Boris Velimirovici

Colivia sufletelor
 # 2 #

COLIVIA UMBRELOR

Colecția Science-Fiction
© 2020, Boris Velimirovici
© 2020, Editura PAVCON
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României VELIMIROVICI, BORIS
Colivia Umbrelor / Boris Velimirovici.
— București:
Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-49-0
821.135.1
Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro www.pavcon.ro www.colectiasf.ro
Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.
Coperta și ilustrații: Sorin Sorășan
Editor: Constantin Pavel
ISBN 978-606-9057-49-0
BORIS VELIMIROVICI
COLIVIA
UMBRELOR
Pentru Amalia
Editura FAVCON
București, România, 2020

El

Odată cu asasinarea împăratului Duan cel Luminat și urcarea pe tron a fiicei acestuia, Lana I, relațiile dintre Imperiul Krottanian și Federația Planetelor Umane s-au deteriorat într-un ritm accelerat. Deși autorii crimei nu fuseseră identificați, autoritățile imperiale acuzaseră Federația că ar fi în spatele atentatului, rupând legăturile diplomatice.

Tensiunile de-a lungul sectoarelor de frontieră erau în creștere, un conflict deschis fiind doar o chestiune de timp. Flota federală primise ordin să evacueze personalul neesențial de pe avanposturile științifice aflate în zonele vulnerabile, iar populației i se ceruse să se pregătească de război.

*

Căpitanul Arthur May’r își îngădui o clipă de răgaz în semiîntunericul Punții de Comandă a navei $4nR^3/3$. Scruta, prin hublou, măruntaiele tenebroase ale genunii care se pregătea să-i înghită. „E ceva deprimant, malefic, în acel hău”, își spuse el.

Era istovit, nu închisese ochii de două zile și abia dacă reușise să bea câteva guri de apă. Se aflau în drum spre *Porumbelul Alb*[1], într-o misiune de aprovizionare și înlocuire a personalului, când tentaculele invizibile ale unui câmp gravitațional, iscat de nicăieri, se încolăciseră în jurul lor, atrăgându-i cu o forță căreia nu i se puteau opune. O picătură de sudoare i se strecură dinspre tâmpla dreaptă, sclipi pentru o fracțiune de secundă în dansul multicolor al

[1] Avanpost științific aflat la periferia Federației, în apropierea Centrului Galactic.

lămpilor de pe consolele punții și se prelinse pe obraz, ascunzându-se printre riduri.

Trecuse și altădată, poate de prea multe ori, prin situatii limită, dar acum era altfel, avea acel sentiment de dejă-vu, ca și cum ar fi revăzut un holo-film pentru a mia oară, cunoscându-i dinainte toate replicile, toate scenele, dar neputând interveni în niciun fel în derularea scenariului care se îndrepta vertiginos spre Marele Final.

Licăritul unui led anunță încheierea pauzei. Arthur May'r își șterse fruntea asudată cu mâneca tunicii și se îndreptă în direcția Consiliului. Ajunse în fața ușii și aceasta glisă lin, deschizând drumul spre o încăpere slab iluminată, al cărei perimetru se risipea în obscuritate. Rămase locului, uitându-se la cei prezenți. Erau câteva zeci. Trase aer în piept și intră. În sală domnea o liniște mormântală; toți își puneau nădejdea în căpitan. Arthur se așeză la masă între Rod A.[2] Kanwar, inginerul-șef, și dr. Dev Pelevin, coordonatoarea echipei de cercetători.

— Noutăți?

— Propulsoarele pot colapsa în orice moment, zise Rod. Le ținem de prea mult timp la 100% din capacitate. Sincer, pe *Bătrânică*[3] o cam lasă balamalele.

— În ultimele zile am tot răsfoit rapoartele stațiilor științifice, spuse dr. Pelevin. Nu ne putem încrede în totalitate în ele, dar înregistrările arată o concentrație anormală de gravitoni în jurul nostru.

— Asta înseamnă…? se arătă nedumerit Arthur.

— Încă nu știu. Investigăm mai multe piste. Deocamdată, probabilitățile cu care lucrăm se împotmolesc în modele pur teoretice. Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, suntem în cădere liberă.

— Bine, bine! în cădere, dar… o detonație înfiorătoare îl întrerupse pe Kanwar în mijlocul frazei.

---

[2] Android produs de Corporația Kanwar, înzestrat cu simulator sentimental și legitimat ca ființă rațională; beneficiar al tuturor reglementărilor Cartei Drepturilor Entităților Inteligente a Federației Planetelor Umane.

[3] *Bătrânica* sau *Bătrâna Doamnă,* poreclă dată de echipaj navei $4nR^3/3$.

Imediat, încă una, alături. Următoarea sfârtecă aerul smulgând ușile de la intrarea în Sala Consiliului. Suflul exploziei îi trânti pe toți la podea. Alertele răcniră.

Nava se scutura violent, iar structura de rezistență pârâia din toate încheieturile. Preț de o clipă, timpul încremeni așteptând deznodământul, apoi succesiunea cadrelor prinse o viteză amețitoare; hublourile cedară, iar *Bătrâna Doamnă* începu să se dezintegreze. Vidul cosmic supse câțiva membri ai echipajului prin fisurile din carenă, înainte ca Mecanismul Automat de Protecție să acopere crăpăturile coborând panourile de siguranță. Treptat, totul se liniști.

☆

Liama deschise cu greu pleoapele. Zăcea pe masa de operație a Compartimentului Medical. Se sprijini în cot. Capul îi vuia, iar gura îi era uscată. De undeva, din exterior, străbăteau urlete de panică. „Trebuie să ajut”, fu primul gând care-i trecu prin minte. Instinctiv, se ridică și porni către bolnavul culcat pe o levtargă, la câțiva pași de ea. Îi căută pulsul. Era mort.

Vocea metalică a alarmei acoperi vacarmul:

— Depresurizare iminentă! Evacuați puntea!… Depresurizare iminentă! Evacuați puntea!…

Transpirația îi curgea șiroaie, era buimăcită și fără vlagă. Încerca să inspire adânc, însă nu reușea. Tuși. Realiza că amețeala era determinată de lipsa oxigenului. Se întoarse la pacientul mort, îi smuci masca de pe față și trase cu putere aer în piept. Indicatorul tubului de oxigen piui scurt, schimbându-și culoarea din verde în roșu. Aruncă masca și ieși în goană din sala de operații, prin salonul de reanimare, pe hol. Avu senzația că trăiește un coșmar; peste tot, în jur, corpuri ciopârțite își întindeau cioturile înspre ea, implorând ajutor. Îi țiuiau urechile de icnetele lor. Voia să se oprească, să renunțe, dar se împleticea în continuare pe coridoarele labirintice care împânzeau Blocul Sanitar de pe Puntea Trei a navei. Sleită, la capătul puterilor, zări conturul încețoșat al ușilor liftului. Va scăpa! — această speranță declanșă un nou val de adrenalină,

inima izbucni, venele pulsară, mușchii se încordară într-o ultimă zvâcnire, suficientă pentru a o duce până la cabina salvatoare. Cum intră, apăsă butonul corespunzător Punții 1, apoi se așeză pe jos, cu genunchi la piept, urmărind încordată glisarea lentă a ușilor. În sfârșit, liftul se puse în mișcare. Scăpase.

Ascensorul opri la destinație. Ușa se deschise, iar Liama fu izbită de un fum înecăcios și miros de ars. Pipăi, timid, cu vârful piciorului pardoseala, ca și cum i-ar fi verificat soliditatea. Coridorul din fața ei era pustiu, iar lămpile, atârnând din tavan, scânteiau stacojiu. Păși prudent printre grinzile surpate de-a latul culoarului. Dădu de o bifurcație: stânga – Puntea de Comandă, dreapta – Sala Consiliului. O apucă în dreapta. Știa că, anterior alertei, Consiliul se întrunise pentru o ședință importantă. Presupuse că va da de cineva care să-i spună ce se întâmplase.

Câțiva stâlpi de susținere căzuți îngrădeau accesul în sală.

— E cineva!? strigă.

Răspunsul nu veni.

Cu mare dificultate degajă intrarea și se strecură înăuntru. Oboseala își spunea cuvântul, avea nevoie de odihnă. Se întinse pe podea, de-a lungul peretului din stânga ușii. Ochii o usturau supărător, așa că îi închise.

O trezi un foșnet, nu-și putu da seama cât dormise, și pentru câteva clipe nu realiză unde se afla. Pentru a-și semnaliza prezența, atinse displayul brățării de la încheietura mâinii drepte. Podoaba străluci albăstrui.

Se auzi un scâncet. Liama se ridică anevoie în capul oaselor și o luă în direcția zgomotului. Se împiedică de trunchiul cuiva, se poticni de un fișet, dar în cele din urmă ajunse la persoana rănită.

— Ești bine?

— Sunt… în regulă! îngăimă Arthur May’r. Ajută-mă să…

Fata petrecu brațul drept al căpitanului pe după gâtul său, îl cuprinse de mijloc și-l așeză pe un scaun din preajmă. Îi făcu o examinare rapidă – o tăietură pe frunte, probabil câteva coaste rupte îi perforaseră un plămân,

mâna stângă cu fractură deschisă și ambele picioare zdrobite.

— Cred… că vom amâna jocul de fotbal… zise Arthur încruntându-se la membrele sale inferioare. Încearcă să… te conectezi… la pupitrul… din… spatele meu… și… repune… în funcțiune… generatorul auxiliar.

Liama se conformă solicitării. Se auzi un huruit. Iluminatoarele pâlpâiră de câteva ori stroboscopic, dezvăluind o scenă terifiantă, apoi se stinseră. Rămase aprinsă doar lampa alarmei, scăldând încăperea într-un sângeriu diafan. Un giulgiu de aburi și lumină difuză învăluia haosul amalgamat din bucăți de mobilă, aparatură și cadavre mutilate. Decorul părea o viziune suprarealistă a Apocalipsei.

— Oricum, decât deloc… bolborosi căpitanul. Ești… asistenta medicală… hmmm… Liama, nu?

Ea nu răspunse. O mișcare din spatele mesei răsturnate, în colțul opus al încăperii, le atrase atenția. Liama se repezi și dădu la o parte piesa de mobilier.

— E în regulă, mă descurc! bălmăji o femeie.

— Bine ai revenit… printre cei vii, Dev! o întâmpină Arthur.

— Sunt și eu pe aici… pe… pe undeva! răsună timbrul unui bărbat de sub un morman de fiare contorsionate.

— Rod, tu ești? Ești teafăr? întrebă Dev. ’,»

— Tocmai ce ne-am aruncat cu scăfârlia înainte, prin gaura cheii din poarta iadului, dacă ai nevoie de lămuriri suplimentare!

— E bine! concluzionă căpitanul.

☆

Patru siluete, comod tolănite în șezlongurile de pe promenada navei *$4nR^3/3$,* își lărgiseră pupilele către locul unde ar fi trebuit să zărească sclipirile jucăușe ale stelelor. Numai că acolo, în afara unei bezne de nepătruns, nu era nimic.

— Cum naiba ne-am pomenit aici?

— Printr-o fisură. Pesemne ne-am prăbușit printr-o

ruptură a urzelii continuumului spațiu-timp. Aș spune că tocmai am picat din univers.

— Cum!?… Și acum unde suntem?

9

— În extravers.

☆

Se simțea singur. Obiectele, ființele, toate din jur erau reflexii ale eului său, doleanțele sale. Se săturase de sine însuși, de această perfecțiune care nu i se opunea în niciun fel, nu-i oferea provocări și îl ținea captiv într-o colivie de aur, fără a-l lăsa să trăiască cu adevărat. Descoperise o satisfacție diabolică în a zdrobi cu cruzime tot ceea ce crea, însă curând jocul îl plictisi. Voia să găsească o modalitate de a scăpa din acest loc sinistru. Dar cum? îndată ce-și punea dorința, ea se îndeplinea, doar că evada iar și iar în propriul univers. Îi trebuia ceva care să nu se fi născut din chintesența sa, ceva de dinaintea lui, din afara lui. Ceva asupra căruia să nu aibă control, oricât de mic ar fi, o firimitură, un grăunte de nisip, un fir de praf care nu-i aparținea și nu i se supunea.

☆

— Gata! Am preluat frâiele creierului sclerozat al *Bătrânicii,* zise Rod, rămânând în continuare aplecat peste consolele Punții de Comandă.

— Extraordinar! remarcă May’r. Rulează protocoalele de diagnostic, să vedem cum stăm.

Inginerul-șef își plimba sprinten degetele pe tastaturile pupitrelor, înjurând printre dinți la fiecare câteva minute. Din când în când se oprea, închidea ochii de parcă efectua mental niște ecuații matematice complexe, apoi relua activitatea.

Arthur, afundat confortabil în fotoliu, rămase cu privirea pironită undeva, departe, în spatele imensului monitor din fața sa. Pe ecran curgeau rapoarte și prezentări schematice ale dezastrului. Nava era într-o stare critică, naufragiată printre stâncile ascuțite din fiordurile neantului. „O zonă

neexplorată, cu particularități unice, un adevărat tezaur științific”, conchise Dev. O fi, numai că el avea impresia că sunt întemnițați în cufărul comorii. Nu voia să taie elanul nimănui, cu atât mai puțin pe cel al lui Dev, așa că o lăsă să se bucure de nestematele ei. Oricum, admițând că ar fi putut pomi motoarele, tot nu știa încotro să o ia. În fond, de ce ar fi fost altundeva mai bine decât în locul în care se aflau acum? Un potop de obscenități îl trezi din meditație.

— ’mnezeii mă-tii! Cățea blestemată! urla Rod ca un descreierat, lovind cu pumnii și picioarele consola la care lucra.

— Ce te-a apucat?

— Mă spetesc să opresc toate sistemele de susținere a vieții, cu excepția celor de la noi, ca să economisim resurse, iar hoasca asta mă blocheză de fiecare dată la Puntea Trei. E încăpățânată ca un catâr.

— Hm! Acolo-s spațiile de depozitare, laboratoarele și Blocul Sanitar, făcu căpitanul o trecere în revistă. Secțiunea aceea a fost depresurizată. În afara noastră, n-a mai supraviețuit nimeni.

— Luminițele acestea suntem noi, iar celelalte două – Li și Dev, în Sala Consiliului, indică Rod pe holograma *Bătrânei Doamne,* care plutea la un metru deasupra podelei.

— Bun, și…? i-o reteză Arthur.

Rod apăsă câteva taste și roti proiecția în jurul axei, desfăcând-o pe bucățele.

— Cine dracu’ e ăsta? bombăni, arătând un punct pâlpâitor din hologramă.

☆

„Dacă aș crea o plesnitură, cât de mică, prin care să las o picătură de undeva de afară să se strecoare aici, aș reuși să evadez. Tot ce am de făcut este să perforez carapacea acestei lumi și voi fi liber. Voi inspira substanță, voi exista într-un cosmos nou, imprevizibil. Aș trăi cu adevărat, iar la un moment dat aș… muri. Da! Moartea – dezideratul pe care nu-l poate îndeplini acest univers. Suntem unul și

același, creație și creator contopiți în singularitate, iar odată cu mine va sfârși și el. Moartea – crăpătura din găoace prin care voi renaște. Îmi doresc să mor, din adâncul ființei mele, din tot ceea ce am fost, ce sunt și ce voi fi! Vreau să moooooooor!"

☆

Trei persoane, îmbrăcate în combinezoane bleumarin, având inscripționate pe spate inițialele FPU, încadrate de un cerc argintiu și purtând căști cu vizoare fumurii, traversară hangarul de andocare a navetelor, oprindu-se în fața ascensorului. Una dintre ele își trecu ușor mâna prin fasciculul de lumină ivit în tocul ușii, iar aceasta se deschise. Platforma îi coborî într-un hol al cărui capăt se pierdea învăluit în negură. Își aprinseră lanternele și înaintară în tăcere. Cotrobăiau prin sălile ce se deschideau în stânga și în dreapta holului.

— Veniți după mine, aici trebuie să fie! hârâi o voce masculină prin rețeaua de comunicare.

Camera rece și slab iluminată avea pereții scorojiți de o nuanță deschisă, care aducea cu o pâclă densă, lăptoasă, de nepătruns. În mijlocul încăperii, fără să atingă podeaua sau tavanul, plutea o sferă străvezie, în interiorul căreia levita corpul gol și inert al unui umanoid. Ușoarele mișcări ritmice ale toracelui constituiau unica dovadă că este viu.

Individul, un tip înalt, cu mușchii bine conturați, avea o față lungă, cu linii ferme. Buzele cărnoase lăsau să se întrevadă o dantură perfectă, iar pomeții proemi- nenți flancau un nas delicat. Părul scurt, negru-albă- strui, îi contrasta pielea albă, în timp ce o pereche de sprâncene ușor arcuite străjuiau doi ochi de culoarea tăciunelui. Înfățișarea exterioară nu trăda însă sexul, asta dacă specia respectivă era astfel împărțită. De fapt, din majoritatea punctelor de vedere, se asemăna unui om, singura diferență fiind lipsa organelor genitale.

— Cine e?

— Habar n-am.

— Să-l ducem de-aici!

☆

Trecuseră trei luni de la descoperirea pasagerului clandestin, însă enigma din jurul acestuia nu fusese elucidată. Necunoscându-i originea, cei patru membri ai echipajului se refereau la oaspetele lor folosind pronumele personal El, care cu timpul se transformase în nume propriu. Cu toate acestea, niciunul dintre ei n-ar fi putut oferi un argument plauzibil care să susțină decizia lor de a-l considera pe misteriosul vizitator o persoană de sex masculin.

Din prima zi, de când îl mutaseră în cabinetul medical improvizat pe Puntea Unu a navei, Liama își petrecuse cea mai mare parte a timpului monitorizându-i starea de sănătate. Într-una din nopțile în care veghea la căpătâiul pacientului, asistentei îi veni în minte un gând ciudat: „E atât de frumos. M-aș putea îndrăgosti de el, doar că...” O înspăimântase direcția în care îi deviase imaginația. Se ridică din fotoliu și o luă spre patul aflat pe latura opusă a încăperii. În semiîntuneric, observă o siluetă micuță așezată pe pernă. Părea un copilaș, dar... era Bruno, ursulețul ei din copilărie.

Îl rătăcise cu mulți ani în urmă și încă își amintea cât de mult suferise după el. Făcuse legământ ca în cazul în care n-avea să-l mai găsească, să nu-și mai cumpere niciodată altul. Se ținuse de cuvânt. Bruno nu fusese doar jucărie de pluș, ci cel mai bun prieten al ei. Ursulețul îi fusese dăruit de mama sa, grav bolnavă, cu puțin timp înainte de a muri. De atunci îl purtase peste tot, fuseseră nedespărțiți. Până când, într-o dimineață, se trezise și constatase că el, efectiv, dispăruse.

De ce, cum și de unde apăruse Bruno, tocmai acum, în cabina ei? Pe moment, simți că nu contează asta. Îl strânse la piept cu putere. Imperceptibil, un gând perfid i se insinuă în minte – era, într-adevăr, ursulețul ei? Verifică dosul gulerului cămășii cu care era îmbrăcat plușul. Înmărmuri. Broderia „Te iubesc, Liama!”, făcută de mama ei, cu fir roșu, era acolo. Nu încăpea nicio îndoială, Bruno se întorsese! O podidiră lacrimile. Se cuibări în pat,

îmbrățișându-și amicul pufos, și adormi zâmbind.

☆

Aerul rece al dimineții de primăvară timpurie îi pișcă obrajii. N-o deranja, ba dimpotrivă, chiar îi făcea plăcere. Liama plecase devreme, pe cărarea bătătorită, spre luminișul pitit în pădurea de lângă orașul natal. Vizita des acel colț de rai, mai ales când voia să-și reîncarce bateriile. Poteca sinuoasă, străjuită de câțiva copaci înfloriți, parcă desprinși dintr-un tablou impresionist, îi scrâșnea atât de familiar sub bocanci încât nu s-ar fi putut abate de la drum nici legată la ochi.

Acum se afla la marginea poieniței. O admira. Primăvara fusese dintotdeauna anotimpul ei preferat, însă aceasta era una specială, adunase în ea farmecul tuturor celorlalte pe care le trăise. O stare de bine o străfulgera până în măduva oaselor.

Atentă să nu strivească vreo floare sau vreo gânganie, se apropie de un petic de iarbă presărat cu petale viu colorate. Nu le recunoaștea. Deși la Academia»»

Medicală Stelară tocise volume întregi de biologie, studiul plantelor nu se numărase printre disciplinele sale favorite. Îngenunche și le atinse cu dosul palmei. Subit, o copleși o frenezie viscerală. Își dori cu disperare să se împreuneze cu această descătușare a naturii, să simtă pulsul renașterii cum trece prin ea. Se descălță și păși cu grijă pe covorașul multicolor. Tălpile i se-nfundară în iarba fragedă, iar umezeala călduță a pământului îi furnică degetele.

Să fii o părticică, un fir de nisip, în acest spectacol divin, era un sentiment unic, înălțător. Își desfăcu mâinile pentru a cuprinde într-o îmbrățișare toată această lume. Închise pleoapele și ascultă. Insectele zumzăiau, frunzele șușoteau, iar trilul păsărilor gâdila albastrul pal al cerului care se întindea protector deasupra lor. O reprezentație desăvârșită a unei forțe creatoare de neîmblânzit.

Inima îi bubui în piept în ritmuri tantrice, apro- piind-o cu fiecare bătaie de orgasm. Spontan, întregul cosmos fu

cuprins de o explozie extatică. Plăcerea se revărsă în torente, inundându-i fiecare moleculă a corpului. Avu impresia că preluase controlul nu doar asupra sa, ci a universului însuși. Era o zeiță în mijlocul creației sale.»

☆

Arthur, Dev, Liama și Rod se strânseră în Sala Consiliului de pe *$4nR^3/3$.* Situația nu se schimbase defel în ultimele săptămâni, fapt care inducea o apatie acută printre membrii grupului. Efortul de a înțelege ce se întâmplase se soldase cu eșecuri lamentabile.

— Mă străduiesc să o îmbrâncesc pe *Bătrânică* pe scări, dar nu se lasă urnită, zise Rod. Așa că am decis să dau o tură pe afară!

— Am mai discutat asta, interveni Dev. Cât timp nu știm ce se află acolo, n-ar fi înțelept să ne provocăm soarta.

— E responsabilitatea mea să o resuscitez, se ofuscă inginerul-șef. M-am săturat să-mi aștept sfârșitul în sicriul ăsta.

— Ai dreptate, Rod. Trebuie să identificăm o soluție, chiar dacă asta înseamnă să riscăm. Eu sunt căpitanul, prin urmare eu îmi voi asuma această misiune.

— Dacă tot trebuie, sugeră Dev, cel mai indicat e să-l lăsăm pe Rod, el e…

— El e… ce? sări ca ars inginerul-șef. El e robot, nu? Așa că putem să-l sacrificăm. Ce e cu discriminarea asta? Sunt o inteligență artificială căreia i se aplică toate prevederile Cartei. Ai uitat? Mai mult, sunt mai uman decât vei fi tu vreodată, Ies umblător ce ești. Mi-am acceptat umanitatea, cu toate neajunsurile ei. Corpul meu funcționează după aceleași principii, am nevoie de apă, aer, hrană pentru a-l întreține. Nu mă puteți trata ca pe un aparat de bucătărie!

— Iar ți-a crăpat simulatorul emoțional, omule de tinichea?

— Gata! încetați amândoi, se răsti Arthur. Hotărârea a fost luată. Consider subiectul închis.

Pentru câteva momente, nimeni nu mai spuse nimic.

— La tine sunt noutăți? se adresă căpitanul

cercetătoarei, încercând să schimbe subiectul, pentru a mai domoli spiritele.

— Din păcate, nu. Legile fizicii, așa cum le cunoaștem, refuză să se aplice mediului în care ne aflăm. N-am detectat radiatii, materii sau orice altceva în jurul nostru. Senzorii navei par scoși din uz, iar încercările de recalibrare n-au dat roade.

— Mă voi uita și la ei, poate reușesc să-i repar. Cum se simte oaspetele nostru? întrebă căpitanul.

— E viu, răspunse Liama. Sănătatea noastră mintală e cea care mă preocupă. Creierul uman nu poate rezista fără consecințe la un astfel de stres prea mult timp.

— Ce vrei să spui? înnebunim!? Vezi-ți de treabă, puștoaico. Micile tulburări sunt normale în situația de față. Adică, nu e nimic atipic, nu? încheie Rod, cerând din priviri acordul celor din jur.

— Adevărul e că de ceva vreme sufăr de niște migrene îngrozitoare, se jeli Dev. Uneori, îmi vuiește capul ca și cum cineva mi-ar penetra cu forța mim-cristalul[4], iar când deschid calea, mă copleșește o solitudine sfâșietoare.

— Problema apare când coșmarurile se materializează, adăugă asistenta medicală. Azi-noapte m-am visat alergând pe un câmp de flori, iar dimineața, la duș, corpul îmi era plin de petale.

— Eu m-am trezit cu ăsta pe deget – Dev ridică mâna stângă, arătându-și inelul. L-am primit de la Dima când m-a cerut… de soție… ochii i se umeziră – lucrurile n-au mers bine între noi. Am făcut tot ce-am putut, dar el… el n-a înțeles… n-a fost vina mea! Își drese glasul și continuă: Am aruncat inelul, demult. Ar fi trebuit să fie pe fundul mării, undeva.

— Mi-e teamă că dacă această situație nu va înceta, zise Liama, o vom lua razna, iar faptul de a nu deosebi iluzia de realitate ne-ar putea fi fatal.

— Și florile din vis unde sunt? sări iritat Rod.»

[4] Simbiot care, printre altele, amplifică activitatea neuronală.

☆

După întâlnire, se retraseră în cabinele de pe Puntea Unu a *Bătrânei Doamne.*

Înlăcrimată, dr. Pelevin își aminti cât de mult regretase că nu putuse să-și stăpânească furia atunci când azvârlise bijuteria în valurile înspumate ale mării.

Era studentă în primul an, la Universitatea de Științe Cosmice, când îl cunoscuse pe Dimitri. Fusese dragoste la prima vedere și, deși mai existau și momente tensionate, ca în orice cuplu, niciunul dintre ei nu-și putuse imagina viața fără celălalt.

Pe la mijlocul ultimului an de facultate, Dev rămăsese însărcinată, iar Dima își vânduse ceasul moștenit de la străbunicul său și îi cumpărase un inel cu diamant. O invitase la o cină romantică și o ceruse în că- sătorie. Viitorul părea că le zâmbește promițător.

În a treia lună de sarcină, Dev ajunsese la spital cu dureri abdominale cumplite. Inexplicabil, starea ei de sănătate se agravase cu repeziciune, iar la trei zile de la internare, murise.

Nik Pelevin, tatăl lui Dev, un reputat savant, fusese contactat de un contrabandist din sistemul Salno, care, contra unei sume exorbitante, îi vânduse un simbiot cristalin care avea puterea de a-i reînvia fiica. Cercetătorul mai auzise povești despre miraculoasele mim- cristale, chiar cunoscuse colegi care efectuaseră unele experimente cu acestea, însă rezultatele nu fuseseră concludente. Mai mult, procedura era extrem de controversată în cercurile medicale, pe de o parte din perspectiva problemelor de etică pe care le ridica readucerea la viață a unui cadavru, pe de altă parte din cauza inexistenței unor dovezi certe cu privire la recuperarea conștiinței, nu doar a corpului decedatului.

Imediat după intervenție, relația cu logodnicul ei se răcise, iar în cele din urmă, Dimitri decisese să se despartă. Ea nu se resemnase, îl iubise și nădăjduise că se va ivi o ocazie de a rescrie finalul poveștii lor de dragoste.

La absolvire, Dev primise oferta de a-și continua cariera

pe *Porumbelul Alb,* ca asistentă a tatălui ei, în experimentele pe care acesta le conducea cu privire la singularitatea primordială. Acceptase propunerea, în speranța că Dima avea să-i ceară să rămână; însă reacția lui se lăsase așteptată.

☆

Dr. Pelevin puse inelul pe măsuța din fața ei. O intriga un lucru. Cum se putea, după atâția ani petrecuți pe fundul mării, să nu aibă nicio scrijelitură. Își luă din trusă analizatorul de particule și-l apropie de bijuterie. Surprinzător, unealta nu reacționă. Verifică setările și iteră procedura. Rezultatul rămase neschimbat.

Se întinse după lingurița din cana cu ceai și o puse sub fasciculul analizatorului. Acesta piui scurt, afișând pe display concentrația fiecărui element chimic din structura materiei examinate. Palmele i se umeziră, iar genunchii îi cedară sub greutatea trupului. Se prăvăli în scaun.

Luă din nou odorul și-l puse sub dispozitiv. Nimic! Se lăsă pe spate, sprijinindu-și capul de tetieră. Ceva îi scăpa – nu știa ce. Îi veni o idee. Își accesă mim-cristalul și îi transmise telepatic Liamei să vină cu câteva flori din visul ei.

☆

Așezară cu grijă petalele într-un recipient de plasma-sticlă. Șefa cercetătorilor de pe $4nR^3/3$ se apucă de treabă, apăsând cu sârg tastele consolelor. Munca o acaparase, izolând-o în totalitate de mediul înconjurător. Se agita ca o albină oraniană printre multiplele instalatii din laborator – introducea date în calculator, studia probe sub microscop, pregătea noi eșantioane pentru a fi supuse testelor.

După ore în șir de trudă, nu progresase deloc. Substanțele analizate se îndârjeau să nu interacționeze cu tehnologia de la bord.

☆

Arthur făcea ultimele verificări la costumul pentru

activități extravehiculare.

— Rod, mă recepționezi?

— Da! Totul este în parametri.

Căpitanul duse două degete spre vizorul căștii, în dreptul frunții, în semn de salut, apoi intră în ecluză, închizând ușa dintre el și restul navei. Anulă gravitația artificială și deschise sasul spre exterior, dar o defecțiune a mecanismului în formă de iris al porții opri deschiderea la jumătatea cursei.

În afara vehiculului cosmic domnea un întuneric dens, vâscos, care-l neliniștea. Inspiră adânc, umplând plămânii până la refuz, își mușcă buza de jos și își luă avânt, precaut, cu picioarele.

— Am plecat!

— Succes!

Pluti spre poarta deschisă în fața sa, precum fălcile înfometate ale unei dihănii din împărăția lui Hades. Ajunse în dreptul irisului și, brusc, acesta se închise, decapitându-l. Sângele țâșni din gâtul căpitanului, împrăștiindu-se prin încăpere în sfere rubinii. Corpul fără cap se zbătu convulsiv un minut, apoi rămase în suspensie, într-o poziție grotescă, în apropierea sasului ecluzei.

☆

De trei zile, Liama vomita încontinuu. Când o slăbeau spasmele stomacale, repeta neîncetat cuvântul „imposibil”. Și într-adevăr, din punct de vedere medical, era imposibil să fie în a cincisprezecea săptămână de sarcină. Era virgină.

O exaltare stranie îi cuprinsese pe colegii săi. Deși conștientizau că $4nR^3/3$ nu reprezenta locul ideal pentru creșterea unui copil, erau convinși, într-un acces de egoism propriu seminției umane, că acesta le va colora viața în nuanțe optimiste.

Rod A. Kanwar, rămas bărbatul de pe navă, după moartea bizară a lui Arthur, căuta să se facă util. La rugămintea Liamei, vizitase Compartimentul Medical de pe Puntea Trei și adusese aparatura necesară monitorizării

sarcinii. Mai mult, fără să-i ceară cineva, meșterise un pătuț și un cărucior.

Dr. Pelevin își asumase rolul surorii mai mari. Se pricepea de minune la ridicarea moralului gravidei, cel puțin așa considera ea. Oricum, trecuse printr-o experiență asemănătoare, chiar dacă nu o dusese până la capăt.

Dev părea în culmea fericirii, ca și cum ea ar fi fost cea care se pregătea să nască, iar fervoarea ei dobândea uneori accente agasante.

— Oare ce-o fi, băiat sau fată?

— Da! replică Liama, ironică. Și-așa îmi este destul de greu să mă obișnuiesc cu chestia asta – adăugă, inspectând imaginea holografică a interiorului pânte- celui său – așa că, nu mă mai freca și tu!

— Ce nume ți-ar plăcea?

— Nu m-am hotărât, răspunse Liama, simțind cum i se pune un nod în gât. Dev, te rog, lasă-mă! Am niște nervi de-mi vine să mă sui pe pereți! Sunt foarte speriată!

— Și eu, dar voi fi lângă tine. Vom trece împreună prin asta.

Liama tăcu, concentrându-se pe investigațiile pe care și le făcea. Deși se lupta din răsputeri să-și stăpânească trăirile, chipul îi trăda angoasele.

— Mă tot întreb cum s-a întâmplat, zise pe un ton resemnat. N-am făcut nimic să…

— Lasă asta. Important este ca tu și copilul să fiți bine.

— Uau, să-mi bag… ce mama naibii avem aici? se impacientă Liama, răsucind holograma fetusului ca să vadă mai bine.

Un apendice pornea din regiunea sacrală a coloanei vertebrale a fătului și, încolăcindu-se în jurul corpului, se termina cu o structură osoasă de forma unui trident.

— Li, calmează-te, dacă noi nu avem o explicație, nu înseamnă că aceasta nu există, interveni Dev, vizibil bulversată.

Apoi, încercând să atenueze efectul noii descoperiri asupra gravidei, adăugă:

— Nu trebuie să te alarmezi. În fond, și embrionii umani

au cozi. Chiar și noi avem coccisul. Evident, e o coadă mai mică, atrofiată, dar o avem. Cine știe, poate că ne tragem din aceeași specie?

— Mi-e frică, Dev! Trebuie să scap de monstrul ăsta din mine!

— Ce!? Te-ai tâmpit!? se înfierbântă cercetătoarea. Cine-ți dă dreptul? Și, mă rog, ce-ți garantează ție că dacă avortezi, nu te vei deștepta în dimineața următoare cu burta iar la gură? Ascultă-mă bine, fetițo, nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva! Acesta nu este copilul tău, e al nostru, al tuturor, ai înțeles!? Ți-ai pus întrebarea dacă nu cumva motivul venirii noastre aici este chiar ființa pe care o porți în pântece?

☆

Cu toate că sarcina avansa neobișnuit de repede, progenitura nu manifesta anomalii în raport cu feții umani. Ultimele analize medicale confirmau apropierea sorocului. Practic, nașterea putea surveni în orice moment.

Abdomenul Liamei crescuse enorm, mersul îi devenise istovitor, silind-o să-și limiteze deplasările doar la satisfacerea nevoilor fiziologice. Lâncezea ca un vierme burduhănos într-unul dintre cele două paturi înghesuite printre instalațiile sanitare, montate de Rod în cabinetul medical. Celălalt pat îl ocupa El.

Sâcâiala lui Dev îi umplea zilele, nopțile însă erau crâncene. Suferea de insomnii, iar singurătatea o deprima. Deseori își omora plictiseala urmărind evoluția stării colegului ei de salon.

Era o similitudine între misteriosul vizitator și obiectele din vis – nu interacționau cu echipamentele lor, realiză Liama într-una din seri. Scanările medicale fuseseră ineficiente, undele pur și simplu nu pătrundeau prin pielea lui El, iar intervențiile invazive, cum ar fi fost cele făcute cu bisturiul laser, se arătaseră inutile. Nu lăsau nici măcar o zgârietură superficială.

Liama întocmise grafice bazate pe puținele elemente care puteau fi monitorizate: frecvența respirațiilor, pulsul și

bătăile inimii. Răsfoind diagramele, o variație minoră îi zgudui neuronii. Parcursese de multe ori rezultatele, dar n-o remarcase. Oscilația fusese atât de mică, încât putea fi ușor neobservată sau inclusă în marja de eroare. Reveni asupra ei. Înregistrările ritmului cardiac al umanoidului consemnau două mici abateri de la normal. Prima coincidea cu seara în care Liama îl găsise pe ursulețul Bruno, iar a doua cu ziua morții lui Arthur. Nu izbuti să pună cap la cap evenimentele, dar o legătură între ele ar fi putut exista. Noul aspect întrezărit începu să o obsedeze.

☆

Puntea de Comandă era un loc pustiu. Doar Rod revenea periodic pe acolo pentru a face înregistrări în jurnalul de bord. Uneori rămânea mai mult. Se plimba de colo-colo, rememorând aventurile prin care trecuse împreună cu colegii săi. Inevitabil, firul întâmplărilor îl aducea în prezent. Știa că dacă ar fi fost puși în situația de a alege din nou, în pofida riscurilor, toți și-ar fi păstrat opțiunea de a se alătura misiunii. Să participi la explorarea celor mai tainice cotloane ale spațiului era o provocare căreia puțini i-ar fi rezistat, iar să faci parte din echipajul *$4nR^3/3$* – o onoare care nu se refuza.

Se așeză în scaunul căpitanului. Terminalul navei îl recunoscu și se activă. Ceru, din reflex, să revadă ultimele înregistrări ale senzorilor înainte de a fi aruncați în această văgăună cosmică. Nădăjduia că va identifica un detaliu care să-i fi scăpat, care să le ofere o explicație și, de ce nu?, un bilet spre casă.

O nălucă îi atrase atenția. Un fișier, la fel ca multe altele, pe care însă nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Îl deschise. Un puhoi de cifre, într-o mișcare browniană, puse stăpânire pe monitorul din fața sa. Își conectă interfața neuro-teh la calculator și solicită o analiză exhaustivă a informațiilor. Undeva, în hăul rațiunii, zbenguindu-se să iasă la suprafață, se iscă o scânteie. Nu-i venea să creadă! Efectiv, nu-și dădea seama dacă era lucid sau dacă sinapsele electronice îi jucau o festă.

— Oare Liama a avut dreptate când ne amenința cu nebunia? cugetă cu glas tare.

Subit, mintea i se limpezi. Era ca și cum ar fi bâjbâit printr-o ceață densă, iar acum cineva ar fi aprins un far, călăuzindu-i calea. Nu știa ce-l aștepta, dar cu certitudine avea să fie ceva important, ceva care urma să le schimbe destinul.

Lucră cu vervă. Degetele îi dansară frenetic pe tastaturi – simulă poziționările trecătorilor extradimensionale, extrapolă traiectorii și alinieri ale ferestrelor de lansare. Simțea soluția mișunând printre circumvoluțiunile binare ale creierului degenerat al *Bătrânicii.*

Munci zi și noapte, într-un ritm infernal, fără să-și părăsească postul. Dormi și mâncă pe punte.

Într-un final, ziua cea mare sosi – dezlegase enigma, înțelesese de ce Dev nu detectase nimic. Calculele, verificate și reinterpretate de sute, de mii de ori, duceau la una și aceeași concluzie – $4nR^3/3$ se afla într-una din singularitățile primordiale latente, răsfirate prin extravers. În jurul lor nu se afla nimic, niciun atom, nici măcar o particulă elementară. Ei înșiși nu erau nimic altceva decât câțiva biți de informație.

☆

Liama nu intrase în travaliu. Născuse în somn. Și» mai șocant era faptul că atunci când se trezise, nimic nu sugera că fusese însărcinată. Nou-născutul se afla în patul în care până atunci zăcuse El, iar acesta dispăruse inexplicabil.

Bebelușul, un băiețel bucălat cu părul brunet, o fixa cu ochi mari, ai căror irisi, aidoma unor cărbuni încinși, îi dădeau fiori pe șira spinării. Indreptându-se spre el, îi observă pe frunte, aproape de tâmple, două mici excrescențe osoase, iar de după umărul drept se ivi, agitându-se nervos, tridentul cozii.

Nu reuși bine să-și revină, când o voce de un calm nefiresc zise:

— *Mulțumesc!*

Tresări, uitându-se în spate. Nu era nimeni.

Se sperie atât de tare, încât i se tăie respirația. Făcu un efort uriaș ca să nu leșine. Se întoarse din nou spre prunc:

— *Așa este. Îmi auzi gândurile* – Liama realiză că vorbele se formau din neant în capul său.

— De unde ai apărut? Cine… sau ce ești? dădu ea frâu liber frământărilor acumulate atâta timp.

— *Vin de nicăieri și n-am un nume.*

— De ce ai venit? continuă ea interogatoriul, într-o manieră severă, deși era conștientă că bebelușul îi capta cugetările înainte de a fi rostite, la fel de lesne precum le recepta ea pe ale lui.

— *Pentru că eternitatea devenise insuportabilă și unica modalitate de a scăpa de ea era să evadez din universul meu. Am reușit, în sfârșit, renunțând la existența mea și am renăscut, sub o altă formă, într-o altă lume. Numaidecât, conștiința mi-a fost invadată de stări străine. Erau senzații necunoscute, dar extrem de tulburătoare. Bântu- iam infinitul, căznindu-mă să scot la iveală sursa lor, când am dat peste voi. Exultarea mea însă a fost de scurtă durată. Am realizat că nu putem comunica. Am căutat soluții – mi-am creat un înveliș asemănător cu al vostru și am încercat să mă strecor în el. Pesemne ceva n-a mers. M-am străduit să vă vorbesc, dând consistență fantasmelor voastre, dar nici de această dată nu m-am făcut înțeles. Apoi, cercetându-vă amănunțit corpurile, am găsit rezolvarea. Am descoperit harul tău, harul creației – ai fost singura care avea capacitatea de a mă întrupa.*

Fata căscă gura, încercând să spună ceva, însă nu reuși. O moleșeală dulce îi cuprinse corpul. Lucrurile din jur își pierdură consistența, sunetele deveniră tot mai vagi, mai nearticulate. Pleoapele i se îngreunară, așa că le închise. Bătăile inimii i se răriră, iar plămânii i se blocară. Căzu în genunchi.

— *Ce se întâmplă?*

— *Ești pe moarte! Nașterea mea ți-a secătuit vitalitatea. Timpul tău s-a scurs, dar nu te teme, totul va fi bine.*

Un ultim reflex necondiționat, o reminiscență a vieții, deschise ochii fetei, dezvăluind o privire goală, inexpresivă,

în care nu se mai oglindea niciun strop de suflet. Apoi, trupul inanimat se prăbuși cu un zgomot sec pe podea.

Partea I

Cât timp vânturile nordului vor răcori coapsele virginelor,
fiecare pistrui solar va naște o perlă sub limbă.
Înscripție rupestră din Valea Cețurilor Veșnice

Capitolul I
Noul suveran

Din capul locului, se impune să facem câteva precizări legate de apariția pe scena istoriei a celei care avea să rămână în memoria colectivă drept prințesa Maja. Deoarece venirea ei pe lume s-a produs în vremuri extrem de tulburi, într-o perioadă care avea să fie numită, mult mai târziu, Evul întunecat, foarte puține date precise referitoare la acel eveniment au fost păstrate. Totuși, conform singurei însemnări oficiale, disponibilă în arhivele imperiale din Den, Maja s-a născut pe Tertius, în anul 1127 după încoronarea lui Nimrod I, întemeietorul Dinastiei Nimrozilor. A fost cel mai mic dintre cei cinci copii ai regelui Nehem și unica sa fiică. Nu există referințe cu privire la mama ei, însă majoritatea cercetătorilor consideră că cea mai plauzibilă ipoteză ar fi ca fata să fi fost rodul unei aventuri extraconjugale a monarhului.

Ascensiunea și declinul
Imperiului Șarpelui încoronat,
Enciclopedia Krottaniană, Vol. IX, pag. 2589

1

Sondele lipite de fruntea pacientului întins pe masa de operație, erau legate prin fire de pupitrul cubic din mijlocul încăperii. Pe fiecare latură a cubului se afla câte o consolă, iar la trei dintre ele lucrau persoane echipate cu combinezoane etanșeizate. Deasupra pu- pitrului, într-un câmp antigravitațional, plutea un cristal translucid.

În interiorul nestematei, o flacără pâlpâitoare se agita nervoasă, răspândind fascicule de lumină în toate direcțiile. Aducea cu o pasăre sălbatică forțată să schimbe nemărginirea cerului cu gratiile unei colivii prea mici pentru anvergura aripilor sale.

— Nu reușesc să o stabilizez, zise Ayn. Consumă o cantitate enormă de energie și nu intră în ciclicitatea

perpetuă.

— Undeva greșim, murmură Enisa, tastând rapid pe consola din dreptul său.

— Nu e de la algoritm, interveni Maja, e funcțional, nu-mi dă nicio eroare.

Cristalul începu să se învârtă nebunește, proiectând raze ce străbăteau laboratorul aidoma unor lănci de foc.

— Oprește-l, Enisa! strigă Ayn.

— Încerc, dar nu pot, îmi scapă de sub control.

— Extrage-l din câmp! strigă Maja.

Enisa tăie alimentarea cu energie, iar piatra căzu în gol. În momentul în care atinse pupitrul, camera fu străbătută de zeci de fulgere. Unul dintre ele îi lovi în plin pe cei trei cercetători, doborându-i la podea.

2

Morad, protectorul Țării de Foc[5], descindea dintr-o veche și bogată dinastie monarhică de pe Tertius. O parte însemnată a averii Casei de Dalian provenea din exploatarea minelor de velimium, o substanță exotică din care se fabricau pilele de combustie folosite la alimentarea navelor de transport interstelar. Și chiar dacă Țara de Foc nu era singurul deținător al unor astfel de zăcăminte, minereul de aici, având o puritate superioară, era preferat de majoritatea flotelor galactice.

Morad și soția sa, doamna Zina, aveau patru copii, trei fete și pe mezinul Horan, moștenitorul tronului. În pofida bunăstării familiei, progeniturile dinastiei erau crescute într-o conduită austeră, insuflându-li-se repulsia față de confortul inutil. Totodată, o atenție aparte era acordată procesului educațional. Programul de instrucție al odraslelor Casei de Dalian includea atât științele exacte, cât și pe cele sociale, dar nu erau neglijate nici activitățile sportive sau cele menite să le încurajeze și să le dezvolte

[5] Ținut populat de dallani, aflat în zona estică a Lumii Vechi. Numele țării provine de la numărul mare de vulcani activi din regiune.

talentele artistice. Scopul final – cultivarea unor indivizi capabili să preia conducerea Țării de Foc și să asigure prosperitatea locuitorilor săi.

Succesiunea la tronul Protectoratului era clară și se făcea după o lege rămasă intactă de la înființarea regatului dallan. Potrivit datinii, tronul îl moștenea primul născut pe linie bărbătească, și numai în condițiile lipsei unui fiu al monarhului coroana îi revenea, respectând același principiu, celei mai apropiate rude a fostului suveran.

Când Horan împlinise paisprezece ani, Morad a decis că e timpul ca fiul său să-și continue studiile la una dintre prestigioasele universități din capitala krot- taniană, Den. Adolescentul și părintele său sosiseră pe Krottan în ajunul marii sărbători imperiale – Ziua încercării. Fastul manifestărilor de acum era unul deosebit, deoarece punctul culminant avea să fie încoronarea tânărului prinț Kaan din dinastia Nimrozilor, al treilea cu acest nume.

Lordul Morad procurase o lojă în tribuna oficială amenajată în Sala Tronului a Templului din Den, locul în care de secole se țineau majoritatea ceremoniilor împăraților krottanieni. Gestul lordului îl contrarie pe Horan, care știa că tatăl său nu ar fi dat doi bani pentru respectivul spectacol de prost gust, așa cum îl auzise catalogând, în repetate rânduri, întronarea. Dar, fiindcă nu era în stare să întrezărească intențiile părintelui, se mulțumi să urmărească desfășurarea ritualului.

— Hor, ți-a plăcut ce-ai văzut azi la Templu? își chestionă Morad fiul, îndată ce reveniseră în luxosul apartament de la Hotel Imperial.

— A fost interesantă ieșirea lui Kaan din piramidă, însă n-aș spune că m-a atras ceva în mod special. Sunt curios, totuși, de ce am participat?

— Nu te bucuri că peste zeci de ani le vei povesti nepoților tăi cum ai asistat la înscăunarea lui Kaan al III-lea, cum ai urmărit pe viu scena în care împăratul și-a pus pentru prima oară coroana lui Nimrod pe cap? Dintre toți oamenii din galaxie, tu vei fi printre puținii care se vor putea mândri cu asta.

— De asta m-ai dus la Templu, să mă pot lăuda descendenților?

— Înainte de toate, zise Morad, să știi că cinstea de a fi prezenți la întronare le-a revenit doar celor mai apropiați colaboratori ai suveranului. Mulți ar fi fost dispuși să plătească o avere pentru loja noastră, căci participarea la eveniment atrage după sine recunoașterea relației privilegiate cu noul suveran. Statutul informai de „Prieten al Coroanei” naște, pe cuprinsul Imperiului, invidie și respect, deopotrivă.

— Ai plătit o avere ca să fii invidiat și respectat?

— Nicidecum. Eu am avut alte două motive.

— Mi le poți spune?

— Primul e legat de educație. Am vrut să înțelegi că în viață întotdeauna va fi cineva dispus să vândă lucrul pe care ți-l dorești, trebuie doar să ai informația și înțelepciunea de a negocia. Fiecum, când vrei să achiziționezi ceva, sunt multe de luat în considerare, dar esențial este să evaluezi corect valoarea mărfii. Și nu uita, valoarea n-are nicio legătură cu prețul. De pildă, pentru familia noastră era crucial ca noi doi să fim în acea lojă, prin urmare, oricare ar fi fost prețul, trebuia să-l plătim.

— De ce?

— Aceasta tine de cel de-al doilea motiv, f

— Și care ar fi acela?

— Vei afla foarte curând.

3

Crestele masivului montan de la răsărit străluceau roșiatic în lumina apusului. Bătrânul rege Nehem se apropie de băncuța de sub măslinul din centrul grădinii palatului și se așeză, privind în depărtare. Fiica sa i se alătură. O vreme, rămaseră tăcuți, așteptând parcă să fie acoperiri de întunericul nopții, iar când deasupra lor sclipiră primele stele, regele vorbi:

— Te-am chemat fiindcă vreau să-ți spun ceva. Așa cum știi, Imperiul a cucerit toate lumile din vecinătate, am

rămas unicul sistem din sector în afara suzeranității Șarpelui încoronat. Nu e necesar să fii clarvăzător ca să-ți dai seama ce va urma.

— Există vreo soluție, tată?

— Nu foarte multe, dar nu ne împiedică nimeni să încercăm să diminuăm pagubele. Raportul remis deunăzi de Ordin[6] ne semnalează mișcări ale trupelor imperiale în sistem, preconizând un atac asupra Tertiusului în cel mult treizeci de zile.

— Nu putem ține piept mașinăriei de război krottaniene.

— Așa *e,* doar că ambasadorul lor a părăsit Orașul Regal acum două săptămâni, transmițându-ne că Imperiul nu ia în calcul decât o capitulare necondiționată. Lordul Morad s-a deplasat în Den pentru o ultimă tentativă de soluționare diplomatică a crizei. Dar mă îndoiesc de reușita sa, așa că ne vom pregăti de ce e mai rău.

Preț de câteva clipe Nehem tăcu, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

— Când va izbucni conflictul, atu-ul nostru va fi scutul, însă, deși pare inexpugnabil, se poate nărui ca piesele de domino dacă tensiunile dintre dinastiile monarhice, deja la cote înalte, vor escalada. Acțiunile AET[7] s-au întețit, ceea ce alimentează starea de neliniște în rândul populației. În plus, din recentul raport mai reiese că teroriștii ar fi susținuți de la vârful unor Protectorate.

— Nu cred că e cineva atât de scelerat încât să nu prevadă consecințele. Fără protecția scutului, ne vor măcelări ca pe niște animale.

— Așa este. Cu toate astea, unii s-ar putea să pactizeze cu dușmanul, nădăjduind că vor fi cruțați sau că vor căpăta anumite avantaje.

— Umbrele nu vor îngădui trădările.

---

[6] Ordinul Umbrelor - organizație religioasă al cărei obiectiv declarat era educarea oamenilor pentru a trăi în armonie cu me-diul înconjurător și ale cărei precepte se axează pe convingerea că planeta ar fi o entitate conștientă.)

[7] Armata de Eliberare a Tertiusului.

— Hm! Poate. Totuși, dacă vom pierde războiul, trebuie să ne salveze cineva de la uitare, să spună povestea noastră.

— Găsesc că ar fi o idee înțeleaptă. La ce te-ai gândit?

— Am solicitat Ordinului să-ți aprobe exilul în Valea Cețurilor Veșnice. Acum o oră am primit consimțământul Umbrei Umbrelor[8], așa că aș vrea să pleci de urgență. Prezența ta discretă în viața publică este, în circumstanțele actuale, un avantaj care îți va garanta șanse mari de supraviețuire.

— Tată, nu e corect! De ce vrei să mă înlături? Oricât de greu ar fi, îmi doresc să rămân alături de tine și de frații mei.

— Maja, ne aflăm în fața unei lupte grele. Am pe umeri o responsabilitate imensă – supraviețuirea seminției noastre. Nu mă pot lăsa distras de probleme personale. Ca să mă pot concentra pe ce am de făcut, trebuie să te știu la adăpost, iar în perioada următoare, cel mai ferit loc de pe planetă va fi în Vale, sub pavăza Ordinului. Te rog, nu mă face să te constrâng.

Un timp, nu vorbiră, apoi Maja spuse:

— Îți voi respecta decizia, dar să știi că e nedreaptă.

Se ridică apoi de pe bancă, își sărută părintele pe obraz și plecă spre palat.

— Sufletele noastre se vor reîntâlni în Marea Liniștii

9 de Apoi, șopti Nehem.

4

— Lordul Morad, de pe Tertius, Protectorul Țării de Foc, insistă să vă vadă neîntârziat, Majestate, zise Marele Grădinar Beto Starvos, adoptând o postură cazonă.

Starvos fusese patruzeci de ani în serviciul lui Nild al V-lea, unchiul actualului împărat Kaan al III-lea, ca prim-consilier. Cu anii, amprenta Marelui Grădinar în deciziile importante ale Coroanei devenise tot mai pregnantă,

[8] Liderul Suprem al Ordinului Umbrelor.

îndeosebi în ultima perioadă a domniei lui Nild, când boala afectase cumpătul limpede al suveranului. În ciuda evidentelor, Starvos se străduia să nu știrbească cu nimic autoritatea monarhului, iar gurile rele bârfeau că loialitatea Marelui Grădinar se datora lui Kaan. Printre curteni circula zvonul potrivit căruia Beto ar fi fost adevăratul tată al tânărului prinț. Afirmația, niciodată infirmată oficial de Casa Imperială, se baza pe trei supoziții: infertilitatea lui Vait, tatăl lui Kaan, apartenența lui Beto la triunghiul conjugal al părinților actualului suveran și asemănarea fizică izbitoare dintre acesta și Marele Grădinar. Faptul că Nild nu avusese copii, iar ducele Vait și frumoasa sa soție, ducesa Shena, sora mai mică a fostului monarh, îl aveau doar pe Kaan, făcuse ca cel din urmă să fie încoronat, la moartea lui Nild, împărat al krottanienilor.

— A zis ce vrea? se interesă suveranul, oprindu-se din semnarea unui document.

— Nu, dar cunoscându-l, bănuiesc că e o chestiune importantă. Lordul Morad nu-și irosește energia cu gesturi protocolare ori de imagine.

— În regulă, poftește-l înăuntru.

Starvos se duse la ușa din lemn masiv a cabinetului împăratului, o deschise și, cu o mișcare a mâinii, îl invită pe cel aflat dincolo să treacă pragul-

Protectorul Țării de Foc era un tip înalt, pe la vreo cincizeci de ani, cu corp atletic și umeri lăți. Avea părul cărunt, la fel și sprâncenele care-i străjuiau ochii, unul albastru și celălalt căprui. Era îmbrăcat după ultima modă krottaniană și avea o prestanță care impunea respect.

— Este o onoare, Majestate, să vă întâlnesc așa curând după încoronarea dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru ocazie. Permiteți-mi să-mi arăt gratitudinea oferindu-vă un cadou simbolic.

Morad își vârî mâna în buzunarul interior al hainei și extrase o cutiuță de mărimea palmei sale. Marele Grădinar o luă și, după ce îi desfăcu cu grijă capacul, i-o duse împăratului.

Caseta conținea un lingou împresurat de o aureolă

azurie.

— Este un dar… prețios, spuse Kaan.

— Această bucată de velimium poate furniza energia necesară unui crucișător militar timp de o lună și poate crește randamentul echipamentelor de la bord cu aproape un sfert.

— Spectaculos, așa cum ziceam, un cadou valoros. Să trecem la subiect. Așadar, cărui fapt datorez vizita dumneavoastră?

— Majestate, am venit să negociez viitorul poporului meu.

— Încercați să-mi cumpărați bunăvoința, lordule protector?

— O, nu! Mai degrabă vă cerșesc compasiunea.

— Nehem e pregătit să-și revizuiască atitudinea? se prefăcu surprins suveranul.

— Nehem nu s-a răzgândit și nu o va face vreodată. Nu-și poate asuma o decizie contradictorie voinței tertiusienilor, mă rog, a Ordinului Umbrelor, dar eu nu am asemenea constrângeri.

— Îmi cer scuze, Majestate, interveni Beto, socotesc că sinceritatea lordului nu este deplină.

— Ai venit să mă tragi pe sfoară? izbucni împăratul, întorcându-se furios spre Morad.

Kaan se ridică în picioare, sprijinindu-se în degetele de la mâini de tăblia biroului. Cu toate că suveranul nu era la fel de masiv ca interlocutorul său, alura aristocratică și uniforma sa de prim-ferdar al armatei imperiale, cu eghileți aurii, făceau ca prezența sa să domine încăperea. Însă înainte ca împăratul să mai spună ceva, Morad interveni, contrar uzanțelor.

— Majestatea Voastră, este o confuzie la mijloc.

— Adică Marele Grădinar minte? nu-și disimulă *f*

Kaan mânia.

— Nu mi-aș permite, numai că afirmația dânsului nu reflectă realitatea.

— Măria Ta, interveni Starves, lordul de Dalian este un înverșunat promotor al nesupunerii tertiusienilor față de

Imperiu, iar acum insinuează că ar vrea să ne fie aliat.

— Așa este? întrebă Kaan.

— Poziția mea în Sfatul Regal are rațiuni politice, răspunse Morad. Nehem a încurajat izolaționismul Tertiusului, marșând pe cartea xenofobiei. În actuala conjunctură, oricine ar încerca să promoveze o opinie diferită și-ar iscăli propria execuție, și nu e doar o figură de stil. Susținându-mi fățiș ideile, mi-aș atrage oprobriul public, aș fi ignorat și relativ repede înlăturat. Spre deosebire de Nehem, eu întrevăd că acest război este o sinucidere în masă și intenționez să-mi folosesc abilitățile, influența și încrederea pe care o am în rândul tertiusienilor ca să salvez viețile celor»

nevinovați. Vă mărturisesc că sunt mulți, chiar dacă acum nimeni nu are curajul să-l înfrunte fățiș pe rege.

— Să înțelegem că țintiți tronul Tertiusului și vreți ca trupele imperiale să vi-l obțină, conchise Starvos.

— S-ar putea să fie unicul remediu al flagelului care mi-a cuprins lumea, Majestate.

— Și care ar fi planul? își exprimă curiozitatea Kaan, al cărui ton se mai domoli.

— Așa cum probabil știți, tertiusienii au un avantaj tactic enorm – câmpul de protecție din jurul planetei. Întregul sistem defensiv depinde de acesta, iar teoretic, scutul este impenetrabil.

— Teoretic? se prefăcu surprins Beto.

— Eu vă pot ajuta să-l ocoliți.

— Cum anume?

— Îi cunosc punctul slab.

— De unde știm că nu e o capcană, ne ceri să ne bizuim pe un tertiusian trădător? Căci asta încerci să ne convingi că ești, fu direct Marele Grădinar.

— Cu certitudine mulți mă vor cataloga astfel, dar este un aspect neînsemnat. Acțiunea mea, așa cum spuneam, se întemeiază pe dorința de a-mi salva semenii. În ceea ce privește garanțiile; la încoronare, cum probabil știți deja, am fost însoțit de băiatul meu, Horan, moștenitorul tronului Țării de Foc. Este singurul meu fiu și-l iubesc mai abitir

decât orice pe lume. Drept gaj al făgăduinței mele, el va rămâne în Den până ce vă veți convinge de bunele mele intenții.

5

Transportorul zbură razant cu solul, strecurându-se printre piscurile golașe ale lanțului muntos care împărțea, în două părți aproape egale, de la răsărit la apus, Tărâmul Umbrelor[9]. Cei trei pasageri ai navetei savurau în tăcere, prin hublouri, spectacolul naturii care se desfășura sub ei. După ce traversă munții, vehiculul își continuă zborul spre vest, plonjând într-o vale adâncă, ai cărei pereți se apropiau, pe alocuri, periculos de aripile navetei și care-i impuneau pilotului automat manevre acrobatice. La ieșirea din canion, sub ei se așternu, ca un covor pufos, nesfârșita întindere a pădurilor virgine. De la înălțime, sălbăticia verde oferea un sentiment de securitate. Depistarea cuiva refugiat sub coroanele copacilor seculari părea o misiune imposibilă.

— Oare ce ne așteaptă acolo jos? zise Enisa, holbându-se la linia șerpuitoare a râului peste care planau.

— Ne vom dedica cercetării. Am luat cu noi tot ce ne e necesar, o lămuri Maja.

— Maja, știu că am zis că te-am urma oriunde, spuse Enisa, însă pe atunci nu-mi închipuiam că-ți va trece vreodată prin cap să te muți în Valea Cețurilor Veșnice.

— Nu există alt cotlon pe planetă unde să ne adăpostim.

— E ca și cum am fugi de un zaruk[10] ascunzându-ne în gura altuia, interveni Ayn. Uiți un amănunt, Maja: condiția sine-qua-non ca să ne ducem mai departe munca este să fim în viață.

Maja își închise calculatorul personal la care lucra și se ridică în picioare.

— Ce vă lamentați atâta? Ne vom descurca noi cumva, iar imediat ce condițiile o vor îngădui, ne vom întoarce

---

[9] Continentul septentrional al planetei Tertius.

[10] Carnasier reptilian cu locomoție bipedă, de statura unui om.

acasă.

Ayn și Enisa se ridicară și ei.

— Maja, zise Ayn, îți dai seama că dacă imperialii străpung scutul, nu va mai fi niciun loc pe care să-l numim „acasă”?

— Indiferent! Nu am de gând să stau și să-mi plâng de milă. Dezlegând misterul cristalelor, vom putea pune la dispoziția alor noștri un avantaj tactic care să întoarcă soarta războiului. Vom fi capabili să creăm o armă invincibilă, o armată de nemuritori. Consider că ar trebui să privim proiectul ca pe un aport personal la lupta pentru supraviețuire a tertiusienilor.

— Ca să creăm o armată, nu am avea nevoie, inițial, barem de câțiva subiecți pentru studii clinice? se arătă circumspect Ayn.

— Nu te îngrijora, am o soluție.

— Parcă mi-e și teamă să întreb care este.

— În prima fază, vom experimenta pe animale.

— Ce fel de animale? fu curioasă Enisa.

— Zaruki.

— Zaruki!? reacționară Ayn și Enisa într-un glas.

— E clar, adăugă Ayn, ești dusă cu pluta, iar noi ne-am luat după tine. Nu ești în toate mințile, Maja, bestiile acelea ne vor spinteca. Nu cunosc pe nimeni să fi reușit să prindă vreo făptură din asta, de fapt, n-am auzit ca cineva să fi fost aproape de vreuna și să fi rămas în viață.

— N-ai auzit deoarece, la fel ca majoritatea tertiusienilor, ești un ignorant când vine vorba despre Vale. Vă comportați de parcă ținutul ar fi o himeră.

Soarele se apropia de asfințit. Naveta se înclină puternic la tribord, cotind strâns în jurul unui pisc. Apoi, pilotul automat execută manevrele de ajustare a traiectoriei, pregătindu-se de asolizare. Vehiculul se așeză pe o terasă naturală de la gura unei caverne. Pasagerii se opriră să admire peisajul: în fața ochilor li se întindea o depresiune, nu foarte lată, dar lungă și sinuoasă, urmând pesemne cursul unei ape. Ultimele raze de lumină se lipiseră ca o

glazură rumenă de albul lăptos al pâclei ce proteja ținutul de ochii curioșilor. Pe ici, pe colo, aburul des era perforat de arbori înalți, ale căror vârfuri aduceau cu coifurile ascuțite ale unor străjeri gigantici.

— Am ajuns, zise Maja, aceasta este noua noastră casă!

6

A doua zi, la revărsatul zorilor, prințesa porni spre Valea Cețurilor Veșnice pentru a-și anunța sosirea pe Tărâmul Umbrelor și pentru a-și prezenta omagiile sale gazdelor. Enisa și Ayn rămaseră să amenajeze laboratorul din Bârlog, așa cum porecliseră peștera.

Înainte de a o lua înspre Vale, printre stânci, Maja scrută priveliștea preț de câteva clipe. Negura era la locul ei, parcă dintotdeauna și pentru totdeauna, eternă și enigmatică, iar ea intenționa să pătrundă în străfundurile ei, acolo unde erau pitite cele mai intime taine ale acestor meleaguri fantastice. Deși urma să îndeplinească o formalitate pur protocolară, Maja simțea că drumul pe care pornea nu era o simplă plimbare, ci că tocmai pășea pe o cale care îi fusese ursită și care avea să-i schimbe radical viața. 9

Prințesa coborî cu agilitate către pădure. Odată ajunsă în Vale, vizibilitatea se reduse apreciabil, orientarea devenind o adevărată provocare. Niciun aparat electronic nu funcționa în ceață, implicit nici sistemele de localizare globală.

Dimineața era răcoroasă, frigul îi pătrundea până în măduva oaselor, făcându-i dinții să clăntăne. Dădu peste un bloc de piatră, pe malul râului, și se așeză. Își luă din rucsac termosul și tastă codul pentru ceai cald. Sorbi încet din licoarea aromată, simtindu-și corpul inundat de o căldură plăcută. Strânse cana la piept și închise pleoapele. Susurul apei îi evocă amintiri îndepărtate, încă de pe vremea noviciatului, despre o noapte de toamnă târzie. Prima pe care o petrecea în afara palatului. Emoțiile, alimentate de poveștile cu suflete rătăcite, depănate în jurul focului din

acea seară, nu o lăsaseră să adoarmă. Stătuse în sacul de dormit și-și ascultase inima bătând aidoma unor tobe șamanice.

Brusc, un foșnet din apropiere o readuse la realitate. Deschise pleoapele și împietri instantaneu. Din neant, la două palme de fruntea sa, se materializase figura fioroasă a unui zaruk. Anii consacrați însușirii tehnicilor de meditație și autocontrol își arătară utilitatea. Izbuti să-și păstreze cumpătul și, ca să nu întărâte fiara, evită să o privească în ochi sau să facă mișcări bruște. Dihania își lungi botul către chipul ei. Nările ovale, aproape lipite de obrazul Majei, pufneau zgomotos, scoțând rotocoale mici de aburi. În cavitatea bucală, căscată pe orizontală, se zăreau două șiruri de dinți conici, pregătiți să mursece cu sete carnea fragedă a prăzii. Craniul zarukului, alungit spre înainte, ca un com imens, era susținut de un gât scurt și musculos, iar corpul fusiform, acoperit cu solzi duri, se termina cu o coadă lungă și ascuțită.

După estomparea efectului surpriză, Maja sesiză, la câțiva pași în spatele bestiei, o femeie îmbrăcată în armura războinicilor Umbre.

— Cine ești? întrebă prințesa.

Amazoana nu răspunse, doar mârâi gutural, iar animalul se retrase la picioarele sale.

— Cine ești?

De această dată, tonul fu mai răspicat.

Războinica îi întoarse spatele și dădu să plece.

— Stai! N-am zis că…

În clipa următoare, zarukul se aruncă rânjind la Maja, însă fălcile i se încleștară în gol, după ce prințesa eschivă atât de rapid încât păru că ar fi dispărut de la locul său, reapărând în fața amazoanei.

— Calmează-ți șopârlița, dacă nu vrei să-i fac rău.

— Vino! zise amazoana, nearătând în vreun fel că ar fi fost surprinsă de performanțele fetei.

Maja o urmă în tăcere.

Animalul se ținea în permanență la câțiva pași înaintea celor două, deplasându-se cu ușurință pe cărări de munte,

printre stânci și pasaje secrete. În sfârșit, ieșiră într-un luminiș unde pâcla se rarefia, la nivelul solului, dezvăluind o așezare de iurte. Deși era aproape ora prânzului, satul părea părăsit. În stânga intrării în poieniță fusese amenajat un padoc unde, supravegheată de câțiva zaruki, păștea în tihnă o herghelie de cai albi. Cele câteva corturi ale satului erau dispuse în cerc, în jurul unuia mai mare, spre care își îndreptară pașii nou-venitele.

Zarukul se opri lângă iurta centrală, iar amazoana îi făcu semn Majei să între, dând la o parte pătura din lână, împodobită cu simboluri florale, care ținea loc de ușă. Dincolo se întindea o încăpere învăluită într-o semiobscuritate profirie, ale cărei dimensiuni păreau mai mari decât cortul în sine. Opt femei, complet dezbrăcate, cu fețele și corpurile pictate în alb și negru, ședeau, în poziție de lotus, în preajma unui soclu pe care era depusă, într-o montură fractală, o nestemată violetă de formă ovoidă. Din interiorul pietrei, o scânteie își revărsa jocul de lumină peste chipurile celor prezenți.

— Bine ai venit, prințesă! răsună o voce feminină răgușită. Te așteptam!

Maja se dezbrăcă și se alătură grupului.

— Umbra împăratului, zise femeia cu glasul dogit, ne-a informat că asaltul Șarpelui încoronat este iminent.

— Precucemică Maică, sunt evenimentele anticipate de proroci? se interesă Maja.

— Da. Lovitura va fi atât de năprasnică, încât oricine sau orice va încerca să i se opună, va fi pur și simplu spulberat. Am transmis tuturor Umbrelor să între în adormire până ce furia Șarpelui se va domoli. Cu toate acestea, oamenii se află într-un mare pericol.

— Cu ajutorul mim-cristalelor îi pot salva. Însă am nevoie de unele răspunsuri.

— Toți cei care sosesc aici vin purtați pe aripile unui imbold lăuntric. Atunci când vremea se apropie, toate drumurile duc spre Vale.

— Am venit să-mi urmez destinul.

— Înainte de toate, trebuie să-ți spun ceva despre tine,

ceea ce nici măcar tatălui tău, regelui Nehem, nu i-a fost îngăduit să-ți destăinuie. Ești o ființă foarte diferită de cei din jurul tău. Cu siguranță, ai simțit-o de multe ori tu însăți, fără a-ți putea explica această senzație. Sentimentul s-a accentuat odată cu maturizarea.»

Abilitățile pe care ți le-ai descoperit te-au încântat și speriat, deopotrivă. Mai ales puterea de a empatiza cu totul din jurul tău – de la plante și insecte, până la animalele endemice, însă nu și cu oamenii. De multe ori te-ai întrebat dacă totul este în regulă cu tine, dacă nu cumva halucinezi, dacă nu cumva ești nebună. Draga mea, te asigur că totul e exact așa cum trebuie să fie. Există o legătură specială între tine și această planetă. Așa cum știi, ești fiica regelui Nehem, însă ceea ce nu știi este că eu sunt mama ta. Ai fost zămislită ca un hibrid între o Umbră și un om, pentru a fi mesagerul Gha'ay'ei. Ai fost pregătită pentru asta, iar acum depinde numai de tine dacă vei izbândi. Așadar, pentru a găsi soluții la frământările tale, e nevoie să te duci dincolo, în conștiința plantei, și să le cauți. Ești pregătită?

Maja nu fu surprinsă de cele auzite, într-un fel știuse dintotdeauna, acum doar primise confirmarea unei relații cu lumea sa pe care o trăia de ani de zile.

— Sunt, confirmă Maja.

— Bine! Atunci să începem pregătirile pentru Ascensiune!

Cu toate că procedura era extrem de riscantă, succesul fiind rezervat exclusiv celor alese, nicio Umbră nu schiță vreun gest de împotrivire. Părea că toate așteptau de mult acest moment. Femeile se ridicară, cu mișcări lente, ca și cum corpurile le-ar fi fost scufundate într-un lichid vâscos, murmurând incantații. Două dintre ele, cele între care stătea Maja, o apucară fiecare de câte o mână și o însoțiră spre centrul cortului. Maja își puse palmele pe piedestal, lăsându-se acaparată de jocul luminilor din interiorul cristalului.

Deși își făcea griji pentru fiica sa, chipul dur al Preacucemicei Maici nu lăsa să străbată la suprafață nicio undă a zbuciumului intern. Lupta care se dădea înlăuntrul

ei era mistuitoare și, în pofida instruirilor prin care trecuse, simțea că nu avea forța de a o purta. Niciodată, de la înființarea Ordinului, nicio Umbră a Umbrelor nu fusese pusă în situația de a-și privi copilul intrând în transă. Acum se dumiri de ce.

Una dintre principalele îndatoriri ale Preacucemicelor era să fie ghid spre și pe tărâmul de dincolo. Ca să fie în stare să-și onoreze obligațiile, sufletul lor trebuia să se păstreze intact, să nu fie diluat în trupurile propriilor progenituri.

Nicio altă Umbră nu născuse vreodată. Nici ea nu își dorise. Decizia conceperii unui copil cu regele Nehem aparținuse înaltului Consiliu al Ordinului. Ea nu putuse decât să se supună. Miza procreării era dobândirea unei ființe capabile să înlesnească comunicarea între Umbre, oameni și Gha'ay'a și să restabilească armonia dintre cele trei inteligențe care conviețuiau pe Tertius.

Sarcina era cu atât mai dificilă cu cât Umbrele și oamenii nu erau compatibili din punctul de vedere al reproducerii, iar pentru a se obține un embrion viabil fusese nevoie de modificări genetice complexe. Finalmente, după nenumărate încercări, Preacucemica Maică adusese pe lume o fetiță, căreia îi dăduse numele Maja[11]. Testele amănunțite, întreprinse imediat după naștere, revelaseră că noua ființă, corect îndrumată, și-ar fi putut îndeplini țelul. Așadar, lui Nehem îi revenise sarcina de a-i facilita fetei asimilarea cunoștințelor umane, în vreme ce mama ei se angajase să o inițieze în tainele Umbrelor.

7

— Am primit garanții de la Coroană că dacă susținem desantul, ne vor cruța poporul, îl informă Morad pe fratele său mai mic, Gaius, în timp ce își turna o cupă de vin.

— Ți-a zis Kaan explicit asta?

— Nu cu aceste cuvinte, dar a lăsat să se înțeleagă.

— A lăsat să se înțeleagă? Ne ceri să riscăm totul. Să

[11] Pistrui solar, în graiul Umbrelor.

organizăm o insurecție bazându-ne pe o promisiune evazivă?

— Imperiul e la un pas de a lua cu asalt planeta. În cazul în care nu ne vom alătura Krottanului, Tertiusul va fi pulverizat. Nu va rămâne piatră pe piatră. Dacă vrem să supraviețuim, nu avem foarte multe opțiuni. Nu ne putem izola de restul Galaxonului[12], ascunzându-ne într-o cochilie.

— Și ce ai de gând?

— Îi voi ajuta să coboare pe planetă.

— Vei fi acuzat de înaltă trădare! Morad, nu-mi vine să cred că vrei să faci așa ceva!

— Gaius, nu fi naiv și nu te lăsa dus de propaganda lui Nehem. Nu e nimic onorabil în a muri ca un prost. Ai dreptate, voi fi socotit vânzător de neam și-mi asum povara cinicului destin. Știu că nu e unul demn, dar, în atare condiții, nu văd altă variantă de a salva viețile oamenilor nevinovați. Încă ești tânăr și poate nu intuiești pe deplin hotărârea mea. Nu te învinovățesc. Când vei avea familia ta, când vei fi părinte, îți vei da seama de ce am făcut-o. Mă raportez la fiecare dallan, la fiecare individ de pe planetă, ca la propriul copil. Voi face orice să le asigur supraviețuirea, asta e tot ceea ce contează. Restul e o manipulare fără scrupule prin care stăpânii își conving supușii să se sacrifice pentru interesele lor.

Capitolul II
Sub voalul ceții

8

Deseori, în diminețile de toamnă timpurie, cum era și aceasta, Denul se acoperea de nori care pluteau la altitudine joasă. Fenomenul făcea ca Citadela Patriarhală, amplasată pe promontoriul din estul orașului, să semene cu un castel suspendat în cer. Drept vorbind, odată cu

[12] Termenul se referă la partea Galaxiei colonizată de specia umană.

pierderea rolului inițial, cel de protecție a conducătorilor Krottanului, antica fortăreață fusese transformată într-un cochet palat împodobit cu blazoane multicolore și grădini luxuriante.

Lui Beto Starves îi plăcea să-și bea cafeaua de dimineață în Salonul Oglinzilor. Se așeza într-un balansoar, în fața geamului ce dădea înspre urbe și urmărea, purtat de gânduri, curgerea molcomă a norilor peste lumea de sub el.

— Ferdare, aș dori să disloci un Viespar[13] pe orbita planetei Tertius, din sistemul Salno, se adresă Marele Grădinar persoanei din spatele său, continuând să privească pe fereastră.

— Este o solicitare a suveranului? întrebă circumspect Glad Reunis, al doilea, după împărat, în ierarhia armatei krottaniene.

Beto sorbi o gură din ceașca sa, apoi închise ochii, savurându-i aroma.

— Ai impresia că Măria Sa își irosește timpul cu astfel de probleme?

— Toate navele se află angajate în teatrele de război în concordanță cu strategia aprobată de împărat. Din păcate, nu cred că eliberarea…

— I-auzi la el, nu crede! Ferdare – vocea lui Beto se preschimbă în răget –, nu ești aici să-ți dai cu părerea, ci să execuți ordinele!

— Nu ale tale, Mare Grădinar, își păstră Reunis tonul calm.

— Mă acuzi de uzurpare?

— Nu asta am vrut…

— Nu mă interesează ce ai vrut, spune-mi – ești sau nu în stare să duci Viesparul unde ți-am cerut?

— Așa cum ziceam, nu avem nicio navă disponibilă.

— Dar de cea din clasa Quasar, de pe orbită, ce zici?

— Este la docuri, construcția nu e încă finalizată. Nu are niciuna dintre escadrilele de viespi operațională.

---

[13] Navă purtătoare a aparatelor de zbor folosite de armata imperială în raiduri aero-spațiale.

— Nu vreau să aud scuze. Ferdare, ai la dispoziție cinci zile să o înzestrezi de luptă și să îmbarci pe ea o divizie complet echipată, cu destinația Tertius! Ești în stare?

— Vreți să cuceriți Tertiusul cu o divizie? Serviciul de Spionaj nu a identificat încă nicio soluție de dezactivare a…

— Agenții tăi sunt o rușine pentru Imperiu! Dacă ai fi fost capabil să clădești o rețea adevărată de informații, am fi evitat secesiunea multora dintre sistemele periferice care și-au autoproclamat independența, în ultimii douăzeci de ani. Așa că, fă și tu ceva util și trimite dracu' nava aia pe orbita lui Tertius!

— Și cu scutul cum rămâne?»

— Nu te privește. Tu doar fă-ți datoria!

— Am nevoie de un ordin semnat de suveran.

— Îl vei avea!

Glad Reunis se înclină scurt și, după ce pocni puternic din călcâie, părăsi Salonul Oglinzilor.

— Ce imbecil! mormăi Marele Grădinar.

9

Gha'ay'a se ivi sub forma unei văpăi însuflețite, a cărei strălucire umplu sufletul Majei cu o căldură plăcută, protectoare. Levitau laolaltă în conul de lumină al cărui vârf era suspendat undeva deasupra lor, oferindu-le protecție în calea beznei dense, de consistența smoalei, care amenința să-i înghită. Din când în când, în adâncimea acelei obscurități răsăreau vârtejuri în diferite nuanțe de verde și portocaliu, din care se dezvoltau configurații bizare, pe care Maja le percepu ca expresii artistice ale unor idoli zoomorfi și antropomorfi și a căror existentă efemeră se încheia la fel de spontan precum apăruseră.

— O urgie nemiloasă stă să cuprindă galaxia, Prealuminată.

Din glasul Majei străbătu o venerație profundă.

— *Așa este,* transmise flacăra, *însă așa cum un fluture trebuie lăsat să-și spargă coconul înainte de a-și desface aripile, ca să devină mai viguros și să poată să-și ia zborul,*

tot așa omul e obligat să-și străpungă singur găoacea pentru a-și întinde aripile.

— Dar umanitatea se va autoextermina. Intervenția Ta este indispensabilă.

— De-a lungul vremurilor, ne-am lăsat atrași deseori în disputele oamenilor, ceea ce a tulburat apele viitorului. Din pricina intervențiilor anterioare, acum suntem constrânși să ne limităm la a le monitoriza îndeaproape evoluția și a înlătura, imediat ce apar, efectele implicărilor noastre. Așadar, în prezent, sarcina ta este mai importantă. Indiferent de mijloace, trebuie să-l protejezi pe împărat, vița Nimrozilor trebuie să supraviețuiască și, prin ea, omenirea.

— Cum?

— Când vei simți chemarea, du-te pe Krottan.

Chipul și vocea văpăii se estompară, de parcă *răzbateau* de peste mări și țări.

— Lacrimile sunt cheia! fură ultimele cuvinte deslușite, înainte ca glasul să se stângă de tot. Concomitent cu ele, în mintea Majei apăru dezlegarea enigmei obținerii mim-cristalelor cu proprietăți identice celor veritabile.

10

Trecuseră două zile de când Maja plecase în Vale, iar întârzierea îi îngrijora pe amicii ei, Enisa și Ayn.

— Mâine mă duc după ea, zise Enisa, punându-și cana cu ceai pe masa care o despărțea de Ayn.

Bărbatul își duse paharul la gură și sorbi zgomotos conținutul aburind.

— Nu știu dacă e o idee bună, spuse, fixând-o peste buza recipientului.

— Nu putem sta cu mâinile în sân.

— De ce nu ne conectăm la rețeaua sateliților geo-staționari și să încercăm o scanare a perimetrului?

— Ar fi în van. N-avem instrumente capabile să penetreze ceața.

— Poate că ai dreptate, se resemnă Ayn.

— Plec în zori. Dacă nu mă întorc până la lăsarea întunericului, te sfătuiesc să-ți iei tălpășița.

— Voi veni cu tine.

— Nu…

— Îmi pare rău, n-ai priceput. Nu ți-am cerut voie. Țin prea mult la tine, ca să te las să mergi neînsoțită acolo.

— Hai, lasă vrăjeala, înțeleg că e o perioadă stresantă, dar nu-mi închipuiam că ești așa de afectat încât să te dezici de chestia aia a ta cu… cum îi spune?… abstinenta sexuală.

— A, nu, prostuțo, nu despre asta e vorba, ci despre devotamentul prietenesc. N-are nicio legătură cu filosofia mea asupra înfrânării pornirilor atavice. În continuare simt o repulsie în a schimba orice fel de fluide cu orice fel de vietate. Poți sta liniștită!

— Iar eu speram să beneficiez de puțină acțiune în seara asta, îl tachină Enisa.

— E… e… e vremea să ne culcăm. Mâine ne așteaptă o zi grea, zise Ayn, bulversat de remarca fetei.

11

Vântul îi răvășise pletele brune, împletindu-le cu coama armăsarului pe care-l călărea. Zăbala calului era înspumată de la efort, însă galopa de parcă ar fi fost gonit de o haită de lupi înfometați.

Maja își lipi obrazul de gâtul animalului. Închise pleoapele și încercă să-și conecteze mintea cu a lui, să vadă prin ochii săi, să devină una și aceeași ființă. Simțea fiecare mușchi al armăsarului încordându-se ca și cum ar fi fost al propriului corp. Simțea copitele cum se înfig în pământul reavăn. Râuri de transpirație i se prelingeau pe trupul gol, vărsându-se în fluviile de sudoare ce se scurgeau prin blana scurtă a calului, către coadă, de unde se disipau în picături fine.

Calul se opri să se adape pe malul unui lac mărginit de conifere. Fata descălecă și se apropie de apă, atingând-o cu tălpile desculțe. Se aștepta să fie rece ca gheața, dar

resimți doar o răcoare revigorantă. Se aruncă cu capul înainte, scufundându-se în adâncuri.

12

Bâjbâiau de aproape o oră prin Vale. Ayn se înarmase cu un prăjitor[14], deși nu era convins că ar fi reușit, în eventualitatea unei agresiuni, să reacționeze suficient de agil pentru a se proteja. Pășea alături de Enisa, în tăcere, cu ochii larg deschiși și urechile ciulite ca un ogar.

— Șșșșt! Ai auzit? șopti Ayn.

— Nu. Ce să aud?

— E un cal în apropiere sau, mă rog, ceva cu copite. Hai, vino după mine!

— Stai! Așteaptă…

Însă bărbatul dispăru în ceață. Se strecura cu dificultate printre lăstarii care îi plesneau chipul, luptându-se să-și mențină echilibrul pe terenul tot mai accidentat. Vlăguit, Ayn renunță la urmărire și se prăbuși, răsuflând anevoios.

Un țipăt înspăimântător străbătu Valea, făcându-l să sară în picioare.

— Enisa! Enisa! Unde ești? strigă, rupând-o la fugă spre locul de unde venise urletul.

— Aici, Ayn! Vino aici!

O găsi plângând în hohote, căzută în genunchi, lângă trupul gol al Majei.

— E moartă? întrebă Ayn, apropiindu-se.

— Nu, pare în comă.

13

Armata Șarpelui încoronat restaurase vechile regimuri în majoritatea sectoarelor galactice recucerite. Recăpătându-și puterea, vechile dinastii monarhice își astâmpăraseră setea de răzbunare cu sângele celor care-i înlăturaseră, cu decenii în urmă. Numai că nu se mulțumiseră cu uciderea

[14] Armă laser.

câtorva lideri, ci îi masa- craseră pe toți, de la centru până la administrația locală, împreună cu familiile și rudele lor. Execuțiile, organizate în piețele publice duraseră zile la rând și, pentru ca impactul emoțional să fie maxim, victimele fuseseră lăsate să atârne în ștreanguri, decapitate pe caldarâm ori trase în țepe. Hoiturile în putrefacție, din care se hrănea câte un necrofag, completaseră tabloul macabru care se așternuse, ca un laitmotiv, peste teritoriile reocupate de imperiali.

Între timp, pe Tertius, bătrânul rege Nehem convocase Sfatul Regal. În sala scăldată în stacojiu de flăcările pâlpâitoare ale torțelor aduse, conform tradiției, de delegațiile celor patru Protectorate, conduse de lorzii lor, mai erau prezenți alături de el și cei patru fii ai săi, miniștrii și consilierii regatului.

— Dragii mei, zise Nehem, cu un timbru cald, de parcă ar fi povestit un basm nepoților, am rămas unica lume liberă din acest colț al Galaxonului, iar asta, în zilele noastre, nu e de bun augur. Ultimele discuții purtate de lordul Morad cu împăratul indică faptul că hotărârea lor de a ne înrobi rămâne de neclintit. De aproape trei săptămâni, o navă imperială din clasa Quasar ne pândește de pe orbită și doar scutul ne ține în viață. Pe de altă parte, încordarea din societate riscă să escaladeze dacă nu izbutim să ostoim spiritele, iar asta, în actuala conjunctură, ar putea fi fatal.

Nehem se opri o clipă, privind în jurul său.

— Chiar dacă între noi vor apărea anumite diferende, sper totuși că vom fi suficient de înțelepți să nu ne lăsăm învrăjbiți unii împotriva celorlalți. Nu-i așa, lord Cardevish? se ridică vocea regelui, cu jumătate de ton, făcând asistența să tresară.

— Majestate, nimeni nu-i va face pe schiavi să-și încalce legământul de loialitate dat Ordinului.

— Atunci cum explicați că niciunul dintre oamenii voștri nu a semnalat incursiunea unui comando al teroriștilor AET în preajma generatorului din Arhipelag?

— A fost un atac surprinzător. Din fericire, nu a produs pagube însemnate instalațiilor. Mecanismul de protecție și-

a făcut din plin datoria, ucigând 33 de partizani.

— Este vital să-i ținem sub control pe nenorocirii din AET. Deunăzi, am mai primit un raport în care există suspiciuni privind susținerea grupării de către actori interni. În orice caz, acțiunile lor trădează că dispun de resurse financiare consistente și o planificare strategică militară. Nu m-aș lansa în acuzații până nu am dovezi clare, dar vă făgăduiesc că dacă zvonurile se confirmă, riposta va fi necruțătoare, indiferent de cine e vorba!

— Majestate, grăi Xin, lordul protector al nurzilor, tensiunile sociale amenință să devină o problemă reală. Ignorând nemulțumirile tertiusienilor, parvenite pe diverse canale, pavăm calea spre o revoltă în toată splendoarea ei. Nu m-ar mira ca insurgenții să fie sprijiniți tocmai de oamenii simpli…

— Asta deoarece unii dintre noi nu știu să se facă foarte bine înțeleși printre ai lor. Nu e un secret, Imperiul ne-a blocat rutele comerciale anterior declanșării ostilităților, dorind probabil să limiteze mișcarea armatelor sistemelor libere. Populația trebuie să priceapă că ne va lua ceva timp până vom repoziționa sectorul industrial ca să satisfacem toate necesitățile.

— Vom rezista atât cât va fi necesar, spuse Morad. În definitiv, imperialii își vor da seama că negocierea este o alternativă mai avantajoasă pentru ambele părți.

— Nu vă faceți mari iluzii, zise Xin. Krottanienii au nevoie de velimiumul nostru ca să-și păstreze cuceririle și nu vor fi dispuși să se lase la mâna unei amărâte de lumi periferice.

— Oameni buni, interveni Nehem, e limpede pentru oricine că suntem în ajunul unei încleștări care ne va duce ori în legendă ori în uitare. Așadar, cât timp respirăm, vom lupta pentru viața noastră, pentru pământurile Strămoșești.

— Trup și suflet pentru Tertius! scandară cu toții într-un glas.

— Oricum, zise Morad când ecourile scandărilor se risipiră, atentatele teroriste trebuie pedepsite cu asprime, ca metodă de descurajare. În plus, pentru a diminua

popularitatea AET, s-ar impune sancționarea celor care îi susțin. În consecință, recomand raționali- zarea alimentelor și energiei în Arhipelag pe o perioadă de trei luni. Știu că pare o măsură drastică, dar sunt în asentiment cu lordul Xin, dacă nu acționăm cu dârzenie, situația se va agrava.

— De acord cu sugestia lordului Morad, interveni regele. Are cineva altă opinie?

O liniște grea inundă Sala Sfatului. Unii dintre cei prezenți își reținuseră chiar și respirația, ca nu cumva vreun sunet de-al lor să fie interpretat ca un semn al ezitării.

14

Corpul inert al Majei plutea într-o autoclavă plină cu lichid incolor. Ayn și Enisa depistaseră, în urma unei tomografii, o formațiune cristalină implantată în creierul prințesei. Deși nu știau cum a ajuns acolo, bănuiau că e vorba de un mim-cristal și nădăjduiau, în conformitate cu folclorul tertiusian, că piatra va inte- racționa cu trupul și-l va însănătoși. Potrivit credințelor populare, mim-cristalele naturale aveau caracteristici tămăduitoare miraculoase, printre altele vindecarea bolilor incurabile, a paraliziilor și, în ultimă instanță, implantate în decursul a trei zile de la deces, învierea morților.»

Însă supozițiile nu fuseseră verificate niciodată, fiindcă singurele geme genuine cunoscute erau cele câteva descoperite de călugării Ordinului Umbrelor, în peșterile din ținuturile nordice.

În jurul pietrelor fusese țesută o întreagă mitologie, însăși legenda genezei civilizației tertiusiene fiind legată de ele. Se spunea că primii coloniști care sosiseră pe Gha’ay’a se confruntaseră cu condiții extrem de vitrege și după mai multe încercări nereușite de a adapta mediul nevoilor lor, hotărâseră să-și încerce norocul în altă parte. Doar că străduințele lor prejudiciaseră dramatic ecosistemul planetei, iar spiritul acesteia nu mai dorise să-i lase să plece până când nu remediau situația. Pentru a-i constrânge să rămână, Gha’ay’a trimisese o Umbră, să

răpească nou-născuții lui Stroard, Schiav, Nurz și Dalian, cele patru căpetenii ale triburilor primilor oameni sosiți pe Tertius, și să-i ascundă în adâncurile planetei. Gha'ay'a le transmisese că le va elibera odraslele doar atunci când supușii lor vor învăța să o respecte și să trăiască în comuniune cu ea.

Timp de secole, oamenii se căzniseră să-și îndrepte greșelile, ajungând, finalmente, să ducă o viață în armonie cu natura. Apoi, deodată, în grotele din Valea Cețurilor Veșnice, apăruseră nestemate de o frumusețe ireală, Umbrele oferindu-le patru dintre ele regilor oamenilor. Gemele, denumite Lacrimile Gha'ay'ei, deveniseră însemnele recunoașterii prerogativelor puterii dinastiilor monarhice tertiusiene.

Deși, inițial, pietrele fuseseră considerate sacre, tertiusienii, atrași de bizarele lor proprietăți, își dezvoltaseră programe de cercetare cu intenția de a le descoperi tainele. Rezultatele fuseseră uimitoare. Experimentele dezvăluiseră resurse energetice imense în interiorul acestora, precum și existența unei structuri subatomice capabile să stocheze o mare cantitate de date. Totodată, savanții tertiusieni ajunseseră la concluzia că acestea izbuteau să refacă algoritmul după care fuseseră produse informațiile și să creeze, preluând tiparul inițial, unele noi. Drept urmare, gemele puteau copia creierul unui individ, preluând amintirile și felul său de a judeca, obținându-se astfel o clonă mentală nemuritoare.

Acest ultim aspect declanșase în societatea academică tertiusiană o amplă și furibundă dezbatere pe chestiuni de etică, al cărei deznodământ era imposibil de prevăzut. Între timp, oamenii de rând întrezăriseră beneficiile noii tehnologii și începuseră să o utilizeze pentru a depozita astfel, după deces, *conștiința* celor apropiați.

Deși industria cristalelor sintetice înflorise, însusi- rile acestora nu se apropiau nici pe departe de cele ale pietrelor Gha'ay'a. Cercetările continuaseră, dar, paradoxal, o teorie integratoare despre formarea și functionarea mim-cristalelor devenise, cu fiecare zi care trecea, tot mai

utopică. Fiecare răspuns atrăgea după sine zeci de alte întrebări, înfăsurând mecanismele și constituția pietrelor într-o platoșă a misterului. Părea că cineva ori ceva blochează dinadins accesul la acele informatii.»

Enisa se uită prin vizorul vasului în care era scufundată Maja, apoi închise două întrerupătoare și se întoarse spre Ayn:

— Când ne zicea că va face rost de subiecți, nu mă gândeam că se va oferi voluntară.

— Mă simt vinovat că am lăsat-o singură prin Vale.

— N-am prea avut de ales. Știi că face numai cum vrea ea.

— Apropo de Vale, zise Ayn, trebuie să coborâm după apă, rezervele noastre s-au epuizat. Și, dacă tot mergem, propun să instalăm câțiva senzori, ca să determinăm compoziția ceții și să identificăm o modalitate de a scăpa de halucinațiile pe care ni le induce.

În după-amiaza aceleiași zile, Enisa și Ayn, cu câte un recipient imens agățat pe spate, porniră spre râu, afundându-se în pâcla lăptoasă care li se încolăcea pe după trupuri precum un voal de mătase sidefie. Orice incursiune în Valea Cețurilor Veșnice le provoca frisoane pe șira spinării. Niciodată nu puteai fi sigur ce monștri îți vor ieși în cale. Zarukii erau unii dintre ei, dar imaginația tertiusienilor populase ținutul cu cele mai fantasmagorice ființe. De fapt, se credea că cel care pătrundea pe enigmaticul tărâm era întâmpinat de propriile spaime și coșmaruri.

— Așteaptă puțin, mi s-a părut că văd ceva acolo, spuse Enisa, indicând un arbust stufos, la nici zece pași de ei.

Fata se apropie de plantă, zgândărind-o cu un băț. Apoi o ocoli, dispărând în spatele ei. După câteva clipe, se auzi o bufnitură, urmată de un țipăt înăbușit.

— Enisa! strigă Ayn. Enisa, ești bine?

Din nou tăcere.

— Enisa, lasă glumele, nu e momentul. Enisa!

Nu veni niciun răspuns. Auzi un foșnet în spatele său. Se întoarse brusc. Nu era nimeni. O luă încet în direcția în care bănuia că se ieșea din codru. Iuți treptat pasul, până ce o

rupse la fugă cât îl țineau puterile, în curând, obosi, iar picioarele nu-l mai ascultau. Se împiedică. Dădu să se ridice, dar căzu din nou. Corpul îi fusese cuprins de o moleșeală ciudată. Pădurea începu să se învârtă amețitor, ca, într-un final, să-și piardă cunoștința.

Capitol III
Totul sau nimic

15

Cu secole în urmă existau pe Tertius patru regate. Trei dintre ele împărțeau Lumea Veche[15]: regatul nurzilor, în nord, cel al dallanilor, în sud și est, iar stroarzii ocupau ținuturile din centru și vest. Al patrulea regat, cel al schiavilor, controla arhipelagul dintre cele două continente tertiusiene.

Armatele celor patru monarhii erau într-o beligerență cvasi-perpetuă, adesea fiecare cu fiecare, iar când dominația uneia dintre părți creștea, devenind o amenințare, ceilalți încheiau alianțe efemere, până la reinstaurarea echilibrului.

În general, forțele militare erau similare, însă, datorită reurselor naturale avute la dispoziție, armatele Țării de Foc se refăceau primele și reporneau ostilitățile. Realmente, dallanii se aflau într-o ofensivă permanentă pentru cucerirea continentului, pe care îl revendicau arbitrar, în virtutea Dreptului Primului Colonizator[16].

Odată cu avansul științific, pagubele crescuseră exponențial. Ultimul conflict, rămas în istorie ca Războiul Mâniei Oarbe, din cauza lipsei oricăror eforturi diplomatice de a-l preveni, risca să degenereze într-un cataclism global. Într-un mod cu totul neașteptat, în ajunul declanșării conflagrației, umanitatea avea să fie salvată de un fenomen straniu. O ceată densă, venind de la miazănoapte,

[15] Continentul sudic.
[16] Pretext cutumiar ca justificare în disputele teritoriale.

din Tărâmul Umbrelor, a pogorât peste Lumea Veche, dezactivând întreaga tehnologie. Toate aparatele electronice au fost afectate, aruncând civilizația tertiusiană cu mii de ani în trecut. Pâcla deasă, care a persistat trei ani, a constrâns regatele să conlucreze ca să asigure supraviețuirea populației.

Conform legendei, din negură și-a făcut apariția Ordinul Umbrelor, care și-a asumat scoaterea lumii din impas, propovăduind comuniunea cu natura. Mesajul pacifist și nevoia oamenilor de a visa la un viitor prosper au făcut ca Ordinul să câștige repede adepți, chiar și printre dinastiile monarhice.

În câțiva ani, Ordinul a impus o amplă reformă a societății, una dintre modificările majore fiind transformarea regatelor în Protectorate, sub discreta sa coordonare. De asemenea, au fost interzise orice fel de arme de distrugere în masă, iar singura tehnologie îngăduită a fost cea dezvoltată în scopuri pașnice. În contrapartidă, pentru a feri populația de un eventual atac din exterior, Umbrele învăluiseră planeta cu o pavăză ocrotitoare. Și fiindcă se dorea încurajarea cooperării între popoarele din Lumea Veche, dușmani de moarte până nu demult, Ordinul a hotărât ca fiecare dintre ele să găzduiască unul dintre generatoarele scutului. Condiția esențială ca sistemul defensiv să fie funcțional era să fie alimentat simultan de cele patru instalații.

În fiecare Protectorat a fost stabilită câte o ambasadă a Ordinului și deși aveau statut identic, cea din Orașul Regal, capitala stroardă, părea să fi fost preferată pentru întâlnirile Ordinului cu reprezentanții ter- tiusienilor. Acest amănunt i-a conferit liderului autohton titulatura formală de rege, ceilalți conducători fiind numiți lorzi protectori. Însă, în realitate, toți aveau aceleași drepturi și obligații. Deciziile cu impact global erau adoptate prin consens și apoi validate de către înaltul Consiliu al Ordinului Umbrelor.

Un nor fin de praf se ridică îndărătul siluetei călărețului ce galopa nebunește spre Templul Focului. Treimea discului solar ivită în zare făcea ca impozantul edificiu să strălucească într-o lumină profirie. Sanctuarul fusese durat departe de orice așezare, în craterul unui vulcan stins de pe teritoriul Țării de Foc. În vremurile de dinaintea Noii Dogme[17], Templul era centrul spiritual al dallanilor, un loc sacru unde credincioșii veneau în pelerinaj cel puțin o dată în viață. Călătoria era destul de dificilă, fiindcă putea fi făcută doar pe jos sau călare. Nu erau drumuri care să ducă până aici, nici măcar cărări pietruite, iar pistele de aterizare erau inutile deoarece vulcanul emana un magnetism extrem de puternic ce interfera cu aparatura electronică.

În pofida deceniilor de abandonare, Templul Focului își păstra intactă strălucirea de odinioară. Construcția piramidală, placată cu andezit violet, era împărțită pe trei niveluri, la intervale egale, de două terase care o secționau paralel cu baza. Corpurile, susținute în suspensie de câmpuri antigravitaționale, aveau o mișcare lină pe orizontală și în jurul axei lor, ceea ce crea impresia unei clădiri vii, într-o continuă schimbare. Limita domeniului, marcată de un canal lat de treizeci de pași plin cu lavă incandescentă, era traversată de podul ce dădea către poarta principală.

Intrarea în curtea sanctuarului era protejată de o flacără puternică, ce se stinse imediat ce pelerinul trecu puntea, permițându-i accesul.

— Dă-i de mâncare și adapă-l, nu vom sta mult, zise călărețul, întinzându-i hățurile pajului care-l întâmpină.

Bărbatul o zbughi pe scările templului, sărind treptele din două în două. Păși într-un coridor lung, luminat difuz de un roi de lev-globuri de undeva de sub plafon, și se îndreptă grăbit spre ușa din capătul celălalt. Când se apropie de ea, aceasta se dădu în lături.

— Bine ai venit, comandante Dakama! zise lordul de Dalian.

Pelerinul își dădu jos gluga de pe cap, înclinându-se în

[17] Religie propovăduită de adepţii Ordinului Umbrelor.

semn de salut. Selim Dakama avea pielea tuciurie, fața rotundă, doi ochi înguști, un nas borcănat și o gură cu buze cărnoase. Individul purta o mustață subțire, ale cărei colțuri răsucite în sus, în unghi drept, îi dădeau posesorului un aer ridicol. Părul de culoarea abanosului și-l purta împletit într-o coadă groasă încolăcită de două ori în jurul gâtului.

— Măria Ta, am pierdut mulți oameni.

— Am auzit. S-a vorbit despre acțiunea voastră în Sfatul Regal. Te compătimesc pentru camarazii tăi. Jertfa lor nu va fi uitată, dar acum n-avem timp să jelim.

— S-au discutat multe la ultima întrunire a Sfatului. Poate mă lămuriți și pe mine de ce ați propus pedepsirea celor care ne ajută, zise Selim, așezându-și mâna pe plăselele pumnalului de la brâu.

Morad râse.

— Crezi că ai fi în stare să-mi faci rău?

Observația îl făcu pe comandant să-și retragă mâna de pe cuțit, ca și cum gestul precedent fusese unul involuntar.

— Vezi, amice, tu mereu cugeți cu lama jungherului ori cu țeava prăjitorului. Nu poți vedea dincolo de tăișul armei tale. Deși nu consider că e necesar, am să-ți explic, totuși, atitudinea mea din Sfat, poate astfel reușesc să-ți lărgesc un pic orizonturile. Așa cum probabil ți-ai dat seama, lațul ne sugrumă tot mai tare și, dacă nu avem grijă, cineva ne va trage scărița de sub picioare înainte de a ne implementa planul. Obiectivul meu era să amân execuția până reușim să punem la punct înfruntarea decisivă. Solicitarea pedepsirii AET va distrage un pic atenția de la mine, iar măsurile coercitive vor eroda popularitatea lui Nehem. Pe deasupra, imaginea voastră de luptători pentru cauza tertiusienilor obișnuiți va ieși întărită. Veți fi percepuți ca o armată a poporului, iar acesta vă va iubi necondiționat.

— Așa o fi, doar că o armată fără arme nu e armată. Măria Ta, misiunea din Arhipelag a fost edificatoare. Ca să putem lupta de la egal la egal cu Umbrele, ne sunt indispensabile echipamentele performante. Altfel vom fi doar niște vite trimise la tăiere…»

Râsul răsunător a lui Morad îl întrerupse pe Selim.

— Marele comandant Dakama, spaima Protectoratelor, se pișă pe el de frică!

— Măria Ta, nu e vorba de teamă. Am încredere în oamenii mei. Sunt forța militară cel mai bine antrenată pe Tertius, toți sunt aleși pe sprânceană și garantez că…

— Nu, comandante, nu sunteți cei mai buni, sunteți singurii. De la desființarea armatelor regatelor, Ordinul a preluat, prin interpușii săi, controlul planetei fără să poată mișca cineva un deget împotriva lui. Ceea ce încercăm noi acum este o insurecție, o revoluție, numește-o cum vrei, dar de fapt este ultima șansă de a ne recâștiga libertatea de a trăi așa cum vrem, de a ne decide soarta. Ceea ce vă cer nu e o chestiune la care să vă înhămați din considerente materiale, vor veni și astea, ci din convingere. Vreau să fiți pregătiți să plătiți prețul suprem.

— Lordule Morad, nu s-a inventat încă expresia care să descrie ura ce-mi macină sufletul. Ordinul mi-a ucis fratele și soția însărcinată. Dorința de răzbunare e cea care mă ține în viață, însă demersurile sinucigașe nu sunt o soluție.

— Dragul meu prieten, bagă bine pe urechi ce-ți zic, niciodată să nu-mi mai pui la îndoială deciziile. Pretind de la tine devotament, iar eu îți voi da oportunitatea nu numai să răscumperi sângele alor tăi, ci și să iei parte la ceva solemn. La lupta pentru eliberarea neamului. Iar așa cum știi, libertatea nu se primește în dar – se cucerește. Așadar, e timpul eroilor. Poți fi unul dintre ei sau o victimă neajutorată. De tine depinde ce alegi. Cale de mijloc nu există. Trebuie însă să conștientizezi că ne aflăm într-un punct de cotitură, iar dacă nu acționăm acum, nu sunt convins că vom beneficia de altă ocazie. Peste galaxie se așterne o năpastă crudă. Pesemne, într-un fel, Umbrele prevăzuseră posibilitatea și, ca să-i diminueze consecințele, și-au construit o platoșă. Unica lor strategie în fața fiarei înfometate a fost să se vâre, precum țestoasele, într-o carapace. Ca să-și apere interesele, au instituit o dictatură autarhică, transformându-i pe tertiusieni în sclavi. Dar vremea salvării și a răzbunării a sosit.

— Adică?

— Preconizam că tentativa voastră va fi un eșec. Telul ei a fost altul.»

— Să înțeleg că ne-ai trimis la moarte sigură? renunță Selim la tonul politicos.

— Aveam nevoie să dați totul în această interven- ție, ca un ultim test al viabilității planului de acțiune și de a culege informații despre scut.

— Ar cam fi momentul să-mi dezvălui mărețul plan, zise comandantul. Și sper să fie fezabil, prea mulți au mierlit-o în *experimentul tău,* accentuă Selim ultimele cuvinte.

— Pe parcursul operațiunii, am monitorizat sistemul de protecție al celorlalte generatoare. Am constatat că în clipa în care v-ați năpustit asupra instalației de pe teritoriul schiavilor, câmpul de forță și reacția defensivă a celorlalte trei au scăzut, în timp ce a celei vizate a crescut.

— Și cu ce ne ajută asta? Nu avem suficiente efective să le doborâm pe toate deodată.

— De acord, n-avem, dar amănuntul ne-a ajutat să dezlegăm modul de operare al scutului. Respectiv, am analizat maniera de răspuns a Inteligenței Artificiale și am descifrat șablonul după care aceasta funcționează.

— Așa, și?

— Din calcule reiese că o diversiune sincronizată la toate generatoarele ar duce la scăderea puterii lor suficient cât să putem perfora apărarea unuia dintre ele. Astfel, am scoate din uz cuirasa planetară aproximativ două ore, destul ca trupele imperiale să debarce.

— Și unde te-ai gândit să aplicăm lovitura mortală?

— Aici, la noi acasă.

— Vrei să sabotezi instalația din Tara de Foc? Cât le >

va lua Umbrelor să-și dea seama că ești în spatele întregii afaceri? Vor veni după tine, vor preschimba Da- llanul în cenușă și, fără sprijinul vostru, AET va dispărea.

— Așa este, comandante Dakama. Oricum, indiferent dacă planul nostru se va solda sau nu cu un succes, ce va urma, nu va mai conta.

— Nu va mai conta?

— Dacă o vom da în bară, tertiusienii vor fi osândiți pe

vecie la sclavie de către Ordin, iar dacă vom învinge, Umbrele nu vor fi în stare să riposteze.

— Deci, totul sau nimic?

17

Deși AET pierduse mulți combatanți în operațiunea „Totul sau nimic”, misiunea fusese îndeplinită. Generatorul din Țara de Foc fusese avariat, permițându-le trupelor imperiale accesul la suprafața planetei. Forțele de elită ale Șarpelui încoronat, temuții Păzitori, coborâseră primii, iar până la lăsarea serii armata krottaniană ocupase trei dintre cele patru capitale ale Protectoratelor.

Orașul Regal, unica cetate tertiusiană dotată cu capabilități defensive, devenise ultima redută în calea forțelor invadatoare.

Capitala stroardă se întindea la poalele unui masiv stâncos ai cărui pereți înalți îi flancau trei dintre laturi, lăsându-le imperialilor doar varianta atacului frontal, însă, ca să fie cucerită, întâi de toate era crucial să fie străpunsă linia de trei fortificații amplasate, fiecare pe câte un deal, de la est la vest. Bastioanele erau protejate de un ingenios sistem de scuturi deflectoare, alimentate cu velimium, ce le făcea inexpugnabile.

Nemulțumit că asediul cetății dura deja de șapte zile, Beto Starvos, aflat pe orbita planetei, îi convocase pe ferdari într-o ședință de urgență.

Tensiunea momentului plutea asupra războinicilor adunați pe puntea crucișătorului Marelui Grădinar și, în ciuda faptului că mina lor rămăsese aspră, în ochii adânci și negri ai lui Rams Inhoneos licărea un strop de deznădejde. Ferdarul Inhoneos, un tip masiv, cu barba căruntă împletită în două codițe, după moda cazonă krottaniană, era cel mai experimentat conducător de oști al Șarpelui încoronat și mai avea doar un an până la trecerea în rezervă. Tocmai de aceea îi revenise cinstea de a fi la cârma armatelor imperiale în bătălia decisivă pentru cucerirea Tertiusului.

— Idioților, dispuneți de cea mai performantă armată din

Galaxon și nu sunteti în stare să cuceriti un sat de primitivi! urla Starvos.

— Mare Grădinar, propun utilizarea unei Pâlnii asupra forturilor, sugeră Rams Inhoneos.

— Serios? Pun pe seama naivității tale tinerești, punctă ironic prelatul, nechibzuința de a ignora că încălcarea Acordului de Neproliferare a Armelor Creatoare de Singularități le-ar oferi o justificare și un argument în plus tuturor inamicilor noștri să vină cu un focos și să ni-l plaseze sub nas, chiar în Den. Nepunând la socoteală că folosirea Pâlniei ar reprezenta o recunoaștere a slăbiciunii combative și un atentat la», onoarea războinicilor Șarpelui încoronat. Bravii mei camarazi, încheie Beto pe un ton batjocoritor, dacă mâine nu-mi servesc prânzul în tronul tertiusian, vă voi acuza de trădare și vă voi executa pe toți. S-a înțeles? Acum, mars afară!

În zori, sub presiunea ultimatumului Marelui Grădinar, câmpia de la poalele Orașului Regal se umpluse cu mii de luptători krottanieni, pregătiți să se jertfească pentru gloria suveranului și a Imperiului. Privită dinspre bastioane, armata imperială aducea cu o mare agitată ce-și asmuțise valurile înspumate împotriva digurilor stroarde.

Atacul fu declanșat de un baraj susținut de artilerie, doar că miile de ogive anti-energetice care brăzdară cerul tertiusian ricoșară din scuturile fortărețelor», precum lumina dintr-o oglindă. Apoi, krottanienii acoperiră zona dintre linia întâi și defensiva tertiusiană cu o perdea groasă de fum, la adăpostul căreia dezlănțuiră iureșul. Trupele Șarpelui încoronat, împărțite în două grupuri, șarjară, în frunte cu ferdarii lor, spre forturile de la răsărit și apus. Krottanienii nici nu apucară să se apropie de redute, că majoritatea căzură seceraţi, aidoma spicelor de grâu. Măcelul umplu teatrul de operațiuni cu mormane de leșuri. Văzute de la înălțime, maldărele descriau semicercuri perfecte, care indicau raza de acțiune a armelor apărătorilor. Balanța părea să se încline decisiv către victoria băștinașilor. Atunci, Inhoneos hotărî să-și poarte războinicii într-o năvală sălbatică spre inima defensivei

stroarde. Când bastionul central intră în raza aruncătorului său, ferdarul lansă o încărcătură cât vârful unui ac, încapsulată într-un câmp antigravitațional. În locul în care proiectilul atinse ținta apăru o gaură neagră minusculă, care antrenă într-un vârtej strașnic materia din jur. Oameni, arme, pietre, copaci, cărămizile edificiului, angrenate într-o mișcare circulară, se scurseră, formând o Pâlnie, spre singularitate. Odată cu dispariția fortăreței, vortexul se înfipse în pământ, croindu-și drum spre centrul planetei. Solul trepida pe o rază de câțiva zeci de kilometri, ca și cum zona ar fi fost supusă unui seism puternic. Concomitent cu piesa centrală a defensivei, cedară și scuturile din jurul celorlalte două redute.

Încurajați de succes, krottanienii se aruncară cu înverșunare asupra fortificațiilor. Luptele fură crâncene, însă, în cele din urmă, lipsită de pavăza protectoare, fortăreața răsăriteană căzu. Între invadatori și Orașul Regal se mai afla, acum, doar un bastion stingher.

În biroul său, amenajat pe Viesparul de pe orbita lui Tertius, Beto Starves se învârtea ca un leu în cușcă. Ferdarii armatei Șarpelui încoronat stăteau încremeniți, tăcuți și inexpresivi, asemenea unor coloși de piatră. Nimeni nu se încumeta să-l întrerupă pe Beto când se afla într-o astfel de stare.

Marele Grădinar se opri brusc, întorcându-și căutătura de un albastru glacial către cei prezenți.

— Nesăbuiților, cine mi-a nesocotit dispozițiile, autorizând folosirea Pâlniei?

— Eu… zise Rams Inhoneos, făcând un pas în față.

— Întotdeauna mi-au plăcut oamenii îndrăzneți, gata oricând să preia inițiativa.

Beto se apropie de războinic zâmbind.

— Curajul este un lucru de apreciat, mai ales când presupune asumarea riscului de a încălca un ordin. A trăi forțând regulile poate aduce profituri colosale. Nu-i așa? Probabil că ești mândru de isprava ta, poate ai merita o

decorație…

Starvos își duse mâna la cingătoare și trăgându-și saurrayul, cu o mișcare fulgerătoare și precisă, reteză capul ferdarului. Sângele țâșni din gâtul lui Rams, stropind obrazul și gulerul dalmaticii Marelui Grădinar. Capul se rostogoli într-un colț al camerei, oprindu-se pe o parte, ca și cum s-ar fi culcat pe o pernă.

— … dar de data asta te-ai înșelat, t

Starvos își șterse saurrayul de uniforma trupului decapitat și se întoarse la ceilalți.

— Mai este vreunul care nu mi-a înțeles porunca? în încăpere se lăsă o tăcere sepulcrală.

— Așadar, continuă Beto, aveți două ore să cuceriți cetatea. Ferdare Huan Tarevaxi, preia conducerea ofensivei.

Astrul diurn al Tertiusului se cocoță în vârful cerului, revărsându-și dogoarea lipicioasă peste soldații care mișunau, aidoma gâzelor, pe câmpul de bătălie. Se apropia expirarea termenului-limită impus de Starvos și tot ce rămăsese din armata debarcată la porțile capitalei stroarde era comasat în jurul ultimei redute tertiusiene. Imperialii începură să escaladeze zidurile fortificației, evitând cu iscusință ploaia de proiectile slobozită peste ei.

Marele Grădinar, tolănit confortabil în fotoliul său de pe puntea navetei de protocol, privea, alături de ferdarul Tarevaxi, desfășurarea ostilităților de la o distanță sigură. De aceea, ce a urmat a avut mai degrabă un impact vizual și, într-o oarecare măsură, psihologic. O lumină orbitoare, care pentru scurt timp o întrecu pe cea a soarelui, succedată de o explozie cutremurătoare, cu epicentrul în fort, spulberă atât edificiul, laolaltă cu războinicii ambelor tabere, cât și o bucată din Orașul Regal. Suflul exploziei împroșcă vehiculul lui Starvos cu nisip, piese de armament și echipamente militare, dar și fragmente de trupuri umane.

— Firește, mormăi Beto și, ridicându-se tacticos din fotoliu, părăsi îngândurat punctul de observație.

Capitolul IV
Turnul Craniilor

18

De partea cealaltă a planetei, Maja deschise ochii. Cu o izbitură puternică a piciorului, sparse vizorul autoclavei, scurgându-se din ea împreună cu lichidul din vas. Prin minte i se succedau imagini aleatorii din care nu pricepea prea multe, iar gândurile, chiar dacă le simțea ale ei, nu păreau că îi aparțin. Dădu ocol camerei, oprindu-se în dreptul consolei principale. Amintirile îi reveneau haotic, nu neapărat în ordine cronologică. Atinse una dintre tastaturile din fața sa și zeci de luminițe dansară, însuflețind pupitrul alăturat. Deși creierul încă nu-și restabilise toate conexiunile, gesturile Majei păreau că urmăresc un obiectiv bine determinat. Un fior îi străbătu șira spinării. Privindu-și corpul, realiză că era în pielea goală. Din dulapul încastrat în peretele din stânga sa luă un combinezon și-l îmbrăcă cu mișcări dezinvolte, ca și cum ar fi fost o activitate repetată de nenumărate ori, un reflex căpătat în timp. Se întoarse la bancul din centrul încăperii și începu să introducă cu repeziciune comenzi. Bătând simultan la două tastaturi, rescrise liniile de cod ale programului de producere a mim-cris- talelor.

O alertă apărută pe unul dintre monitoare îi atrase atenția. Se opri din treabă și se apropie. Apăsă câteva comutatoare, iar în fața ochilor îi apăru holoproiecția unui peisaj apocaliptic. Ruine, vehicule militare și corpuri carbonizate răsfirate pe câmpia de la poalele capitalei stroarde. Cele trei bastioane și zidurile de apărare dispăruseră, iar cerul Orașului Regal se umpluse de transportoare inscripționate cu stema Nimrozilor.

Maja opri dispozitivul de proiecție, merse la un sertar și scoase o cutie ce conținea o gemă purpurie, pe care o luase cu ea când plecase în exil. Cum o atinse, își aminti că este nestemata oferită de Ordinul Umbrelor familiei sale. Instală

piatra într-un locaș special al matriței de deasupra consolei centrale și rulă programul de creare a mim-cristalelor. Imediat, gemă fu înghițită de o osatură fractală de culoare neagră, care se ramifică accelerat, reproducând modelul repetitiv. Configurația arborescentă dezvoltă o alveolă în care se materializă un cristal translucid, de dimensiunea unghiei degetului mare. Maja îl culese cu grijă și-l așeză într-un vas de plasma-sticlă. În final, opri matrița, extrase nestemata vișinie și-o repuse în caseta sa, pe care o vârî în buzunar. Apoi se repezi afară, se sui în naveta parcată la gura peșterii și decolă spre Orașul Regal.

19

Pentru ultimul tronson al călătoriei, Maja decise să abandoneze vehiculul și să continue deplasarea pe jos. Spera ca reîntoarcerea ei acasă să treacă neremarcată, cel puțin până avea să își dea seama cum trebuia să acționeze. Pe de altă parte, simțea nevoia să mediteze la cele petrecute în Valea Cețurilor Veșnice. Să descopere cine devenise.

Mergea noaptea, la adăpostul întunericului, iar ziua se odihnea. Ușor-ușor, memoria îi revenea. Își aminti de rege și de fiii acestuia, de cercetările legate de mim-cristale, de Ayn și Enisa.

În dimineața celei de-a treia zile ajunse în pădurile din proximitatea palatului. Își alese un loc ferit, în liziera nordică, și-și amenajă un refugiu de unde să poată supraveghea mișcările gărzilor.

Atenția îi fu atrasă de două voliere gigantice așezate adiacent ruinei zidului care găzduise calea de acces în Orașul Regal. Cușcile erau înțesate cu oameni, însă, din cauza depărtării, nu desluși amănunte.

Pe la jumătatea distanței dintre ea și cetate, aproape de amplasamentul fostului fort central, constată o agitație neobișnuită. Soldații krottanieni durau un turn nou, doar că în locul materialelor de construcție uzuale foloseau mortar preparat cu sânge uman. Puțin după ora prânzului, lucrarea

fu isprăvită. Era o culă cu fundație pătrată, având latura de vreo 30 de pași și înălțimea de trei ori pe-atât. Două dintre părți, cele dinspre răsărit și miazănoapte, pe care Maja le putea vedea din poziția sa, erau acoperite de nișe dispuse în coloane, de sus până jos.

Misterul clădirii se risipi curând. Patru malaci, rași în cap, purtând securi cu două tăișuri, veniră din cetate și se opriră câte unul în dreptul fiecărei laturi a culei. Gărzile krottaniene deschiseră ușile volierelor și mânară prizonierii către turn, în grupuri de câteva zeci, biciuindu-i cu bestialitate. Când cel dintâi grup ajunse la destinație, Maja observă că nu erau militari tertiusieni, care, fără îndoială, fuseseră uciși până la ultimul în bătălia pentru capitală, ci femei și copii. Osândiții erau obligați, în timp ce-și așteptau rândul, să privească decapitarea celor dinaintea lor. Pentru ca odioasa cruzime să fie și mai abominabilă, pruncii erau executați primii, sub ochii mamelor.

Până la asfințit, ambele cuști fură golite și firidele culei umplute cu capetele victimelor stroarde. Sângele care se prelingea din căpățânile expuse se întindea spre munții de cadavre decapitate aidoma unor tentacule care bâjbâiau în căutarea corpurilor rătăcite.

La lumina stelelor, Maja părăsi ascunzătoarea, îndreptându-se către oraș. Drumul o duse în apropierea turnului. I se părea ciudat că nu simțea nicio remușcare, că nu o încerca niciun sentiment, nici măcar de compasiune pentru cei masacrați. Neputându-și explica starea, își închipui că era un mecanism de auto- protecție al minții sale. Un detaliu o făcu să zăbovească la baza construcției. În segmentele superioare ale celor patru laturi erau amenajate nișe de dimensiuni duble, dar care erau goale, iar în vârful culei se afla un suport special care, de asemenea, își aștepta capul. Înțelese îndată menirea lor – erau spațiile rezervate capetelor regelui și a fiilor săi. Abia atunci realiză că se gândea la familia sa ca la niște străini și în acel moment i se revelă scopul prezenței sale acolo.

Orașul Regal părea părăsit. Unitățile imperiale își terminaseră treaba și se retrăseseră să sărbătorească victoria. Nu se așteptau la replici. Nu mai era niciun indigen în viață, iar dacă scăpase vreunul, cu certitudine acesta nu mai era demult prin preajmă. Moartea se insinuase în fiecare cotlon al cetății. Trupurile ter- tiusienilor se găseau încă pe străzi, exact unde își dăduseră ultima suflare. Piețele urbei păreau morgi improvizate, în care înălțimea grămezilor de hoituri trecea de primele etaje ale clădirilor. În fața instituțiilor publice, alături de căpățânile liderilor stroarzi înfipte în țepe, fumegau carbonizați, pe ruguri, membrii familiilor lor. Trotuarele și zonele pietonale erau împânzite de șiruri nesfârșite de cruci de lemn în formă de X pe care erau răstigniți, jupuiți de vii, soldații care nu avuseseră șansa de a cădea în luptă.

Maja, învelită într-o robă de culoare închisă, cu gluga trasă peste ochi, se furișă ca o Umbră înspre palat. Din precauție, folosi o intrare retrasă. Se strecură prin pasajele tainice care împânzeau reședința regală, până la fostul ei laborator din subsol. Din fericire, trupele de ocupație nu-l descoperiseră. Totul era intact. Se apropie de un perete și, acționând o pârghie, dislocă lespedea care camufla o scobitură. Își depozită caseta cu cristalul purpuriu, iar apoi hotărî să apeleze la varianta cea mai rapidă de a ajunge la autoritățile krottaniene, și anume să se predea. Ieși din labirintul subteran și porni către Sala Sfatului. De data aceasta nu se feri, din contră, încercă să fie cât mai gălăgioasă, doar că, surprinzător, nimeni nu-i ieși în cale:

— E cineva pe-aici? strigă ea, dar nu primi niciun răspuns.

Norocul îi surâse abia în Sala Sfatului, unde dădu peste un combatant al Șarpelui încoronat care sforăia în jilțul monarhului, înconjurat de sticle goale de băutură.

— Trezește-te! strigă Maja.

— Lasă-mă în pace, bolborosi individul.

Fata se apropie, ridică o cupă de jos și-i turnă conținutul în cap. Acesta își miji ochii împăienjeniți de somn și băutură și îi aținti spre ea.

— Dispari sau am să te spintec, nenorocitule…

— Nenorocito, îl corectă Maja.

Krottanianul își frecă obrajii cu palmele, își scărpina ceafa și căscă, slobozind un răget bestial. Brusc, sări în picioare, dând să o prindă. Fata făcu un pas în lateral, iar matahala se prăbuși ca un trunchi de copac retezat de secure.

— Sunt prințesa Maja, fiica regelui Nehem, am venit să negociez un armistițiu.

Individul, strofocându-se să se adune de pe podea, izbucni într-un râs isteric, un grohăit care se transformă într-o tuse convulsivă.

— Nu există prințese și regi pe-aici, scuipă namila. Ce armistițiu, fătucă? Războiul s-a încheiat! I-am strivit pe viermii ăștia. Dar imploră-mă și îți voi îngădui să fii prințesa mea în noaptea asta.

Individul izbuti, cu mare efort, să se ridice în capul oaselor. Alcoolul îi înmuiase genunchii, așa că mersul îi era șovăitor. Maja știa că adversarul ei n-ar fi putut să-i creeze dificultăți într-o confruntare corp la corp, chiar și fără a face uz de abilitățile sale de Umbră. Astfel că, atunci când luptătorul se aruncă spre ea, prințesa așteptă până în ultima clipă, apoi eschivă fără să fie atinsă. Krottanianul se dezechilibră din nou, îm- prăștiindu-se pe jos.

— Nu vreau să te rănesc, ci doar să-l înștiințezi pe Starvos că am venit să vorbesc cu el.

Iritarea făcu sângele să clocotească în venele colosului obez. Nu îi păsa ce spunea fata. Orbit de furie, acum avea un singur țel – să spargă gura aceea spurcată.

— Am să-ți frâng gâtul și am să ți-o trag cât încă ești caldă, curvă împuțită!

Maja realiză că discuțiile cu jivina grohăitoare nu aveau niciun sens. În consecință, când adversarul se azvârli din nou spre ea, sări atât de sus încât se roti în aer peste capul lui și, când ajunse în spatele bărbatului, îi aplică cu sete o lovitură scurtă, în zona cefei. Krottanianul căzu secerat, ca și cum cineva i-ar fi re- tezat picioarele.

— Ce mi-ai făcut, târfă? urlă el, chinuindu-se să-și miște

membrele paralizate.

— Dacă vrei să apuci ziua de mâine, ar fi bine să îmi dai ascultare. Așadar, îți cer pentru ultima dată să-ți anunți superiorii că am venit pentru a obține un pact de încetare a ostilităților.

Krottanianul își scoase stația de emisie-recepție de la centură, iscodind-o mai atent pe femeie.

— Mils, am o candrie aici care susține că e prințesă și vrea să vorbească cu șefu ăl' mare.

* |

Din aparat se auzi o pârâitură.

— Derk, iar ești beat?

— Du-te-n mă-ta, Mils…

Maja smulse stația din mâna lui.

— Sunt prințesa Maja, fiica regelui Nehem. Am venit să negociez un armistițiu.

Din cealaltă parte nu se desluși nimic, însă la scurt timp, tropotul unor pași răsună pe coridorul care dădea spre Sala Sfatului.

21

Transportorul acostă pufăind, eliberând nori groși de fum, la docurile viesparului imperial de pe orbita tertiusiană. Una dintre gărzi atașă câte o brățară la ambele mâini ale Majei, activându-le cu ajutorul unei sfere ținute în căușul palmei. Deodată, mișcările ei deveniră extrem de lente, de parcă s-ar fi deplasat prin apă. Fusese escortată de patru zdrahoni în uniforma Păzitorilor krottanieni, într-o incintă mică, fără geamuri.

După o scurtă și tihnită așteptare, în cameră păși un individ îmbrăcat în tinuta caracteristică a consilierilor Marelui Grădinar. Gardianul îi înmână acestuia dispozitivul de control al cătușelor.

— Urmează-mă! porunci consilierul, manevrând sfera pentru a ajusta intensitatea efectului brățărilor asupra prizonierei.

Maja fu mutată într-o sală mare și luminoasă, undeva la

prora navei. Prin hubloul larg, Tertius se ivea ca o lume în descompunere. Coloane mari de fum, rezultatul exploziilor, se înălțau de pe suprafața planetei, în vreme ce incendii violente pârjoleau pădurile și câmpiile tertiusiene.

Beto Starvos intră însoțit de o suită numeroasă. Majoritatea indivizilor, deși păreau funcționari de rând, erau luptători bine antrenați. Majei nu-i scăpă aspectul, trăgând concluzia că Marelui Grădinar îi este teamă. Nu neapărat de ea.

— N-am știut că Nehem are o fiică, zise Beto.

— Majestatea Sa, Regele Nehem, domnule, Majestatea Sa!

— Nu fi impertinentă, puștoaico! Te-am adus ca să mă asigur că ești fiica lui Nehem. Vreau să văd cum te pot folosi pentru a obține ceea ce îmi doresc, dar asta nu înseamnă că îmi pasă câtuși de puțin de tine.

— Ce e atât de valoros încât să merite să anihilezi o întreagă lume?

— Viața.

— Viața? Ai nimicit multă Viață acolo jos.

Maja indică din bărbie planeta care se zărea, ca o mărgea albastră, prin hublou.

— Nu viața altora mă interesează, ci a mea.

— Ești pe moarte, bătrâne Grădinar? prinse vocea prințesei o inflexiune ironică.

— Toți suntem pe moarte, încă de când ne naștem, zâmbi Beto. Dar nu mă sperie, dacă asta crezi, doar că îmi lipsește ceva timp să pun la punct lucrurile pe aici, prin Galaxon.

— A, asta era, deci? Din păcate, regele nu-ți poate da ceea ce n-are, oricât l-ai tortura.

— Înseamnă că poveștile despre tehnologia care oferă tinerețe eternă și viață fără de moarte sunt minciuni sfruntate, zise Marele Grădinar, etalând o morgă arogantă. Așadar, îl pot ucide.

— Nu chiar.

— Nu chiar? Mă vei opri tu?

— Nu la Majestatea Sa mă refeream, ci la tehnologie.

Nehem n-are ceea ce cauți, dar eu știu cine are.

— Serios? Cine?

— Cei care m-au trimis să negociez.

— Ce tot îndrugi, domnișoară, nu mai e nimeni care să mi se poată împotrivi.

— Te înșeli. Înfrângerea regelui nu te-a făcut stăpân al Tertiusului.

— Nu? făcu zeflemitor Starvos.

— Nu. Planeta pe care voi o numiți Tertius nu poate fi stăpânită de nimeni și nu se pune problema în acești termeni. Mare Grădinar, armatele tale nu pot purta și nici birui într-un astfel de război.

— A, ezotericul Ordin al Umbrelor!

— Planeta nu aparține nici Umbrelor, ei sunt doar umili chiriași și, oricum, nu se ascund. Starvos, nu te poți lupta cu ceea ce nu înțelegi.

— Serios? Ce anume nu înțeleg? Niște alienați care se consideră Umbre. Poate pun un reflector pe voi, zise Beto și întreaga asistență izbucni în hohote de râs.

— Umbrele sunt născute din beznă și există dinaintea luminii. Lumina nu le omoară, doar le face invizibile. De cum o vei stinge, ele vor reapărea. Privește universul cu ochii și cu mintea, vei observa că este do- minat de umbră, de întuneric, de materii și energii care nu se văd și a căror prezență se poate deduce doar prin efectele pe care le au asupra lumii vizibile.

— Of! Pe Sfântul Măr, e vreunul normal pe planeta asta?

— Cu siguranță că n-au rămas multi, abia ce i-ai măcelărit. Să revenim la lucrul pe care ți-l dorești. Ar fi o cale de a-l dobândi, însă vei avea de îndeplinit niște condiții.

— Așa, și care ar fi ele? nu renunță Beto la sarcasm.

— În primul rând, această posibilitate îți va fi oferită doar ție, fără a putea în vreun fel să-i dezlegi tainele pentru a o multiplica. Totodată, te vei angaja să declari Tertiusul un teritoriu interzis și nimeni, nicicând, nu va mai veni să ne tulbure liniștea.

— Interesant. Altceva?

— Vei coborî pe planetă însoțit de rege și fiii săi.

— Ce legătură are Nehem cu asta?

— E o datorie morală a celor care m-au trimis față de dinastia monarhică.

— În regulă, zise Beto, să vedem ce poate ieși de-aici.

22

Laboratorul Majei era prea mic ca să-i găzduiască pe toți cei care îl acompaniaseră pe Beto. Majoritatea reprezentau garda Marelui Grădinar, de care acesta nu se dispensa niciodată, alții veniseră din curiozitate, dornici să vadă cum arată și cum funcționează misterioasele mim-cristale.

— Acum, vă rog, ieșiți cu toții afară. Nu pot lucra așa, le ceru Maja.

Cei din suita lui Beto nu se clintiră.

— Vor rămâne aici, stabili Starvos.

— Cum vrei, zise fata și-l pofti să se așeze pe unul dintre lev-fotoliile de lângă consola principală a laboratorului, apoi îi lipi trei sonde pe frunte.

— Spune-mi ce faci.

— Vom încerca să creăm un recipient în care să-ți poți transfera *conștiința.* De fapt, confecționăm un nou creier, capabil să stocheze amintirile, emoțiile, veleitățile și toate cunoștințele tale, având capacitatea de a simula fidel modul tău de gândire. Simultan, dispozitivul va avea și capacitatea de a repara micile defecțiuni ale organismului, care survin în decursul anilor, însă, mai devreme sau mai târziu, vei avea nevoie de un corp nou.

— Mai precis, cum vei proceda?

— Sunt două metode. Ambele implică un cristal și un operator capabil să coordoneze un proces complex. Cea dintâi presupune copierea unei minți vii într-un dispozitiv de stocare a cărui structură se formează preluând șabloanele energetice emise de creierul persoanei respective și diferă de la om la om, în funcție de personalitatea fiecăruia. Cea de a doua – utilizarea unei geme prefabricate, cu valență nulă, în care se încarcă

mintea unui decedat. În primul caz, probabilitatea reușitei este de 97,3%; în cel de-al doilea, ca să existe o șansă minimă de succes, este vital ca procedura să fie efectuată imediat după deces.

— Vrei să zici că poți reînvia morții?

— Mortul nu e mort până nu e mort, zice un vechi proverb tertiusian. Decesul este un proces, o linie, nu un punct, chiar dacă, aparent, intervine instantaneu. Nu e deloc așa. De aceea, în funcție de cât de repede este extrasă conștiința muribundului, cu atât circumstanțele de recuperare a amintirilor sunt mai bune.

Starves căzu pe gânduri. Dintr-un oarecare motiv îi veni în minte mutra schimonosită a ferdarului Rams Inhoneos. Oare scăfârlia acestuia, în timp ce se rostogolea prin încăpere, își dăduse seama că tocmai fusese separată de trup?

— Ești pregătit? întrebă Maja, după ce făcu ultimele ajustări aparaturii.

— În regulă, răspunse ușor ambiguu Marele Grădinar, scos din reverie.

— După ce voi activa mașinăria, îți vei pierde conștienta. 1»

— Să-i dăm drumul… – vocea lui Starvos se stinse.

Pe chipul gărzilor se citea încordarea. Se uitau când la prințesă, când la Beto. Fata, ignorându-i, se duse la unul dintre pereți și-și luă piatra din scobitura secretă în care o depozitase. Se întoarse la consolă și o depuse în matriță. Urmărea cu atenție graficele proiectate în fața sa, introducând comenzi în computerul ce coordona activitatea sistemului.

Inițial, piatra fu împresurată într-o cămașă cu model fractal, apoi o excrescență se insinuă dintr-un colț al structurii și, în câteva clipe, la capătul ei se ivi un topaz.

Beto se trezi cu o cefalee insuportabilă.

— Ce mi-ai făcut? întrebă, frecându-și tâmplele.

— O să-ți treacă în curând. Tocmai ți-am creat un *al ter ego* care îți va găzdui conștiința când trupul tău nu va mai fi capabil să o întrețină.

Maja îi întinse lui Starves recipientul în care depusese mim-cristalul.

— Implantarea o poți face și acum, astfel vei obține o prelungire a duratei de viață a corpului actual. Trebuie să știi, însă, că procesul este ireversibil, iar odată ce îți vei băga piatra în creier, o parte din tine va dispărea. Îți vei păstra toate amintirile, felul de a fi și de a cugeta, dar vei simți că lipsește o bucățică din conștiința ta. Dacă vei amâna implantarea, periodic va trebui să reîmprospătezi informațiile. Pentru asta e nevoie doar să atingi nestemata de frunte.

Starvos se uita lung la gemă din mâinile sale.

— Ce sentiment ciudat, mormăi pentru sine și dădu să plece.

— Hei! Nu cumva ai omis ceva?

— A, da!

Beto culese din matriță cristalul Majei și îi făcu semn cu mâna unuia dintre însoțitorii săi. Acesta părăsi laboratorul și se întoarse, prompt, cu un sac. Îi desfăcu șnurul cu care era legat și răsturnă conținutul. Pe podea se rostogoliră capetele regelui și ale fiilor săi.

— După ce scăpați de ea, demontați aparatura și o duceți în Den, porunci Marele Grădinar.

Apoi, laolaltă cu suita sa, părăsi incinta, lăsând trei soldați să îndeplinească ordinul. Prin ușa întredeschisă, din laborator răzbătură zgomote de sticle sparte, trosnituri de oase și țipete îngrozitoare.

— Sper ca tâmpiții ăia să nu distrugă nimic important, mormăi Starvos către ferdarul Teravaxi, când urcară în navetă.

23

Laboratorul Majei se transformase într-o casă a groazei. Bucăți din corpurile ciopârțite ale krottanienilor erau împrăștiate prin toată încăperea. Unele membre încă se smuceau spasmodic, scăldându-se în băltoace roșii care se răsfirau acoperind podeaua, în timp ce trupurile eviscerate

atârnau, legate cu propriile intestine, de echipamentele științifice. Pesemne, încăierarea fusese dură, dar ambianța lugubră nu părea să o marcheze în vreun fel pe prințesă. Din contră, pe chipul ei se citea un calm inuman.

Maja se aplecă și ridică de pe pardoseală capul lui Nehem. Îl privi în ochi. Sângele încă picura din gâtul tăiat, indicând că decapitarea se produsese oarecum recent. Depuse capul, împreună cu cele ale fiilor regelui pe o lev-targă și, după ce tastă câteva comenzi unuia dintre calculatoare, părăsi laboratorul.

24

Soarele se ivi timid din spatele orizontului, proiectând o lumină caldă peste ruinele capitalei stroarde. Maja, trăgând în urmă-i căpățânile tatălui și ale fraților ei, trecu printre volierele de la intrarea în oraș și se îndreptă, cu pași măsurați, spre Turnul Craniilor. Se opri o clipă, scrutând zarea. Cândva, răsăritul însemna renaștere, un nou început, iar dacă era să judece în cheia credinței băștinașe, atunci, categoric, acesta era momentul în care sufletele pure ale tertiu- sienilor se întorceau la origini. Poporul ei considera viața ca fiind un râu care străbate pădurea întunecată a existenței. O apă care izvorăște de la poalele Munților Ființei și se varsă în Marea Liniștii de Apoi, de unde se evaporă, formând nori din picături de suflet pur, care, la rândul lor, se revarsă peste muntele din care s-au născut, încheind astfel un ciclu cathartic.

Maja se cățără pe culă și depuse craniile prinților în firidele rezervate lor, iar după ce-l amplasă și pe cel al regelui în suportul din vârf, porni către munți.

O explozie puternică se auzi undeva, în subsolul Orașului Regal, semn că krottanienii descoperiseră surpriza pe care le-o lăsase în laborator. Înainte de a-și pierde urma prin codrii tertiusieni, prințesa aruncă o ultimă privire spre culă. Din locul în care se afla ea, părea că soarele aureolează capul monarhului, transformându-l într-o stea. Un astru călăuzitor care-i arăta calea pe care trebuia să o

apuce.

Partea a II-a

La început a fost nimicul, apoi Umbra sa.

Umbrei îi crescuseră colți în locul genelor.

Îi fusese răpit harul efemerității și de aceea nu simțise adâncirea călcâiului în praful stelar. Venera, subconștient, ceața.

Prin coasta impară a clepsidrei, în vreme ce ființa din soare și apă se prelingea în spațiul non-dimensional al liniștii, reflexia deformată a conștiinței în lacrima sufletului revendica jocul Umbrelor.

Traducere aproximativă din *Cartea Umbrelor*

Fata, ignorând îndemnurile, ca şi cum era ruptă de realitatea înconjurătoare, se aruncă din nou asupra partenerului. Îi imobiliză mâinile la podea şi i se aşeză Pe bazin. Tânărul, eliberându-se din prinsoare, o înhăţă de păr şi o trase în lături, încercând să o încalece din nou. Aceasta se smuci şi-şi înfipse caninii în gâtul bărbatului, smulgându-i carotida. Sângele ţâşni din gâtul victimei ca dintr-o arteziană. concomitent cu mişcarea fetei, cu o ultimă contracţie a muşchilor, bărbatul îi suci gâtul.

Se auzi un pârâit scurt, apoi, amândoi se prăvăliră la podea.

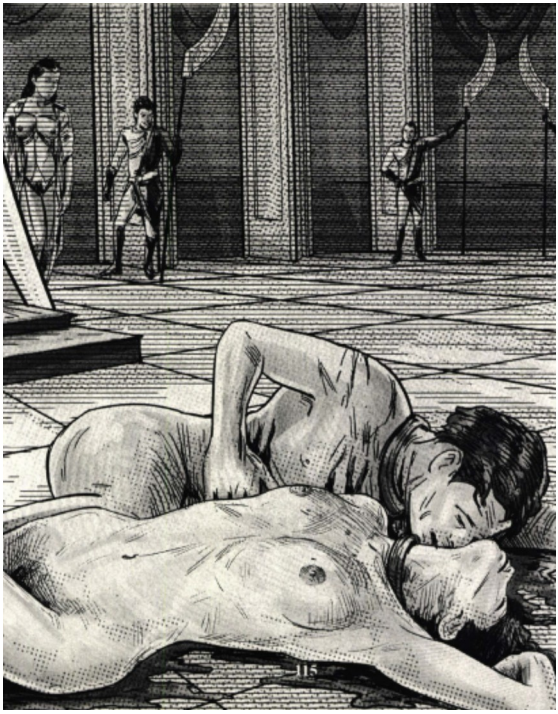

Capitolul V
Trezirea fiarei

Mantiile lungi, ale căror poale se pierdeau în aburul de la suprafața solului, făceau ca deplasarea printre copaci a două siluete, iscate fantomatic din adâncimea cețiii, să aducă cu o plutire pe o apă lină. Chipurile persoanelor erau umbrite de capișoane largi, ale căror tivuri brodate în fir de argint, cu motive vegetale, se asortau cu cordoanele late care le încingeau mijlocul.

— Cum merge Revoluția? întrebă una dintre ele, cu glas spart de femeie în etate.

— Germenii au încolțit, răspunse cealaltă, cu vocea cristalină a unei tinere. Avem cuiburi în toate marile orașe, iar în Dalian a apărut o mișcare a minerilor, foarte bine închegată. Își spun subpământenii și au un lider extrem de carismatic.

— Cine este?

— Nu-l cunosc. Arhitectura organizațiilor revoluționare este gândită în așa fel încât membrii să nu se cunoască între ei. De fapt, fiecare grupare funcționează complet independent, doar țelul este unic – eliberarea Tertiusului. Am optat pentru această structură pentru a evita, în cazul unor defectări, pagube masive.

— Stațiile meteo de pe tot cuprinsul Tertiusului, zise bătrâna, semnalează schimbări climatice alarmante, care, potrivit specialiștilor, într-o perioadă scurtă vor transforma planeta într-un pustiu. Lumea Veche și sudul Tărâmului Umbrelor deja sunt înghițite de nisip, iar calotele polare se topesc, făcând ca nivelul oceanului să crească amenințător. Multe dintre insulele Arhipelagului au fost acoperite de ape.

— E clar, Gha’ay’a nu ne mai vrea aici!

— Îi vom respecta decizia. Vom pleca imediat ce vom identifica soluții de contracarare a expansiunii Imperiului, altfel Umbrele vor fi în pericol oriunde s-ar afla.

— Explozia nucleară și Pâlnia Singularității de acum nouă ani, din timpul bătăliei de la Turnul Craniilor, au speriat-o. De atunci a blocat orice canal de comunicare cu noi, inclusiv mim-cristalele, deși intuiesc că aceasta s-ar putea să fie și consecința faptului că Lacrima Stroarzilor a ajuns în posesia Marelui Grădinar. A sosit timpul să pornesc

în recuperarea ei.

Femeile tăcură o vreme, cutreierând printre copaci. Se opreau pe alocuri, mângâind scoarța grunjoasă a vreunui arbore secular sau mușchii crescuți printre ridurile bolovanilor brăzdați de intemperii. Gesturile lor păreau un ritual insolit de comuniune cu spiritul planetei.

— Maja, spuse bătrâna, agenții din imperiu ne-au transmis informații îngrijorătoare. Oamenii de știință ai Șarpelui încoronat desfășoară cercetări pentru obținerea unei arme care poate duce la extincția Umbrelor. Nu avem prea multe detalii, însă se pare că Starves vrea să utilizeze forța mimilor pentru a făuri o armată de nemuritori cu care să supună galaxia. Deocamdată, eforturile n-au înregistrat progrese notabile, mai ales fiindcă Lacrima pe care o deține nu are suficientă putere pentru a menține o punte stabilă cu extraver- sul, doar că acest impediment va fi depășit foarte curând. În acest moment, știm sigur că gemă schiavilor este în drum spre Den, cel mai probabil și cea a dallanilor va ajunge în scurt timp. În consecință, înaltul Consiliu a decis să-ți încredințeze misiunea de readucere a lor pe Tertius.

Umbra Umbrelor scoase din buzunar un săculeț și i-l întinse.

— Ce e în el?

— Lacrima Nurzilor e singura nestemată pe care am izbutit să o recuperăm. Vei avea nevoie de ea pentru a le depista pe celelalte. Pietrele funcționează ca un compas, lumina din interiorul lor devine mai vie cu cât sunt mai apropiate una de cealaltă. Fii prudentă, de ea și de suratele ei depinde soarta noastră, a tuturor.

— E o responsabilitate imensă. Ce se va întâmpla dacă dau greș?

— În acest caz, unica opțiune pentru recuperarea Lacrimilor rămâne o intervenție în forță asupra Krot- tanului. Nu putem îngădui ca oamenii să dezvolte o armă așa de puternică. Consiliul a emis deja ordinul de mobilizare, iar NEMST-ul a fost solicitat să creeze un culoar prin extravers, în vederea deplasării trupelor spre capitala

Șarpelui încoronat.

— Un atac deschis asupra Denului? Și te-ai învoit? Ar fi un precedent periculos, acțiunile Umbrelor s-au limitat întotdeauna la influente mai delicate.

— Este o situație disperată, care revendică măsuri disperate. Și chiar dacă nu o agreez întrutotul, decizia Consiliului e una justă.

— Să înțeleg că ne îndreptăm spre un război cu umanitatea, dar e justificabil deoarece îi vom omorî spre binele lor?

— Dacă există vreo alternativă, ea trebuie căutată în Den.

Femeile tăcură din nou. Negura dimineții căpătase, la nivelul solului, o consistență aproape vâscoasă, iar vântul, întețindu-se treptat, șuiera tânguitor printre crengile desfrunzite. De undeva, din depărtare, răzbătu răgetul unei dihănii. Nu era un urlet înfiorător, ci mai degrabă o exteriorizare a deznădejdii, un manifest al disperării care cuprinsese întreaga lume.

— În regulă, șopti Maja, voi merge pe Krottan și voi găsi o modalitate de a evita conflictul.

— Ca mamă, n-aș fi putut să-ți cer acest lucru, dar în calitate de Umbra Umbrelor mă bucură decizia ta. Totuși, nu scăpa din vedere că misiunea va fi îngreunată de caracterul ei secret. Nimeni, Umbră sau om, nu are voie să cunoască scopul prezenței tale în Den, altminteri osteneala ta ar putea fi zadarnică.

— În acest caz, permite-mi să-i iau cu mine pe Ayn și Enisa. Nu le voi dezvălui datele misiunii, dar fiind oamenii în care am cea mai mare încredere, ar putea să-mi fie de folos.

— De acord.

— Rămâne să vedem cum voi ajunge acolo, din câte știu, rutele interstelare sunt supravegheate de Imperiu, iar o navă de-a noastră n-ar trece neremarcată.

— Sen-ka-O-Blaka e o veche prietenă de-a mea, o pot ruga să te ia cu ea. Evident, călătoria cu NEMST-ul comportă anumite riscuri, dar, din nefericire, n-avem altă

variantă.

— E în regulă, abia aștept să cunosc NEMST-ul.

— Voi face aranjamentele pentru îmbarcare, Sen- ka-O-Blaka a sosit în sistem de ieri. Oricum, nu avem foarte mult timp la dispoziție. Odată construită puntea spre Krottan, Umbrele se vor poziționa în dispozitivul de atac cam în două luni standard, începând de acum.

— Nu-ți face griji, mă voi descurca.

26

Nisipul era omniprezent în Lumea Veche. Un nisip roșiatic, fin ca o pudră, acoperise drumurile și așezările tertiusiene. Se infiltrase peste tot, în case, în mâncare, în plămânii oamenilor, afectându-le sănătatea. Autoritățile se arătaseră incapabile să gestioneze fenomenul, iar după câteva demersuri simbolice de a stăvili înaintarea furiei roșii, se limitaseră la curățarea principalelor rute de transport a minereului.

Viața pe planetă devenise un calvar, cu resurse minime de hrană, apă și medicamente, pandemiile izbucniseră, decimând populația micuței lumi de la periferia Galaxonului. Cei răpuși de boli eru cei izbăviți; ceilalți erau condamnați la muncă silnică pe viață în minele imperiale. Inițial, tertiusienii protestaseră, solicitând ameliorarea condițiilor de lucru, însă represaliile Gărzii Șarpelui încoronat fuseseră crunte, orice manifestare, indiferent de amploarea ei, fiind reprimată în sânge.

Rareori se mai întâmpla să se iște câte un incident izolat, dar spiritele erau domolite prompt de milițiile loiale viceregelui, înainte de intervenția Gărzii. Oricum, decimați de boli și nevoi, căleați în picioare de autorități, tertiusienii renunțaseră să mai riposteze, își acceptaseră resemnați soarta, iar în așteptarea morții mântuitoare, își numărau zilele trudind în subteranele exploatațiilor de velimium.

Coloana oficială a viceregelui Morad se strecura printre două șiruri de muncitori care se deplasau, cu privirea fixată în pământ, într-o cadență macabră, de o parte și de alta a

șoselei. Gura și nasul le erau acoperite de filtre contra prafului, însă nimeni nu-și permitea înlocuirea lor la timp, așa că majoritatea erau inutile. Cei din dreapta urcau către puțurile miniere, cei din stânga coborau spre orașul Dalian, capitala postbelică a Tertiusului.

Convoiul opri inopinat, fiind învăluit de nori groși de colb. Pe ecranul din vehiculul viceregelui Morad se ivi chipul rotund al generalului Selim Dakama, cu ochii săi ca două fante subțiri și faimoasa mustată cu colțurile răsucite în sus, în unghi drept.

— Alteță, trebuie să ne întoarcem la palat. Deschiderea funicularului a fost amânată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă absent Morad, urmărind coloana zdrențăroșilor care se scurgea impasibilă prin dreptul ferestrei sale.

— Tocmai m-au înștiințat că au reținut un băiat de 15 ani, în preajma instalației, cu o vestă de explozibili asupra sa. Minerii simt agitați și nu ni se poate garanta siguranța.

— Ticăloșii, folosesc copiii, interveni de lângă vicerege doamna Zina.

Generalul așteptă confirmarea lui Morad.

— Bine, să mergem acasă! încuviință viceregele.

Geamul avea opacitate unidirecțională, din afară spre interior, așa că nimeni nu-i sesiză căutătura care-i oglindea neliniștea sufletească. Mulțimea, sub forța imaginației sale, dobândise forma unei fiare hămesite care îi dădea târcoale. O simțea tot mai des amușinând în preajma sa, gata de asalt, pregătindu-se să-i smulgă beregata la cel mai mic semn de ezitare. Răgetul lighioanei îl bântuia pretutindeni, iar de câteva săptămâni se deștepta în crucea nopții, asudat și țipând înspăimântat, zvârcolindu-se ca să scape din ghearele ei.

— Nu mă vor ierta, șopti Morad.

— Nu vă învinovățiți, se strădui să-l consoleze, de pe ecran, fața tuciurie a generalului. Supliciul lor se datorează lui Kaan. Filându-și contemplativ vârful mustății, generalul completă: El taie și spânzură în Imperiu.

— Asta nu e o scuză și nici nu-i ajută pe amărâții ăștia.

Tertiusienii au ajuns la limita suportabilității, dragul meu Selim.

Viceregele căzu pe gânduri. Plecă privirea în podea și văzu o dâră de nisip. Se aplecă și luă câteva fire între degetul mare și arătător, le frecă între ele și le mirosi:

— Nisipul, nisipul ăsta blestemat care ne tocește sufletul și mintea. Și aerul, aerul care ne usucă gâtlejurile și ne arde plămânii. O, da! Lumea asta s-a întors împotriva noastră.

— Meteorologii Coroanei susțin că e un ciclu normal al climei planetare, zise generalul.

— E o tâmpenie. Dacă împăratul ar afirma că trăim într-un paradis tropical, ei ar dovedi-o.

— Personal, aș pune mâna în foc că e opera Umbrelor! Poate n-ar fi rău, când se potolesc apele, să organizez o incursiune în Valea Ceturilor Veșnice?

— E-n zadar. Expedițiile Gărzii n-au descoperit nimic în afara acelei pâcle halucinogene. Oricum, nici nu știm dacă mai sunt acolo. Se pot ascunde în Vale sau la fel de bine pot fi răspândite prin galaxie, așteptând momentul prielnic să revină.

— Și atunci, ce facem?

— Singurul lucru care ne rămâne – fugim din calea bestiei turbate.

— Trupele imperiale sunt prea puține ca să țină piept plebei.

— De acum, e strict problema lor. Eu nu voi ordona milițiilor să tragă în frații ori părinții lor.

27

NEMST, sau Viermele, cum îl porecliseră Umbrele, nu era o navă în sensul pe care oamenii îl atribuie acestui termen, ci o fărâmă hoinară de extravers, o non-energie-materie-spațiu-timp cu conștiință proprie. Legenda spunea că Umbrele găsiseră Viermele înțepenit într-un nod de materie întunecată din spațiul intergalactic, iar prima care ajunsese la el fusese Umbra Sen-ka-O-Blaka. De cum se apropiase, aceasta constatase că unica modalitate de a

elibera NEMST-ul din cursă era să se contopească cu el. Procesul, ireversibil, presupunea ca Umbra să se lase absorbită de non- energie-materie-spațiu-timp și, împreună, să rupă năvodul care îi ținea captivi. Drept recunoștință, Viermele executase câteva perforări ale continuumului, deschizându-le Umbrelor accesul la univers. În plus, se oferise ca de fiecare dată când avea să fie solicitat, să le sară în ajutor.

Pe durata călătoriei, Sen-ka-O-Blaka, acum parte a conștiinței Viermelui, crease o Partiție în NEMST, unde fuseseră cazați Maja, Ayn și Enisa. Cu toate că ei nu percepeau nicio modificare a corpurilor și a ființei, trăind în continuare conform postulatelor vieții biologice, în realitate existența lor se limita acum la doar câteva cuante de informație. Locul pregătit de gazda lor li se înfățișa ca o cabană aflată la poalele unui munte. Căsuța era înconjurată de păduri virgine, iar prin spatele ei susura un râuleț cristalin care izvora din masivul ale cărui piscuri înzăpezite se întrezăreau la răsărit. Cei trei nu cunoșteau motivul acestei alegeri, dar erau încântați de ea. Ambientul era relaxant și îmbia la meditație.

Ca să-i ajute să se familiarizeze cu noul lor cămin, Sen-ka-O-Blaka aloca perioade lungi discuțiilor cu oaspeții săi, denumite de ea[18] Sesiuni de Acomodare. Era entuziasmată de ideea de a le înlesni însușirea legilor fundamentale ce guvernau NEMST-ul. Dorind să fie mai ușor tolerată de Ayn și Enisa, luase o formă umană. Adoptase înfățișarea unui bătrânel bonom, cu mustața și părul grizonant, care chicotea în permanență și care, oricât se ostenea Ayn să-l enerveze, rămânea calm. Inițial, oamenii fuseseră reticenți în a comunica cu avatarul, însă treptat se obișnuiseră și chiar îl alintaseră folosind apelativul Seny.

Maja se dovedi un elev sclipitor, poate și datorită naturii sale hibride om-Umbră, așa că-și însușise relativ repede noțiunile necesare vieții în noua realitate. În consecință, uneori părăsea Partiția, hoinărind ca o frunză purtată de vânt prin NEMST, alteori Seny o lua cu el, delegându-i

[18] Deși Umbrele nu au gen, ascendentul lor este eminamente feminin.

diverse sarcini practice.

— Vom realiza străpungerea mâine, zise bătrânelul. E un proces laborios și sunt o sumedenie de preparative de făcut. Deoarece vom avea nevoie de toate resursele disponibile, vom fi constrânși să reducem dimensiunea Partiției. Asta înseamnă că nu veți putea ieși din casă în următoarele ore și, din păcate, vom amâna și Sesiunile de Acomodare.

— Asta e inadmisibil, protestă Ayn. Îți reamintesc că noi, și o indică din priviri pe Enisa, nu suntem prizonieri. Vreau să o văd de îndată pe Maja!

— Prințesa este pe puntea de comandă. Nu poate fi stânjenită. Vă rog să respectați recomandarea. Imediat ce va fi posibil, o veți revedea.

Seny încheie propoziția cu un surâs blajin și se dezintegra într-un abur sidefiu. Ayn se duse la ușă și apăsă clanța, cu intenția de a verifica intrarea în vigoare a interdicției. Era încuiată.

— Deschide-te! se răsti la ea, izbind-o cu pumnul.

— Nu-nțeleg de ce te necăjești, interveni conciliant Enisa. Privește jumătatea plină a paharului, vom avea o zi de odihnă. Fără sarcini suplimentare, fără teoriile abracadabrante ale lui Seny.

— Nu despre asta e vorba, ci despre principii. Ne tratează ca pe țânci! Ba, mai rău, ca pe dușmani!

— Exagerezi. O înțepare a continuumului, chiar și pentru Vierme, nu e o banalitate. Maja ne-a explicat de nenumărate ori asta. Nu suntem pregătiți să asimilăm ce se află dincolo de simulare – Enisa descrise un cerc larg cu mâna. Și oricum, n-am avea cu ce să-i ajutăm, cel mult să-i încurcăm, interferând cu vreun mecanism care să arunce NEMST-ul în văgăuna cosmică.

— Nu, tu nu pricepi. E vorba despre infatuarea lor. Despre faptul că ne consideră idioți. Nu vor să ne arate cum funcționează Viermele. Le e teamă ca nu cumva să-i dezlegăm misterul. De asta ne țin închiși. Pentru ei, noi suntem cei din pricina cărora Umbrele au fost alungate de pe Tertius. Ei nu fac diferența dintre oameni, imperiali și

tertiusieni, suntem toți o apă și-un pământ.

— Hai, că devii paranoic. Seny știe foarte bine cât ne duce capul, nu vezi că nu ne dumirim cum e cu chestiunile elementare din lumea sa, darămite să furăm tehnologia salturilor extraversiene.

Enisa se apropie de Ayn. Îl luă de mână și îi zâmbi ațâțător. Recurgea des la acest truc, mai ales atunci când voia să-l ferească de apucăturile maniacale ale minții sale geniale. Căci oricât s-ar fi căznit să-l combată, el dibuia mereu o fisură în raționamentul ei. Ayn era un tip inteligent, nu cunoscuse niciun alt om cu o logică atât de ascuțită, însă când venea vorba de socializare, era complet impermeabil. Orice interacțiune cu o femeie, care depășea granița amicalului, îl bulversa. Așa că, în momentul în care îl atinse, Ayn începu să se bâlbâie:

— Nnnu… fafaface aaasta…

— Ce… ce… ce? îl imită ea drăgăstos.

Ayn se bosumflă.

În această ipostază, Enisei îi era și mai drag. Se simțea atrasă de chipul lui confuz și îmbufnat și, ca să obțină acest efect, ori de câte ori prindea ocazia, îl tachina cu gesturi sau aluzii sexuale.

— Hai să mâncăm ceva, p’ormă… mai vedem noi, îi zise, ducându-l ca pe o marionetă către bucătărie.

Capitolul VI
Revoluția

28

Galeria minei era neîncăpătoare pentru cei 40 de membri ai grupării sub Pământ, veniți la întâlnirea cu El, liderul rezistenței de pe Tertius. Ambro intrase de curând în rândul organizației, iar aceasta era prima întrunire la care participa. Își dorise cu ardoare să li se alăture, așa că, atunci când fusese invitat, acceptase pe loc. Simțea, în sfârșit, că visul său de a se implica în lupta pentru eliberare

căpăta consistență. Avusese câteva manifestări mărunte la adresa regimului, în general vandalizarea unor vehicule sau instituții imperiale, activități care îl aduseseră atât în vizorul subpământenilor, cât și al autorităților. Dar acum era convins că în noua sa calitate avea să participe la acțiuni de anvergură, al căror rezultat avea să ducă la răsturnarea regimului dictatorial al împăratului și al servitorului acestuia, viceregele Morad.

De cum ajunse, Ambro fu atras ca un fluture în mrejele mistuitoare ale văpăii felinarului, de energia mistică din jurul lui El. Îl zări așezat la o masă improvizată dintr-un vagonet răsturnat, având alături mai mulți colaboratori cu care discuta aprins, printre care și pe celebrii săi locotenenți de care nu se despărțea niciodată – Dev, o femeie frumoasă și tăcută, și Rod, omul de tinichea. Farmecul irezistibil al lui El, dar mai ales ideile despre libertatea și egalitatea tuturor entităților inteligente, îi atrăseseră un respect aproape divin. Unii erau convinși că El ar fi fost capabil să controleze ființe și obiecte numai prin forța minții, câțiva considerând că nici n-ar fi fost om, ci, nici mai mult nici mai puțin decât un zeu, un mesia pogorât din ceruri ca să-i mântuiască. Oricum, Ambro era în pragul apoplexiei, nu-i venea să creadă că se afla în aceeași incintă cu El, că respirau același aer.

În lumina unui lev-glob gălbui care plutea la trei palme sub plafon, trupul firav și fața prelungă a liderului rezistentei tertiusiene dobândiseră o strălucire bizară. Era îmbrăcat într-un combinezon albastru, încins cu o centură cu cataramă ovală, din metal, iar pe cap avea o cască de miner, trasă pe frunte, al cărei cozoroc îi umbrea ochii care scăpărau ireal.

— Lacheul lui Kaan, Morad, tremură de spaimă, zise El, cățărându-se pe vagonet și desfăcându-și larg mâinile, ca și cum ar fi vrut să-i îmbrățișeze pe toți cei prezenți. Azi-dimineață și-a luat familia și pe condotierul Dakama și au fugit de pe Tertius cu coada între picioare. Dragii mei, a sosit clipa noastră!

Pe ici, pe colo, se auzi câte un sfios „Așa e!”.

El se dezlănțui, vorbind tot mai însuflețit, transferând din energia sa auditoriului:

— Mergeți în oraș! Colindați cartierele și adunați oamenii în piața Palatului. Este ziua noastră! Este ziua libertății! Trăiască Tertiusul Liber! Trăiască Revoluția! strigă cât îl țineau bojocii.

— Trăiască Revoluția! răspunseră ortacii într-un glas.

Se ridicară și porniră prin galerii, scandând puternic: Libertate! Libertate! Libertate!

Minerii ieșeau din puțuri cu miile, precum furnicile din mușuroi, îndreptându-se spre oraș ca o avalanșă.

29

Abia se crăpase de ziuă când Marele Grădinar Beto Starvos se îndreptă, în ecoul pașilor săi târșâiți, spre corpul unde erau cancelariile administrației clericale, în această parte a zilei, clădirea Templului din Den era pustie, pe coridoarele lungi și reci doar câțiva Păzitori, nemișcați aidoma unor statui, străjuiau calea pe care o străbătea în fiecare dimineață, de mai bine de șaizeci de ani, bătrânul prelat. Starvos se opri în dreptul unei uși din lemn masiv, tuși scurt, apoi își lipi palma de ecranul de pe tocul din dreapta. Tăblia se retrase în tavan, lăsând cale liberă spre camera luminată diafan de mici aplice elipsoidale. În stânga intrării se afla o nișă care adăpostea un cristal, un topaz albastru cu scânteieri hipnotice, suspendat în câmp antigravitațional. În fața firidei se găseau o masă din lemn masiv de abanos și un fotoliu confortabil din ae- rodur. Încăperea mai era dotată cu o bibliotecă pe peretele din dreapta și un scaun al cărui spătar înalt lăsa să se întrevadă creștetul persoanei așezate în el.

— Ți-am zis să nu vii niciodată aici? îi aruncă printre dinți Starves femeii dinaintea sa.

Individa, îmbrăcată provocator, arboră o mină placidă. Cu o mișcare delicată, își luă o șuviță blondă de pe frunte și și-o dădu după ureche. Gestul îi expuse tatuajul, un triunghi echilateral cu vârful în jos, simbol al Ordinului Surorilor

Fericirii, cele mai apreciate prostituate din Zona Liberă.

— Mare Grădinar, Kaan a înnebunit, zise dama de companie, pretențiile sale devin de-a dreptul bolnave. E de o brutalitate absurdă. Aproape săptămânal ucide pe cineva. Îmi este teamă pentru viața mea.

— Nu cred că ești în pericol. Din câte știu, ești curtezana lui preferată.

Femeia tăcu, săgetându-l pe Marele Grădinar cu irișii ei de un verde metalizat.

— Așa e, doar că a sosit momentul să-ți ții promisiunea… Am făcut ce mi-ai cerut. Port în pântec urmașul lui Kaan, zise aplecându-și privirea spre abdomen.

— Ești sigură?

— Ce întrebare tâmpită, evident că sunt sigură! Știi, noi, femeile, ne cam dăm seama de asta, nu e chiar o filosofic.

— Lasă sarcasmul, că nu te prinde. E băiat?

— Din analiza genetică așa reiese. Acum, că mi-am respectat partea de învoială, va trebui să te ții de cuvânt – să-mi eliberezi fratele și să ne scapi din ghearele împăratului.

— Zic să nu ne pripim, făcu Beto. Înainte de toate să ne asigurăm că vei aduce pe lume acest prunc. Așa că, în prima fază, pentru siguranța ta și a copilului, te vei muta pe Eros.

— Eros? Gravidelor le este interzis accesul pe acea planetă.

— Tocmai de asta nimeni nu va scotoci acolo.

— Surorile Fericirii nu vor fi de acord.

— Îmi sunt datoare, iar acum a venit scadenta.

— Și totuși, dacă împăratul va afla unde suntem, nu va sta cu mâinile în sân.

— Stai liniștită, de Kaan mă ocup eu.

— Mă faci să râd. Uită-te la tine. Ești un cadavru umblător. Nu ești în măsură să te ocupi de tine, darămite de altcineva. Nu pricep de ce dracu’ nu-ți vâri chestia aia în cap, zise femeia, indicând cu privirea cristalul din nișă.

— Termină să te vaiți ca o babă și să-mi dai sfaturi fără să ți le fi cerut! urlă Starves, iar efortul îi stârni un acces de

tuse. Oricum nu funcționează, am fost tras pe sfoară. La trei zile de la părăsirea Tertiusului s-a dezactivat. Dar lasă asta, înainte de a pleca spre Eros, am o ultimă sarcină pentru tine. Aseară s-a cazat la Hotel Imperial Linas Picior-Lung, unul dintre acoliții liderului rebelilor de pe Tertius. A venit să cerșească tronul planetei pentru stăpânul său. Are asupra sa o nestemată, Lacrima Schiavilor, pe care intenționează să i-o ofere cadou suveranului. Am nevoie de ea. Vreau să o înlocuiești cu aceasta.

Beto extrase dintr-un sertar al biroului o casetă cu un diamant. Gemă avu un impact instantaneu asupra curtezanei, care rămase cu gura căscată și ochii bulbucati. *

— Uau, cum arată! Aș putea să ucid pentru ea!

— Știu, doar că de data asta o vei înlocui cu originalul, pe care mi-l vei aduce neîntârziat.

— Mă gândesc că e păzită în permanență de gardieni înarmați până-n dinți.

— Cel mai simplu să ascunzi un lucru valoros este să nu atragi atenția asupra sa, să-l lași la vedere ca pe un obiect obișnuit, sau să-l dai spre păstrare unei persoane puternice, dar care nu-i cunoaște adevăratul potențial. Orișicum, deocamdată, piatra este încă în apartamentul lui Picior-Lung.

— Și cum intru acolo?

— Emisarul a solicitat serviciile unei companii de escorte. Tipul are gusturi alese, este acrotomofil, ține cont de asta și servește-i o schiloadă care să i se bage sub piele. Așadar, trimite-i diseară una dintre fetele tale iscusite. Nu intra în detalii, zi-i doar ce trebuie să știe.

Tânăra se ridică, întoarse spatele Marelui Grădinar și părăsi încăperea pășind grațios, de parcă ar fi defilat pe podiumul unei selecte prezentări de modă.

Rămânând singur, Beto atinse o protuberanță de pe birou, corpul din mijloc al bibliotecii culisă în lateral, iar în fața sa se ivi o trecere. Se ridică anevoios din fotoliu și intră în pasaj. Vârsta înaintată își spunea cuvântul, mușchii picioarelor i se atrofiaseră și era conștient că foarte curând

avea să se deplaseze numai cu o lev-platformă. Umezeala din aer se atașase de pereți, formând broboane ce sclipeau precum nestematele, în lumina diafană a lev-globului care-l însoțea. Condensul se prelingea pe lespezile de marmură din pardoseală, făcându-le alunecoase, ceea ce-l constrângea pe Starvos să se miște cu precauție. După jumătate de oră, pătrunse într-un vestibul de formă dreptunghiulară, unde se găsea o ușă blindată. Cum ajunse, dindă- rătul ei răzbătu scârțâitul unui mecanism neuns. Zgomotul conteni câteva clipe, pe urmă se auzi un declic, iar ușa masivă se deschise lent.

— Bună dimineața, Preasfinția Voastră!

Starvos nu răspunse. Trecu pe lângă soldatul care-l întâmpină și-și continuă drumul spre laboratorul din capătul holului lung de vreo cincizeci de pași. Deși coridorul era întesat de oameni, la vederea Marelui Grădinar, toți își încetară activitățile și-l salutară reve- rențios. Îi ignoră cu desăvârșire, părând a-și concentra atenția asupra calvarului său. Ajuns la destinație, se opri în pragul laboratorului, să-și tragă sufletul, apoi intră hotărât. Înăuntru, câțiva cercetători roboteau în jurul unei matrițe de producere a mim-cristalelor. Cum îl zări, unul dintre ei veni spre Beto și-și scoase casca de protecție.

— Ne vizitezi din ce în ce mai des, tată!

— Nika, de nouă ani te frământi fără succes să deslușești cum funcționează drăcia asta!

— Lucrurile nu merg așa. Crearea mimilor necesită un anumit context, o poziție foarte bine determinată în spațiu și, presupunem, chiar temporală. Există un motiv, deocamdată necunoscut, pentru care au apărut exclusiv pe Tertius. Orice am face, dacă nu identificăm ce stă la baza acestei condiționalități, nu vom putea să le producem nicicând, nici aici și nici altundeva. În acest moment, tot ce pot obține sunt niște nestemate superbe, de diverse mărimi și culori, dar din păcate inactive, la fel ca cea din biroul tău.

— Găsește o soluție, nu-mi pasă cum.

— Să înțeleg că te înspăimântă moartea?

— Nu fi tâmpit. Mi-e teamă de haosul pe care-l va

suscita dispariția mea. Beto fu oprit de un nou episod de tuse. Nu-mi doresc nemurirea. Imortalitatea nu e umană, iar eu vreau să rămân om. Încerc să trag de timp până voi fi sigur că sunteți în stare să păstrați coeziunea Imperiului.

— Nici tu nu mai ai încredere în bastardul tău, Kaan?

— Ești insolent, replică Marele Grădinar, străduindu-se să-și stăpânească tușea. Nu uita, dacă n-aș fi eu, nimic n-ar sta între gâtul tău și tăișul saurrayului lui Kaan. Ar fi bine să-ți ții limba, împăratul e iute la mânie și abia așteaptă prilejul să te scurteze de cap.

— Mă întreb de fiecare dată cum de nu ți-e silă de creația ta! Ai durat o lume urâtă, a durerii și a disperării, fără strop de speranță, de dragoste.

— Cunoști vreun imperiu în istoria umanității clădit pe dragoste? Frica e unica forță capabilă să strunească dihania din oameni. Avem în noi o lighioană însetată de sânge și putere, căreia i se poate opune numai una plămădită din același aluat. Toți Marii Grădinari, pornind de la Patriarhul Adam, și-au asumat rolul de gardieni ai fiarei, chiar dacă asta a însemnat să devină ei înșiși bestii. Este și destinul tău. Atunci când eu nu voi mai fi, această povara va cădea pe umerii tăi.

— Dar…

— Nika, nu vreau să-mi irosesc energia polemizând cu tine. E imperios să dezlegi taina cristalelor. Doar așa putem obține Legiunea Nemuritorilor. Fără ea, Jilțul Șarpelui e în mare pericol. Gemele au fost create de Umbre pentru a ne subjuga poporul și dacă nu inventăm ceva urgent, în curând vom fi doar niște robi ai Ordinului. Nu vom mai avea niciun drept, nici măcar cel de a gândi liber. N-am atacat Tertiusul pentru că aveam nevoie de bolovanul ăla din văgăuna aceea galactică. Nu, ținta era Ordinul, aflasem că se ascunde acolo ca un șarpe în gaura lui și voiam să-l fac să-și scoată capul, ca să i-l pot reteza.

— Și? Ai reușit?

— Nu. Balaurii ăștia sunt mai fioroși decât par. Le tai un cap și le răsar trei în loc, iar armele noastre sunt ineficiente împotriva lor. De aceea avem mare nevoie de Legiunea

Nemuritorilor.

— Ți-am mai spus, e extrem de dificil. Lacrima Stroarzilor – indică Nika piatra din matriță – pare să nu aibă suficientă putere. Fie și-a consumat resursele, fie avem nevoie de mai multe.

— Le veți avea. Lucrez la asta.

30

Inima lui Ambro o luase razna. Îi simțea galopul zvăpăiat zvâcnindu-i în gât, aproape sufocându-l. Era entuziasmat și intimidat, în aceeași măsură. La nicio zi de la aderare îl cunoscuse pe El, iar acum se afla în prima sa misiune, primită de la însăși liderul.

El le ceruse artificierilor de la mină să încropească, cu materialele avute la îndemână, o bombă pe care să o utilizeze la crearea unei breșe în zidurile Palatului Dalian, sediul administrației imperiale de pe Tertius. În pofida faptului că viceregele își părăsise reședința, cucerirea edificiului ar fi echivalat cu o victorie simbolică, menită să consfințească eliberarea tertiusienilor. Dispozitivul fusese instalat într-un autopropulsor utilitar, pe care Ambro și alți doi camarazi, Ursul, un munte de om, și Rogar, o pălugă cheală, cu nasul coroiat, primiseră sarcina să îl parcheze în proximitatea unui punct sensibil al edificiului.

Vehiculul condus de Ambro înainta cu viteza melcului prin puhoiul care se îndrepta către piața centrală.

— Bagă tare, Bro! îl îndemnă Ursu.

— Ce vrei să fac? Să-i calc pe cap?

— Dă-i în morții mă-sii, dacă mai stăm mult, ne împrăștiem printre ei în bucățele mici, mici de tot, se impacientă Rogar.

Tăcură. Respirau greu, luptând să-și țină în frâu panica. Liniștea apăsătoare care se lăsă în utilitară era secționată, la intervale regulate, de ticăitul fin al ceasului bombei. Misiunea lor era una contracronometru, deoarece artificierii, neavând un detonator de la distanță, fuseseră constrânși să improvizeze un mecanism cu declanșare

automată, pe care îl setaseră la o oră.

Ochii celor trei camarazi alunecau peste mulțime, în căutarea unei soluții de a ieși din blocaj. Erau speriați de moarte. În adâncul sufletului lor ar fi vrut să renunțe, însă acum era prea târziu. Nu doar că ar fi fost considerați lași, dar șovăiala lor ar fi fost socotită o trădare a cauzei. Iar trădarea, în rândul subpământenilor, se pedepsea cu execuția.

Subit, Ambro viră strâns.

— Ne omori, smintitule! zbieră Ursu, abia reușind să-și mențină imensitatea în echilibru.

— O luăm pe scurtătură, băieți.

Autopropulsorul intră pe poarta unei instituții, apoi, printr-o grădină, se insinuă, zgâlțâindu-se din toate încheieturile, într-un gang și, finalmente, ieși pe una dintre străzile lăturalnice. Traficul se eliberă, per- mitându-i lui Ambro să accelereze, t

Utilitara țopăia prin hârtoapele din carosabil aidoma unei mingi de cauciuc. Ursu și Rogar săltau și ei dintr-o parte într-alta, căznindu-se cu disperare să susțină încărcătura.

— Las-o mai moale, îl îndemnă Ursu, că o stricăm.

— Oricum e ultimul ei drum, răspunse Ambro. Nu se întoarce din misiune.

— Eu la bombă mă refeream.

— Păi, nici ea.

— Da, dar nici n-ar fi în regulă să bubuie înainte de termen.

— Așa e, Bro, interveni Rogar. Mai avem juma’ de oră.

Ambro o coti pe o alee acoperită cu o copertină de plasma-sticlă, care dădea spre latura estică a Palatului. Când ieși de pe ea, frână violent, aruncându-și camarazii la podea.

— ’mnezeii mă-tii, îl ocări Ursu. Am zis să încetinești, nu să ne spargi capetele!

Ambro nu zise nimic, doar împunse cu arătătorul spre parbriz.

— Să mor nebun! exclamă Rogar.

Dincolo de drumul pe care ardeau câteva autopropulsoare aprinse de revoluționari, se întindea, la poalele zidurilor reședinței Dallanilor, o fâșie de iarbă lată de aproximativ trei sute de metri, în mijlocul căreia staționa un transportor-țestoasă al imperialilor. În proximitatea sa, patru Păzitori vegheau împrejurimile cu siguranța armei trasă.

— Și acum? întrebă Ursu. Avem încă 25 de minute, arătă el spre temporizatorul bombei.

— Dacă ne îndreptăm spre ei vor deschide focul și ne vor arunca în aer înainte să ne dăm seama.

— Ce facem, frate? Zic să o lăsăm aici și s-o întindem! propuse Rogar.

— Taci dracu7, nu vezi că gândesc?!

Ursu și Rogar își mutau privirea de la tovarășul lor la cronometru și înapoi, ca la un meci de tenis.

— Am o idee! zise Ambro.

— Slavă cerului! Mă apucasem de rugăduni, răsuflă Rogar.

— Ursule, noi doi rechiziționăm autopropulsorul acela. Ambro indică o mașină a milițiilor tertiusiene aflată la cincizeci de pași de ei. Vom crea o diversiune, ca să le distragem atenția. Rogar, aștepți până se iau după noi, apoi duci utilitara pe poziția stabilită și o tai de-acolo.

Ambro își sincroniză ceasul de la mână cu cel al bombei.

— Avem 18 minute! Păstrăm legătura prin intercom! spuse, atingându-și cu arătătorul casca din ureche. Ați priceput?

Ceilalți doi încuviințară din cap.

— Să mergem!

Deschise portiera și o zbughi, cu Ursu pe urmele lui.

Vehiculul miliției avea ușile larg deschise, semn că ocupanții îl părăsiseră în grabă. Cum ajunseră la el, Ursu se strecură cu capul sub bord, meșterind ceva.

— Încearcă s-o pornești, Bro!

Ambro apăsă câteva taste de pe pupitrul din fața sa. Ecranele pâlpâiră de câteva ori și se stinseră.

— Să-mi bag… se auzi înjurătura înfundată a lui Ursu.

— Ultimele 10 minute. Grăbeste-te!

— Fac și eu ce pot!

Un fum înțepător, rezultat dintr-un scurtcircuit, umplu habitaclul.

— Asta e, să-i dăm bice! zise Ursu, a cărui față înnegrită se ivi de sub bord.

Comenzile prinseră viață, iar Ambro împinse maneta de accelerație până la capăt și o luă spre punctul de pază. Imperialii părură descumpăniți câteva momente, neștiind cum să riposteze. Nu înțelegeau de ce o mașină a milițiilor locale se îndrepta gonind către ei. Confuzia fu de scurtă durată însă și se încheie cu o rafală de proiectile care ricoșară din blindajul auto- propulsorului. Observând că demersul n-are efectul scontat, unul dintre imperiali înșfăcă o armă de un calibru mai mare. Ambro realiză că blindajul nu are cum să-i reziste gurii de foc îndreptate spre ei și viră brusc, îndepărtându-se. Țestoasa se angajă în urmărirea lor.

— Vin?

— Da, dar nu toți, confirmă Ursu. Au mai rămas doi.

— Rogar a pornit spre zid?

— Nu!

— Ce naiba face!? Spune-i să acționeze! se răsti Ambro printre șuierăturile proiectilelor ce răpăiau ca o ploaie de vară în caroseria vehiculului.

— Rogar, ce faci, tâmpitule? răcni Ursu prin intercom.

— N-am cum să trec, mai sunt doi gardieni!

— Treci peste ei! Calcă-i, idiotule! Dă-i în morții mă-sii…

Rogar înghiți în sec, își încleștă degetele asudate pe maneta de direcție și demară în trombă spre metereze. Imperialii deschiseră focul din nou, interpunându-se între vehicul și palat, ca și cum ar fi vrut să-l stăvilească cu propriile corpuri. Își goleau într-o cadență furibundă încărcătoarele lans-proiectilelor în utilitara care se avântase nebunește către ei. Unul dintre gloanțe i se înfipse tânărului revoluționar în umăr, altul îi sfâșie urechea stângă. Mai avea câteva zeci de metri când un proiectil îl lovi în torace. Cu ultima picătură de energie, frână roțile de pe o parte a

utilitarei și o făcu să se răsucească în jurul axei ca un titirez. Krottanienii se aruncară în lateral, într-un gest disperat de a se feri, dar vehiculul, scăpat de sub control, îi izbi în plin. După încă trei piruete, se opri fumegând la baza zidului de apărare al reședinței dallane.

Rogar ridică buimac capul de pe pupitrul de comenzi. Rana din piept îi sângera abundent. O acoperi cu palma, apoi se întoarse spre bombă. Cronometrul indica 5 minute și 27 de secunde. Deschise ușa și se prăbuși pe caldarâm. Se căznea din răsputeri să se distanțeze de dispozitiv. Însă efortul său era în van, bomba se declanșă mai devreme, spulberându-l laolaltă cu zidurile Palatului Dalian.

Revoluționarii, conduși de liderul lor, apărură de nicăieri și, secondați de gloată, se năpustiră în Palat, printre ruinele meterezelor. Concomitent, din curtea interioară, ultimele transportoare ale administrației imperiale se înălțară spre cer, în strigătele norodului din piață.

Capitolul VII
Extravers

31

Quintus, cu ale sale dungi orizontale, albe și maronii, umpluse în întregime câmpul vizual al Majei, aflată într-o secțiune a non-energiei-materiei-spațiului-timpului care, în limbaj convențional, putea fi numită puntea principală. O rază, făcută parcă din lumină neagră, se înfipse în emisfera sudică a gigantului gazos, undeva la 20 de grade sud de ecuator. În punctul de contact se formă un vârtej roșiatic, dând impresia că planeta sângera, străpunsă de o suliță lansată de NEMST.

— Mărește la 63%, transmise Seny.

Maja atinse câteva corzi extradimensionale, iar corpul Viermelui răspunse torcând leneș. Spațiul dintre NEMST și planetă se încreți, străbătut de mici valuri.

— Urcă fluxul la 80%!

Cutele spațiului se accentuară. Vortexul stacojiu pulsa aidoma unei inimi gigantice.

— Acum să-i consolidăm marginile și să o stabilizăm. Maja, urcă lin spre 100%!

— 90… 91… 92… — numărătoarea prințesei spărgea metronomic liniștea de pe punte.

Viermele începu se se zgâlțâie violent, scoțând sunete nearticulate.

— …93… sper să reziste, își arătă Maja temerea.

— Fii fără grijă, a mai făcut străpungeri, îi trebuie un pic, să se dezmeticească.

— …94… 95…

Viermele sălta ca un armăsar încălecat prima dată.

— … 97… 98… 99… o suuu…

Nava fu suptă instantaneu prin buzele țuguiate ale turbionului, lăsând în urma ei un siaj luminos.

— … Uuutăăă! încheie Maja.

În colțul din stânga al câmpului vizual, prințesa zări un disc pe suprafața căruia scăpărau, imperceptibil, câteva punctulețe cât boabele de mac. În rest, totul era de un negru intens, compact.

— Am reușit?

— Da. NEMST-ul a revenit acasă.

— E splendid! Ce e? întrebă Maja, indicând discul.

— Portalul de acces în extravers. Prin el se văd stelele galaxiei pe care am părăsit-o.

32

Citadela Patriarhală, centrul administrativ al Imperiului Șarpelui încoronat, se transforma, de cum se lăsa seara, într-un tărâm al desfrâului. Locul unde Kaan își împlinea cele mai intime și morbide fantezii. Tânărul împărat, supranumit Cuceritorul, de către cronicarii Curții, își petrecea clipele în căutarea fericirii, de fiecare dată experimentând noi modalități care să-l poarte pe piscurile semețe ale extazului.

Tolănindu-și obezitatea sub un baldachin imens,

amplasat adiacent uneia dintre ferestrele Sălii Oglinzilor ce dădeau spre mare, Kaan savura, feliindu-l cu saurrayul, un măr krottanian. Dinaintea sa se aflau doi tineri, un băiat și o fată, care făceau parte din haremul său. Ambii erau complet dezbrăcați, iar la gât aveau zgărzi legate, printr-un lanț auriu, de două inele încastrate în podea. Cu toate că lungimea lesei le permitea să se apropie unul de celălalt, tinerii se țineau la distantă.»

Cei doi fuseseră surprinși în timpul unei partide de sex pasional, în pivnița Citadelei. Fapta lor contravenea celui mai important canon instituit de Kaan, potrivit căruia nimeni, cu excepția sa, nu avea voie să se bucure de vreun consort, nici măcar un alt consort. Regula fusese adoptată ca măsură de prezervare a purității descendenței dinastice. Existau însă voci care afirmau că intransigența reprezenta o țară a Cuceritorului, căruia îi fusese contestată filiația și, implicit, dreptul succesoral la Jilțul Șarpelui. De fapt, încă de la trecerea în neființă a lui Nild al V-lea, se iviseră revendicatori ai tronului care se declarau coborâtori direcți ai fostului suveran. Deși Kaan, cu largul concurs al Marelui Grădinar, scăpase de majoritatea lor, pe unii eliminându-i, pe alții discreditându-i, câțiva evitaseră pedeapsa, ascunzându-se. Dar, odată cu răspândirea zvonului despre iminentul sfârșit al lui Beto Starvos, reapăruseră, reiterându-și pretențiile.

Atenția celor prezenți fu distrasă de deschiderea ușii, prin care își făcu apariția Horan.

— Sunt încântat să te revăd, prințe, zise suveranul.

Tertiusianul fu surprins de nonșalanța cu care se adresa Kaan, având în vedere scena la care asista.

— De asemenea, Majestate, răspunse Horan, gâtuit de emoție.»

Kaan râse zgomotos, făcându-și grăsimea de pe burtă și din jurul gâtului să tresalte ca o piftie.

— Nu te jena. Hai, vino! Vreau să-ți arăt ceva.

Tânărul se așeză pe o pernă pufoasă din apropierea baldachinului. Kaan își tăie o felie de măr și, aruncându-și-o cu dibăcie în gură, făcu semn către un ungher întunecat al

sălii. De acolo apărură două cadâne, ducând fiecare o tavă cu un pocal de argint. După ce amorezii băură lichidul, servitoarele luară recipientele și se retraseră.

— Hai aici, lângă mine! îl îndemnă împăratul pe Horan.

La cei 23 de ani, Horan devenise un tânăr seducător, stârnind patimi interzise în sufletele domnițelor, și nu numai, de la Curte. Mușchii bine conturati, trupul suplu, pletele negre și ochii de un verde crud îi căzuseră cu tronc însusi Cuceritorului, așa că imediat ce tânărul urcă, Kaan îi mângâie delicat bărbia și-l sărută senzual pe buze.

— Să înceapă distracția! decretă suveranul.

Respirația celor doi din centrul încăperii se înteți. Horan deduse că era din vina băuturii ingurgitate. Fata își mângâia corpul, suspinând excitant, iar bărbatul îi dădea târcoale. Era evident că se aflau sub influența unui afrodiziac puternic, probabil amestecat cu un narcotic care să-i accentueze efectele. Când consortul ajunse la un pas de ea, aceasta țâșni într-un salt felin și, agățându-i-se de gât, îl trânti la podea. Bărbatul o strânse în brațe și se rostogoli în așa fel încât să ajungă deasupra. O pătrunse cu brutalitate, mișcându-și bazinul cu viteză. Chiar dacă era un act sexual, dinspre cuplu nu străbătu nicio undă de erotism. Era, mai degrabă, o încăierare. O luptă pe viață și pe moarte.

Unghiile fetei se înfipseră în omoplații partenerului, sfâșiindu-i pielea. Acesta o plesni violent cu dosul palmei peste gură, o întoarse cu spatele și continuă să o penetreze sălbatic. Țipetele celor doi răsunară între pereții Sălii Oglinzilor precum răgetele unor fiare. Când atinse orgasmul, tânărul slăbi strânsoarea preț de o fracțiune de secundă, suficient cât femeia să se elibereze. Îndată ce se extrase de sub el, îi aplică o lovitură de picior în cap, spărgându-i arcada. Execuția fu susținută cu aplauze, fluierături și aclamații din partea lui Kaan.

Fata, ignorând îndemnurile, ca și cum era ruptă de realitatea înconjurătoare, se aruncă din nou asupra partenerului. Îi imobiliză mâinile la podea și i se așeză pe bazin. Tânărul, eliberându-se din prinsoare, o înhăță de păr

și o trase în lături, încercând să o încalece din nou. Aceasta se smuci și-și înfipse caninii în gâtul bărbatului, smulgându-i carotida. Sângele țâșni din gâtul victimei ca dintr-o arteziană. Concomitent cu mișcarea fetei, cu o ultimă contracție a mușchilor, băr- bătui îi suci gâtul. Se auzi un pârâit scurt, apoi, se prăvăliră amândoi la podea. Corpul tinerei rămase inert, cel al bărbatului se mai zvârcoli de câteva ori, spasmodic, înainte de a se potoli. O liniște macabră se așternu în sală.

— Bravooo! Bravooo! Ce final! Apoteotic! urlă Kaan.

Se ridică în picioare și aplaudă frenetic. Auditoriul i se alătură, bătând din palme și ovaționând.

— Un spectacol desăvârșit, nu-i așa, Horan?

Tânărul privea înmărmurit. Se abținea cu greu să nu vomite și nu era foarte sigur că va izbuti să evite leșinul. Închise pleoapele, instinctiv, dorind să fugă de scena îngrozitoare care tocmai se consumase.

— Oooo! Nu, nu, nu! Privește! Este o capodoperă ce trebuie savurată până la ultimul strop. Vreau să vă rămână întipărită pe retină. Să vă reamintească, tuturor celor cărora v-ar putea trece prin minte să mă trădați, că răzbunarea mea va fi cruntă. Împăratul se iubește necondiționat. Nu-i așa, prințe? Sau, mai precis, ex-prințe, încheie Kaan cu o sticlire diabolică în ochi.

33

Așteptarea în extravers nu era diferită față de cea din universul de obârșie al Majei și prietenilor ei. Era deprimantă și plictisitoare. Seny le explicase că e necesar să aștepte fereastra de străpungere și că, deocamdată, nu știa când se va întâmpla asta. Frustrarea pe care Ayn și Enisa o resimțeau tot mai pregnant era alimentată și de nerăbdarea de a se întoarce în lumea lor. Seny considera că acest sentiment era provocat de materia și energiile din care erau alcătuiți și care tânjeau după pozițiile ancestrale. „Ne folosim de acest fenomen pentru a nimeri drumul spre casă. Această atracție este un fel de busolă”, le explica,

într-una din Sesiunile de Acomodare.

— Și zici că noi, acum, suntem doar câțiva biți de informație care plutesc prin NEMST? își exprimă scepticismul Ayn.

— Indubitabil, răspunse Seny, cu surâsul său caracteristic. Absolut toate cărămizile din care este clădit universul vostru, indiferent dacă e vorba de o piatră, o floare, un animal sau un om, o planetă ori o galaxie, conțin aceiași atomi, aceleași particule elementare. Diferența o face informația – modul în care sunt îmbinate piesele. Simplificat, principiul călătoriei prin extravers presupune dematerializarea și preluarea informației unui obiect sau a unei ființe și rematerializarea acesteia într-o altă parte a universului. Pare complicat, dar atunci când vei vizita NEMST-ul, totul îți va apărea mult mai clar.

În urma conversației, Ayn fusese obsedat de extravers. La fiecare dintre întrevederile cu Seny, stăruia ca acesta să-l ducă în NEMST, indiferent de repercusiuni. Într-un final, la rugămintea Majei, Sen-ka-O- Blaka se învoise.

Prima imersiune în non-energie-materie-spațiu-timp fusese tulburătoare. NEMST-ul era fabulos și totodată imposibil de descris în limbaj convențional uman. De cum pătrunsese, Ayn experimentase nimicul, o beznă aridă care-si atasase colții de sufletul său, sugându-i vitalitatea. Spontan, se simțise dureros de singur. Trăirile sale fuseseră un amestec între solitudine și inexistență. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul infinității, într-un moment dinaintea facerii lumii. Timpul nu exista, spațiul așijderea. Erau noțiuni ce nu aparțineau acelor meleaguri. Apoi, undeva, departe, ca o nălucă, sclipise un strop de speranță-dorință. Se năpustise asupra lui cu toată ființa, dar nu putuse să-l atingă – era pretutindeni și nicăieri. Picătura se luminase, inițial subtil, apoi se intensificase până când se preschimbase într-o minge incandescentă. Simțise sfera crescându-i în piept, sau locul pe care el îl percepea ca atare. Sufletul i se încălzise, împingând ușor-ușor solitudinea în cotloane abisale. Sfera crescuse exponențial. Strălucirea devenise orbitoare, iar căldura dogoritoare. Subit, o explozie

devastatoare îi sfărâmase corpul într-o infinitate de bucățele și le răsfirase prin neant.

După acest prim contact cu NEMST-ul, o săptămână întreagă Ayn se zbătuse între viață și moarte. Enisa, văzând consecințele, își jurase că n-o să treacă niciodată prin acea experiență. Ayn, însă, cum își revenise în simțiri, ceruse din nou să între. Părea de-a dreptul obsedat.

— Nu ești pregătit, îi spusese Seny, așezându-se pe scaunul său din *sufrageria* Partiției.

— I-auzi la el! E viața mea, fac ce vreau cu ea. Nimeni nu-mi poate îngrădi acest drept.

— Așa e, dar nici nu trebuie să te arunci cu capul înainte, încercase Enisa să-i tempereze elanul.

— Vă rog, n-o să mă faceți să mă răzgândesc, răbufnise Ayn. Poate ar fi mai bine să mă înveți cum să supraviețuiesc acolo. Cineva, foarte demult, a zis că, pentru păsările născute în colivie, a zbura este o boală, iar eu vreau să mă lecuiesc de ea. Vreau să învăț să zbor din nou.

— Știu exact ce simți, se căznise să-l tempereze Maja, doar că simțurile oamenilor s-au tocit așa de mult, încât nu mai văd zăbrelele coliviei. Ayn, ar fi cazul să te calmezi, altminteri, chiar dacă vei intra în extravers, există pericolul să nu fii capabil să mai revii vreodată, iar ființa ta să se dilueze. Data trecută am avut mare noroc că nu te-am pierdut. E un joc prea periculos.

Bătrânelul nu se arătase stingherit de irascibilitatea din vocea lui Ayn și, îndată ce simțise că acesta se liniștise, spusese:

— Aveți dreptate, universul vostru chiar e aidoma unei colivii, iar un asemenea dispozitiv are două scopuri: primul, de îngrădire a accesului la lumea de afară, cel de-al doilea, de protecție a celui dinăuntru. Oricum, în ceea ce privește extraversul, aș vrea să pricepeți că acesta este un concept extrem de straniu mintii umane, obișnuită să funcționeze într-o anumită paradigmă.

— Asimilarea cunoștințelor noi e facilitată de uitarea celor vechi, precizase Maja. E nevoie să ștergem din minte tot ce am învățat și să o luăm de la capăt ca și cum de-abia

ne-am fi născut. Să resetăm creierul și să-l învățăm să cugete într-o nouă cheie. Ca să reușim, în primul rând este indispensabil să ne debarasăm de cunoștințele vechi, de mecanismele și automatismele create sub influența realității cosmosului originar.

N-ai cum să înțelegi o lume radical diferită, cu organele dezvoltate pentru a simți universul din care provii. E similar cu încercarea de a-i explica unui orb culorile sau unui surd muzica. Imaginați-vă cum ar vedea o ființă dintr-o lume bidimensională un obiect tridimensional.

— Uneori, spusese Ayn, am impresia că cel care a construit cușca pentru a ne proteja a făcut imprudența de a nu alunga toate fiarele din ea înainte de a o închide, iar unele au rămas înăuntru, alături de noi. Ori poate asta a fost intenția sa de la bun început?

Seny chițăise ca un șoricel care auzise un banc bun.

— Ce e de râs? se arătase contrariată Enisa.

— Mi-am amintit o poveste de pe Prima Terra. Cică patru orbi din naștere au dorit să afle cum arată un elefant. Fiecare dintre ei a atins o parte a pachidermului: primul – trompa, cel de-al doilea – piciorul, al treilea – coada, iar al patrulea – burta. Astfel și-au plăsmuit în minte o imagine a animalului, dar niciunul pe cea corectă. La fel e și cu capacitatea voastră de a pătrunde misterele extraversului.

— Ei bine, atunci poate ne explici și nouă, pe limba noastră, ce este acel loc? se burzuluise Enisa.

— E destul de complicat. Totuși, am să mă străduiesc. Una dintre teoriile savanților dinaintea Primei Roiri[19] descrie nașterea cosmosului ca pornind dintr-un punct dens și fierbinte, o Singularitate Primordială?

— Faimoasa teorie din antichitate a Marii Explozii, confirmase Ayn.

— Așa. Îmi puteți spune unde se găsea acea Singularitate, ce era în jurul ei?

— Nu era nimic, zisese încrezătoare Enisa.

[19] Perioada în care oamenii au inițiat colonizarea sistemului planetar de baștină.

— Exact! Acel Nimic e extra versul, locul în care suntem. Acum, închipuiți-vă un copac cufundat în beznă. Fiindcă în întuneric toate culorile sunt negre, oricât ne-am strădui să deslușim ceva, singurul lucru pe care-l vom putea constata va fi un pustiu tenebros infinit. Însă odată cu îndreptarea unui fascicul de lumină spre pom, acesta ne va apărea în toată splendoarea, iar alături de el se va contura umbra sa. Acea umbră este universul. În consecință, e greu să ne facem o idee despre un obiect analizând proiecția sa bidimensională. În plus, să nu nesocotim faptul că un arbore poate avea nenumărate umbre, în funcție de numărul surselor de lumină și poziția lor relativă față de acesta. Iar o intervenție asupra copacului, de pildă tăierea unei ramuri, s-ar răsfrânge și asupra umbrei.

— Deci umbrele reprezintă lumi paralele, conchi- sese Ayn.

— Cam așa ceva.

— Bine, bine, făcuse Enisa, dar nu facem altceva decât să împingem căutarea adevărului despre Creație cu un nivel mai sus. Așadar, există vreo energie, vreun zeu creator? Și, în fond, cine suntem noi, oamenii?

— Voi sunteți o expresie a energiilor extraversiene, aflate într-o continuă evoluție. Oricum, apariția voastră, a cosmosului vostru, este o etapă în acest proces. Trebuie să știți că tot ceea ce conține universul în care sălășluiți există de la nașterea sa. Fiecare atom, moleculă, particulă, inclusiv cele ale corpurilor voastre. Fiecare vietate, fiecare lucru constituie rearanjarea materiei primordiale, frământarea ei de a-și regăsi echilibrul.

— Vrei să spui că eu, Enisa, am vreo 14 miliarde de ani?

— Ești o bătrânică superbă, o complimentase Seny. În fine, aș vrea, totuși, să rețineți că extraversul și universurile sale sunt într-o condiționalitate reciprocă. Revenind la metafora cu copacul, e ca și când universurile ar fi fructele extraversului, care, după ce se coc, cad la baza trunchiului, unde se descompun și pătrund în sol, hrănind copacul pentru a da naștere unor noi fructe.

— Și așa ne îndreptăm spre un paradox de genul ce a

fost primul, oul sau găina? aruncase Ayn.

— Aceasta nu e o dilemă reală. Tonul lui Seny redevenise serios, de parcă se pregătise să dezbată o teorie fundamentală. Răspunsul la întrebarea ta este oul. Găina nu e unicul animal care face ouă. Au existat multe alte vietăti înaintea orătăniilor, care se înmulțeau prin ouă. În fine, prezumând că o găină ia naștere dintr-un ou, atunci orice nu a eclozat nu poate fi numit găină. De aici rezultă că prima viețuitoare care a făcut un ou nu a fost o găină, căci nu s-a născut dintr-un ou, iar oul, chiar dacă n-a fost făcut de o pasăre, rămâne ou. Însă mai este un aspect la care vreau să meditați referitor la această chestiune – ce ar fi dacă o găină s-ar fi întors în timp pentru a face primul ou?

34

Hotel Imperial era locul preferat al diplomaților care călătoreau în cetatea de scaun a Șarpelui încoronat. Amplasarea sa în Zona Liberă, un sector al Denului în afara jurisdicției Gărzii Imperiale, oferea, măcar aparent, garanția unui sejur liniștit. Tihna cartierului era asigurată de prezența unui număr greu de estimat al agenților sub acoperire aparținând diferitelor facțiuni ori grupuri de interese care gravitau în jurul Coroanei, cu care nimeni nu voia să aibă de-a face. Se prezuma că toți cei din Zona Liberă, într-un fel sau altul, activau în domeniul spionajului. Unii dintre ei erau agenți multipli, vânzând informațiile cui plătea mai bine sau mai multor clienți deodată. Circula o vorbă printre zoniști: Poartă-te frumos cu șoferul, s-ar putea să fie șeful tău! Oricum, fiindcă toate părțile implicate recunoșteau beneficiile Zonei, exista o înțelegere tacită care garanta protecție și imunitate tuturor celor care își desfășurau activitatea aici.

Era a doua oară când Linas Picior-Lung poposea în Den. Prima dată venise când încă nu împlinise 20 de primăveri, însoțit de o gașcă de amici, toți copii de bani gata, cu un singur scop – distracția. Între timp, peste galaxie se abătuse Marea Conflagrație, iar lumea se întorsese cu susul

în jos. Și deși unii, mai descurcăreți, se insinuaseră în echipa câștigătoare, majoritatea protipendadei antebelice căzuse sub tăvălugul imperial, pregătind terenul pentru noua aristocrație provenită din rândul camarilei lui Beto Starvos.

Cam în acea perioadă, Linas îl cunoscuse pe El. Se întâmplase la sărbătorirea zilei de naștere a unui prieten comun. Ulterior, Linas aflase că prezența sa nu fusese întâmplătoare, ci solicitată. De cum îl întâlnise, Linas fusese fascinat de El, de inteligența lui și de spiritul de aventură. Așa că, atunci când acesta îi propusese, în urmă cu trei ani, să-l însoțească pe Tertius într-o expediție de căutare a unei pietre legendare ce avea să-i transforme în stăpâni ai lumii, acceptase fără șovăială.

Actuala vizită a lui Linas în Den se producea sub auspiciile unei misiuni diplomatice. Fusese însărcinat să ducă suveranului solicitarea de recunoaștere oficială a lui El drept conducător al Tertiusului. Ca să obțină bunăvoința lui Kaan. El îi trimisese un cadou, un diamant cunoscut sub numele de Lacrima Schiavilor. Potrivit folclorului tertiusian, nestemata făcea parte dintr-un grup de cinci geme, care, reunite, formau Inima Gha’ay’ei, iar cel care o deținea devenea stăpânul Tertiusului.

Conform instrucțiunilor primite la plecare, cum intră pe orbita Krottanului, Linas Pidor-Lung își anunță sosirea la cabinetul împăratului, apoi, bănuind că așteptarea avea să se prelungească niște zile sau chiar săptămâni, se instală confortabil la Hotel Imperial. Un loc exclusivist de care nu se puteau apropia mulți, dar unde cei admiși erau tratați regește.

Lui Linas îi plăcea să-și trăiască viața la cote înalte, adeseori forțând limitele pentru a experimenta noi senzații. În fragedă tinerețe, băutura, drogurile și fetele frumoase îi erau suficiente, însă cu anii, gusturile i se rafinaseră. Băutura nu mai era de ajuns să fie multă, iar femeile trebuiau să fie speciale. În ceea ce privește drogurile. El le interzicea categoric în anturajul său, așa că fusese constrâns să renunțe la ele.

Având în vedere că în ultima perioadă stătuse departe de confort, Linas interpretase această delegare în capitala imperială ca pe o recompensare a eforturilor sale. Așadar, era hotărât să profite la maximum de ocazia ivită.

Recepționerul, afișând un aer indiferent, își notă prudent, pe un display lichid, indicațiile legate de preferințele clientului său, apoi întinse dispozitivul către Linas. Acesta scuipă cu scârbă suprafața vălurită a ecranului și-și șterse gura cu mâneca.

— Bine ați venit, domnule Picior-Lung, zise recepționerul după ce primi confirmarea validării genetice. Vă rog nu ezitați să mă contactați pentru orice problemă!

— În regulă, puștiule, zise emisarul și-i aruncă pe tăblia de granit a recepției un quadrat. Moneda zomăi scurt, înainte de a fi culeasă abil de tânăr.

Linas se îndreptă șchiopătând înspre lift. Mersul său era pricinuit de faptul că piciorul stâng era mai lung decât dreptul. Handicap care îi atrăsese porecla pe care și-o transformase în nume.

— A, zise emisarul, era să uit, trimite-mi o domnișoară mâine seară. Îmi vei descoperi gusturile accesându-mi profilul personal. În rest, vreau liniște, deran- jează-mă doar dacă vine vreun mesaj de la Citadelă.

— Desigur, domnule!

A doua zi se deșteptă pe la prânz, mâncă și ieși la cutreierat prin cartierele capitalei. Voia să-și limpezească gândurile și să rememoreze miresmele tinereții. Se reîntoarse în apartament pe înserate. Făcu un duș, își turnă un pahar de vin și ieși pe balcon.

Privită în lumina amurgului, cetatea de scaun dobândea o aură fantastică, părând desprinsă dintr-o lume a basmelor. În arhitectura clădirilor, durate în renumitul stil clasic krottanian, predominau formele alungite și încovoiate. Acoperișurile, aidoma unor lănci, țâșneau semeț spre cerul pe care se ițiseră sfios primele stele, iar spre răsărit, cocoțată pe stânci, se contura, pe discul portocaliu al lunii, Citadela Patriarhală – milenara reședință a Nimrozilor.

De-a lungul secolelor, Denul fusese cântat în versuri sublime de poeți și zugrăvit în tablouri magnifice de nenumărați artiști, dar parcă niciunul nu reușise să-i cuprindă în operele sale întreaga măreție. Cu toate că sub domnia lui Nild al V-lea strălucirea se mai estompase, cetatea nu-și pierduse forța de seducție. Milioane de turiști, oameni de afaceri sau pelerini treceau anual pragul orașului considerat leagănul umanității.

Un ciocănit îl smulse pe Linas din reverie. Se apropie șontâc de ușă și o deschise. În prag aștepta o tânără firavă, cu chip de păpușă. Era mai înaltă cu un cap decât el, parțial și datorită tocurilor cui menite să-i scoată în evidență picioarele zvelte. Purta o rochie scurtă de culoarea piersicii, al cărei decolteu abia dacă reușea să-i acopere jumătate din bustul planturos. La baza gâtului avea un lănțișor argintiu de care atârna un pandantiv romboidal din argint, decorat cu motive florale aurii.

— Numele meu este Reya Lam, am fost trimisă de agenție, zise fata, întinzând mâna stângă.

— A, da! Uitasem, tresări Linas și numai atunci constată că tânăra avea brațul drept amputat de la umăr. Intră, spuse retrăgându-se din tocul ușii.

Prostituata trecu prin dreptul lui Linas, unduindu-și lasciv șoldurile și se opri în mijlocul sufrageriei. Părul blond, prins în coadă de cal, și ochii albaștri, subliniați cu un fard roșu strident, îi dădeau un aspect burlesc și o făceau să pară timorată. Picior-Lung surâse satisfăcut, agenția îi nimerise pe deplin fantezia.

— Bei ceva?

— Nu. Nu știu… răspunse încurcată.

— Poate o băutură te-ar mai destinde un pic.

— Da, da, cu siguranță.

— Acolo e barul, te rog servește-te. Eu te voi aștepta în dormitor.

Linas fu trezit de un miros de omletă și șuncă prăjită. Sări ca ars din pat, trase pe el halatul de baie și se îndreptă

spre bucătărie. O văzu pe Reya, îmbrăcată doar într-un șorțuleț alb cu buline albastre, pregătind micul dejun.

— Ce dracu’ faci aici?

— Îți pregătesc ceva de mâncare, nu vezi?

Fâstâceala tinerei din seara precedentă dispăruse ca prin minune.

— De ce ești încă aici?

— Nu mi s-a spus cât să rămân.

— Cred că am omis să menționez. În regulă, acum ești liberă să pleci.

— Ești sigur? Unor clienți le place partida matinală.

— De fapt, ai dreptate, m-am răzgândit. Poți să mai stai câteva zile?

— Clientul nostru, stăpânul nostru.

Linas se așeză. Reya îi servi omleta, apoi, tumându-și o cafea, ocupă scaunul de lângă el.

— Te-ai simțit bine azi-noapte?

— Da, răspunse Linas, ești foarte talentată.

— Ce zici de o ieșire în club? Cunosc câteva localuri interesante. Apropo, cât rămâi în Zonă?

— Depinde.

— Depinde? În regulă, nu vreau să fiu indiscretă, făceam doar conversație.

— Am venit pentru o întrevedere oficială cu împăratul. Imediat ce mă primește, voi pleca.

— A, am înțeles. Chestii importante.

Fata îi mângâie coapsa dezgolită.

— Atunci să ne asigurăm că așteptarea va fi dulce.

Linas se întinse pe pat, istovit. Cu toate că nu băuse în exces și nici nu consumase substanțe psihotrope, se abțiguise bine. Pesemne își pierduse antrenamentul și, oricum, nu mai era bărbatul de acum trei decenii, care venise întâia oară în capitala imperială pus pe chefuit. Așa că, dacă voia să ducă la bun sfârșit îndatoririle trasate de El, ar fi fost bine să o lase mai moale.

— Ține, înghite asta! Te vei simți mai bine, zise Reya

oferindu-i un pahar.

Bărbatul sorbi câteva guri și căzu într-un somn adânc. Curtezana ieși tiptil din dormitor și se duse la masa de lucru din sufragerie, poziționată adiacent ferestrei. Lucirea argintie a astrului nocturn se reflecta în tăblia lăcuită a biroului, proiectând pe ziduri un misterios joc de lumini și umbre. Cotrobăi prin sertare, dar nu găsi nimic. Erau toate goale. Își plimbă palma încet pe suprafața netedă a mobilei până când o umflătură minusculă, aproape imperceptibilă, în partea stângă, îi stârni interesul. O pipăi precaut cu buricele degetelor și o apăsă, exercitând o presiune treptată. Din birou răsări o casetă paralelipipedică pe care, cu litere stilizate, era gravat Lacrima Schiavilor. Reya desfăcu cu grijă capacul și înmărmuri vrăjită de sclipirea ireală a diamantului. Își scoase pandantivul de la gât, îl deschise repede, accesând o pârghie disimulată într-o petală, și extrase din interior nestemata lui Beto. Cele două cristale erau identice, insignifianta diferență dintre copie și original reprezentând-o strălucirea Lacrimii, care părea un pic mai vie, ca și când ar fi provenit de la o sursă pulsatorie aflată undeva înlăuntrul său. După ce înlocui gemele, Reya se duse în dormitor. Se îmbrăcă rapid și părăsi apartamentul, lăsându-l pe Linas sforăind.

35

Vestea sosirii momentului revenirii în univers îi luase prin surprindere pe Ayn și Enisa. Era o după-amiază searbădă, care îmbia la lenevie, când Sen-ka- O-Blaka, însoțit de Maja, se materializă în sufrageria Partiției.»

— Vom perfora spre Krottan în câteva ore. Așa că…

— Iarăși ne consemnezi ca pe… pe… pe niște… nu-și găsi cuvintele Ayn.

— A, nu. Ieșirea din extra vers e un pic mai dificilă decât intrarea. Atunci când se construiește prima dată un culoar, este crucial ca ambele capete să fie perfect sincronizate pe coordonate spațio-temporale, altfel există riscul ca navele să fie aruncate cu milenii în Plus sau Minus Timp, ori într-un

alt colț al cosmosului, la sute de mii de parseci distanță de destinație. Din nefericire, deoarece calculele sunt de o prolixitate aparte, iar procesul în sine poate fi influențat de energii infime, va trebui să vă… dezactivăm.

— Să… ce? se impacientă Enisa.

— Să zicem că Seny vă va induce un somn profund, explică Maja.

În mâna bătrânelului se materializară două capsule negre.

— Nu vă vor face rău, îi încurajă Sen-ka-O-Blaka.

— Și dacă refuzăm? întrebă Ayn.

— Există și o altă cale, dar aș prefera să nu recurgem la ea.

Bătrânelul puse pastilele în palma întinsă a Enisei, schiță un zâmbet și se evaporă împreună cu prințesa, lăsând în urma lor un abur alb-verzui.

— Eu nu înghit așa ceva, se îndărătnici Ayn.

— Iar te-apucă? Nu te mai încăpățâna aiurea, îl muștrului fata.

— Bine! Mai suport câteva zile până ajungem pe Krottan, apoi voi avea o discuție serioasă cu Maja referitor la faptul că i-a tolerat lui Seny acest comportament persiflator și arogant la adresa noastră.

Ayn luă capsula din mâna Enisei. O puse pe limbă și se îndreptă spre dormitor.

Odată ajunși pe puntea principală a NEMST-ului, Seny și Maja făcuseră pregătirile pentru străpungere.

— Gata, îi dăm bice! anunță bătrânelul.

Prințesa interveni asupra unei corzi extradimen- sionale, iar întunericul dens fu străbătut de o rază de lumină albă. Fasciculul țâșni de undeva de sub prora vehiculului și se opri la trei lungimi de navă, ca și când ar fi lovit un obstacol invizibil. Numaidecât, la capătul razei luă naștere o pată neagră presărată cu punctulețe scânteietoare, care se mări fulgerător, până când atinse dimensiunea NEMST-ului. Nava se țugui înspre portal, însă, când pătrunse pe jumătate, înțepeni brusc.

În patul său, Ayn deschise ochii. Scuipă pilula și dădu să se scoale. Dar, deși simți că se ridică, trupul său rămase încremenit. Unghiul din care privea se modifică. Acum se uita undeva de sub plafon la trupul său.

Timpul se precipită. Totul prinse o viteză amețitoare, anii se prefăcură în sutimi, secolele în secunde, mileniile în minute. Nu putu estima cât durase, doar că, subit, o forță ocultă îl trase înapoi în corp.

Din perspectiva unui spectator ipotetic, aflat în locul în care se executa găurirea membranei universului, portalul se ițise ca un punct de dimensiuni su- batomice, care crescuse viguros, transfigurându-se într-un glob negru care angrena materia din jur într-un vortex furibund. Apoi, nava țâșni prin pâlnia vârtejului, oprindu-se pe orbita unei planete din categoria giganților gazoși.

— Ce a fost asta și… unde naiba suntem? se alarmă Maja.

— Nu e sistemul krottanian. Am fost deviati de la curs. Așteaptă o clipă, zise Seny, inițiind un proces de verificare. Se pare că am ieșit pe orbita planetei Zus din sectorul lettusian. După o scurtă pauză, adăugă înciudat: Nu-mi dau încă seama ce s-a întâmplat. Voi investiga.

— Nu prea avem vreme de irosit. Important este să ajungem neîntârziat pe Krottan.

— Știu. Numai că ați stat prea mult în formă energetică pură, iar dacă nu vă veți reîntrupa, conexiunea dintre corpul și conștiința voastră ar avea de suferit, existând riscul să nu mai puteți reveni la forma materială și să rămâneți, alături de mine, captivi în NEMST pe veșnicie.

— Seny, n-a trecut nicio lună de când ne-am îmbarcat…

— Uiți că extraversul n-are dimensiune temporală? Socotind în timpul standard al acestui univers, peregrinarea noastră a durat secole. Se pare că, dintr-un oarecare motiv, am fost deturnați de pe traseu.

— Și acum ce facem?

— Propun să vă suiți în naveta cu care ați venit pe NEMST și să luați o binemeritată vacanță pe Lettusia. Din calculele mele, aveți două săptămâni până ce veți fi pregătiți să ne reluăm aventura.

36

Linas Picior-Lung își aranjă gulerul cămășii oglindindu-se în fereastra care oferea o fabuloasă panoramă asupra mării. O clipă, privirea îi căzu pe o ambarcațiune cu vele care se lupta cu valurile înspumate, zbătându-se să ajungă la țărm. Barca apărea și dispărea în spatele talazurilor ce amenințau să o înghită. În ciuda senzației că micuțul iaht nu avea nicio șansă, părea o bătălie pe care, cu costuri mari, oamenii învățaseră să o câștige demult, încă de pe vremea când singura călătorie printre stele era cea prin reflexia lor în apele Primei Terre. Poate că însăși această chemare ancestrală a astrelor, venită din străfundurile conștiinței universale, fusese cea care îi ispitise pe marii exploratori dinaintea Primei Roiri să colinde oceanele planetei. Categoric, întotdeauna exista posibilitatea ca zeul mării să-și ia tributul, dar acesta era farmecul, fiorul care îi trăgea în larg, pe furtună, pe navigatorii dependenți de adrenalină.

Ușa Sălii Oglinzilor din Citadela Patriarhală se deschise, iar în cadrul ei se înfățișă Păzitorul Personal al suveranului. Era un tip simpatic, cu constituție atletică și ochi verzi, însă uniforma pe care o purta îi dădea un aer sever, dezumanizant.

— Majestatea Sa, Kaan al III-lea Cuceritorul, vă va primi. Vă rugăm să respectați uzanțele protocolare: durata audienței nu poate depăși 5 minute și nu aveți voie să vă apropiați la mai puțin de zece metri de Măria Sa.

Linas păși timid în sală, oprindu-se la distanța recomandată. Kaan era tolănit într-un jilț imens, sculptat în lemn de mahon. Era îmbrăcat într-o mantie vișinie, trasă peste un veston împopoțonat cu șnururi și fermoare, care imita ținuta de paradă a ferdarilor imperiali. Pe cap purta

trufaș coroana lui Nimrod I.

— Măria Ta, sunt un umil mesager al stăpânului meu, servitorul dumneavoastră…

— Ce dorește El? îl întrerupse Kaan.

— Nu vrea nimic pentru dânsul, m-a trimis să vă făgăduiesc devotamentul său.

— Așa!

— El revendică administrarea Tertiusului, ca mandatar al Coroanei.

— Vechea cutumă imperială spune că titlurile se moștenesc, or, stăpânul tău nu e descendent direct al dinastiei dallane și, din câte cunosc, viceregele e încă în viață, la fel și Horan, succesorul de drept.

— Morad a părăsit planeta, lăsând-o de izbeliște. Prelungirea acestei situații va crea un vid de putere care va avea urmări nefaste asupra stabilității sociale. Revolta populației va continua și, pe fondul neintervenției autorităților, va escalada, punând în pericol livrările de velimium. În ceea ce-l privește pe fostul vicerege. El vă transmite că acesta, împreună cu familia sa, se află în exil pe Orana. Vă roagă să decideți dumneavoastră soarta dinastiei de Dalian.

— Prea bine, transmite-i lui El, noul administrator imperial al Tertiusului, că are un an la dispoziție să ajungă la zi cu cotele datorate.

— În semn de mulțumire, stăpânul meu ar fi bucuros să acceptați un mic dar.

Linas deschise capacul casetei pe care o ținuse în mână pe tot parcursul întrevederii.

— Miturile susțin…

— Nu mă pasionează prejudecățile primitive, deși cristalul pare interesant, îl întrerupse împăratul.

Linas îngenunche, ridicând deasupra capului nestemata strălucitoare. Păzitorul cel mai apropiat preluă cutiuța și i-o înmână suveranului. Kaan aruncă o privire scurtă pietrei, apoi o depuse lângă tron și-i făcu semn emisarului să plece.

Naveta Majei parcă pe orbita geosincronă a Lettu- siei, solicitând aprobarea de asolizare pe cosmodro- mul din Hems, orașul capitală al planetei. Contrar așteptărilor, după mai bine de douăsprezece ore în care autoritățile păruseră că-i neglijează, fără nicio înștiințare prealabilă, un program automat preluă comenzile vehiculului și-l conduse spre o pistă din proximitatea polului nord. Pe măsură ce planau către destinație, Maja, Enisa și Ayn remarcară structuri ciudate, al căror stil arhitectural nu se potrivea cu niciunul disponibil în arhiva navetei. Edificiile de pe planetă aveau diverse forme, unele puteau fi asemuite unor structuri geometrice, conuri, trunchiuri de con, cuburi ori sfere, altele aduceau cu fusuri suprapuse în structuri a căror arhitectură sfida cu aroganță gravitația.

Cu toate că zburau prin preajma insolitelor construcții, cei trei nu observaseră nicio activitate care să-i dumirească referitor la utilitatea lor. Ayn și Maja căzuseră de acord că puteau fi locuințe sau instituții, Enisa însă considera că enigmaticele forme erau expresii ale curentelor artistice indigene.

Priveau fascinati lumea de sub ei, când, brusc, fură învăluiți de un nor care le obtură vederea și le dezac- tivă instrumentele de bord. În aproximativ 30 de minute, vehiculul ateriză. Ușa se deschise și cinci indivizi înveșmântați în uniforme bleumarin, având inscripționate pe umăr literele FPU, încadrate de un cerc argintiu, se îmbulziră purtând în mâini dispozitive pe care Maja și prietenii ei le luară drept arme.

— Nu mișcă nimeni! Mâinile la vedere! se răsti cel mai corpolent dintre ei.

Judecând după atitudine, era probabil șeful grupului.

— Am venit în vizită… încercă Maja.

— Liniște! Nu vorbiți neîntrebați!

— S-a dus dracu’ vacanța, bombăni Ayn.

— Tacă-ți fleanca și mișcați-vă!

Șeful o luă înainte, Maja, Enisa și Ayn îl urmară, încadrați de ceilalți patru militari. Grupul se deplasa pe niște coridoare lungi, ce coborau pe o pantă blândă și care-i duse

într-o incintă ce aducea izbitor cu o celulă dintr-un penitenciar de maximă securitate. Fură întâmpinați de alți doi inși. Tipul în vârstă, cu barbă căruntă și ochi mari, căprui, îi pofti pe o bancă din mijlocul camerei.

— Cine sunteți? se interesă bărbosul.

— Numele meu este Maja de Tertius. Ei sunt prietenii mei, Enisa Vorsummi și Ayn Bellami.

— Prințesa Maja?

Bătrânul strecură o ușoară ironie în glas și se întoarse spre colegul său, un tip chel, cu pielea măslinie, ochi albaștri și fata ovală.

— Da, reafirmă Maja. E ceva în neregulă cu asta?

— Tertius din sistemul Salno? se arătă intrigat chelul.

— Există altul? interveni Ayn.

— Cred că e o neînțelegere la mijloc, zise bătrânul, mângâindu-și meditativ barba.

— Asta zic și eu, făcu Enisa.

— Datele din sistemul de navigație atestă că naveta este de pe Tertius, numai că ceva îmi scapă. N-ai cum să parcurgi o asemenea distanță cu vechitura asta, păru debusolat chelul.

— Hei, băieți, nu fiți obraznici, e mândria tehnolo- giei noastre!

— Specialist Nabla, cât e între Lettusia și Tertius? întrebă bătrânul.

— Să fie vreo mie de parseci, domnule executiv.

— 927,6, mormăi Ayn, dar gazdele nu-l băgară în seamă.

— Și cât are naveta?

— Circa cinci sute de ani, e un model de dinaintea Marelui Război…

— Cinci… sute? interveni stupefiată Maja în discuția dintre cei doi.

— Da. Și fiindcă ne păreți cam tinerei, am fi încântați să ne împărtășiți secretul tinereții fără bătrânețe, asta dacă nu cumva aveți o altă explicație despre cum ați ajuns în posesia unei vehicul de patrimoniu?

— E naveta familiei mele, puteți verifica, zise Maja.

Specialistul își accesă consola din retină și zise:

— Ultimul posesor al navei a fost… Casa Regală Stroardă de pe Tertius.

— A fost? întrebă Maja nedumerită. Și acum a cui e?

— Orice obiect mai vechi de trei secole, aflat pe teritoriul federal, devine proprietatea Corporației Muzeale, o lămuri executivul.

— I-auzi, bărbosule, este… Ayn dădu să se ridice, dar fu imobilizat de o rază azurie care tâsni din arma»»

unuia dintre militarii din escortă. Fasciculul îl închise într-o bulă și-l suspendă la o palmă de sol.

— Putem dovedi că e naveta noastră, zise prințesa.

Specialistul Nabla și executivul se priviră lung.

— Donșoară, o scrută bătrânul tăios pe Maja, vă bateți joc de noi? Vreți să ne convingeți că aveți peste cinci sute de ani?!

Se ridică și se adresă autoritar militarilor:

— Aruncați-i la răcoare până decide Directorul General ce-o să facem cu ei!

38

Celulele în care erau închiși membrii Casei de Dalian fuseseră amenajate în subsolul Citadelei Patriarhale din Den. Niciunul dintre ei nu spera că va scăpa cu viață, tot ce-și doreau era să se termine cât mai repede. Se împăcaseră cu ideea că nu vor mai vedea lumina soarelui, poate doar în ziua execuției, pe care Kaan o întârzia deliberat, transformând așteptarea într-o altă metodă de tortură.

Oricum, tot ce se petrecuse din momentul reținerii lor era menit să-i supună unui regim de maltratare continuă. De cum fuseseră încarcerati, dallanii fuseseră separați, îngrădindu-li-se comunicarea. Periodic, călăii intrau într-una dintre celule, lăsând ușa întredeschisă, pentru ca țipetele provocate de schingiuiri să răsune în subteranele fortăreței, supunându-i pe ceilalți la un supliciu sufletesc crâncen. Când, în sfârșit, ziua execuției sosise, Morad devenise o

umbră a omului care fusese odată. Slab și îmbătrânit, abia se târa pe culoarele sinuoase spre Sala Oglinzilor. Cum trecu pragul încăperii, lumina orbitoare îl obligă să-și mijească ochii atrofiați de obscuritatea închisorii.

Kaan, tolănit sub baldachinul său, ignoră intrarea celui care, nu demult, fusese viceregele Tertiusului. Inspecta o nestemată. O învârti atent între degete, apoi o aruncă în sus, admirându-i strălucirea.

— Prinde-o! Kaan îi aruncă Păzitorului de lângă el piatra. Du-te mai încolo cu ea.

În mâinile gardianului, cristalul strălucea tot mai intens, cu fiecare pas care-l îndepărta de împărat.

— Adu-mi-o înapoi.

Revenind la împărat, lumina se estompă.

— Măi să fie, ce magie mai e și asta?

Kaan își extrase saurrayul de la cingătoare și încercă să scrijelească una dintre fațetele gemei. Însă cum o atinse, scânteia din interior se agită ca și când ar fi fost o insectă prinsă într-o pânză de păianjen.

— S-a speriat? Stai liniștită, micuțo, nu-ți voi face nimic, zise împăratul, mai mult pentru sine.

O privea nedumerit și fascinat, ținând nestemata în căușul palmei precum ține un însetat un strop de apă, în mijlocul deșertului. Cristalul avea o putere hipnotică asupra sa, aruncându-l într-o transă adâncă, din care se dezmetici cu greu.

— Ai găsit-o la el? întrebă în șoaptă, arătând cu bărbia înspre Morad.

— Da, Măria Ta! răspunse Păzitorul.

— E identică cu Lacrima Schiavilor, piatra adusă de emisarul de pe Tertius, doar că aceea nu strălucește la fel.

— Majestate, interveni unul dintre consilierii imperiali.

— Spune, Maestre Grădinar Zukkor.

— Lacrimile Gha’ay’ei sunt cinci la număr. Luând în considerare că a fost descoperită asupra lui Morad, aș opina că este Lacrima Dallanilor. Fiecare dintre cele patru dinastii monarhice ancestrale de pe Tertius deține o astfel de gemă, ca însemn al autorității, cea de-a cincea fiind în

posesia Ordinului Umbrelor. Legendele menționează…

Împăratul ridică mâna, gest care îl reduse la tăcere pe consilierul său.

— Constat că tertiusienii au un fetiș cu lacrimile astea. Poate vedem și vreuna veritabilă astăzi.

Râzând mefistofelic, Kaan îi făcu semn călăului să-l conducă pe Morad în centrul sălii.

Viceregele fu împins brutal de gâde, prăvălindu-se pe pardoseală. Doi Păzitori îl ridicară și îi legară mâinile cu un lanț subțire, cu muchii tăioase, care urcă apoi spre tavan, de unde, tras printr-un scripete, se pierdu în spatele unei cortine. La câțiva pași în stânga sa, pe o masă din lemn masiv, flancată de doi Păzitori, era așezată o clepsidră. Morad păru nedumerit. Știa că împăratul ticluise o răzbunare cruntă, dar nu o întrevedea.

Kaan își flutură mână, iar cortina se dădu într-o parte. Simultan cu gestul suveranului, mâinile lordului fuseseră smucite în sus de o contragreutate de la capătul celălalt al lanțului. Scena care se dezvălui îl cutremură pe Morad. Fața i se înroșise, iar ochii îi scăpărau turbați în direcția împăratului. Un val de adrenalină i se revărsă în corp, ajutându-l să susțină contraponderea – o colivie de gratiile căreia erau răstignite doamna Zina și cele trei fiice ale lor. Sub volieră, țintuiți de podea, se aflau fratele său mai mic, Gaius, devotatul său general, Selim Dakama, și mezinul Horan. Aveau palmele încleștate pe o sfoară trecută pe după pârghia ce bloca un mecanism cu țepi, agățat de plafonul coliviei. La cea mai mică tresărire a celor trei, dispozitivul avea să-și elibereze spinii, străpungând corpurile femeilor.

Viețile tuturor stăteau, la propriu, în mâinile lui Morad, și ca să-i salveze, trebuia să țină colivia până când nisipul din clepsidră avea să se scurgă cu totul. Insă, chiar dacă viceregele ar fi fost într-o formă maximă, ceea ce, vădit, nu era cazul, greutatea cuștii era prea mare pentru un om.

Morad își introduse labele picioarelor în două inele de pe podea, special pregătite pentru această scenă, și-și înfășură lanțul ca pe un șarpe de metal în jurul brațelor, opintindu-

se să susțină imensa povară. Insă colivia aluneca imperturbabil spre bărbații pironiți de podea, făcând ca zalele să i se înfigă tot mai adânc în carne, cauzându-i răni sângerânde.

Morad avea impresia că aude fiecare fir de nisip cum scrâșnește prin îngustul orificiu dintre cele două recipiente ale clepsidrei, insinuându-se din cupa viitorului, prin strâmtoarea prezentului, în cea a trecutului. Privirea îndurerată îi alunecă de la un membru al familiei la celălalt. Horan stătea cu genele strânse, așteptând clipa cea din urmă, iar pe chipurile fetelor, deși adoptaseră o postură demnă, parcă dorind să sfideze cruzimea împăratului, se întipărise groaza. Când privirea lui Morad se intersectă cu cea a soției, ochii acesteia se închiseră cu o fracțiune de secundă mai lent ca de obicei. Viceregele înțelese semnificația gestului: Zina nu-i cerea să reziste, din contră, îi transmitea să pună capăt torturii, întrucât știa că a lupta într-o atare situație însemna doar a-i oferi satisfacție călăului.

Șarpele de fier sfâșie mușchii brațelor lui Morad. Acum, voliera era susținută doar de duritatea oaselor. În scurt timp, inevitabilul surveni. Lanțul se strânse, retezând mâinile lordului de sub umeri. Acesta căzu în genunchi, privind căderea coliviei ca pe o reluare cu încetinitorul a unei secvențe dintr-un holo-film. La impactul cu cușca, corpurile lui Selim, Gaius și Horan pocniră aidoma unor viermi grași striviți sub talpa unui bocanc, împroșcând cu sânge peretele alăturat. Neîntârziat, dispozitivul din colivie își înfipse colții setoși în trupurile femeilor, aducându-le binecuvântarea unei morți rapide.

— Priviți-l pe marele Morad cum scheaună ca o cățea. Îmi provoacă greață! Luați-l și aruncați-l în beci! porunci împăratul. Și să aveți grijă să nu crape, vreau să trăiască pentru a suferi.

Capitolul VIII
Întâlnirea

39

— Bă, Paul, m-am săturat. Întrunesc condițiile de promovare de cincisprezece ani și, ia ghici, de fiecare dată cineva mi-o ia în față. Am și ghinion, frate. Știi ce am pățit ultima oară?

— Nu, Robert, zise Paul, proptindu-și capul în teti- eră și trăgându-și chipiul peste ochi.

— Asistenta managerului de la logistică, asta am pățit-o.

Robert se chinuia să strunească transportorul care intrase într-o zonă de turbulente.

*

— Ce? A promovat-o pe postul de senior eliberat de Mark?

— Nu pe ea, pe fra-su.

— Fratele lui Anabele e la noi în companie? întrebă Paul.

— Acum e.

— Isteată fătucă.

*

— Io-mi bag picioarele, Paul, dacă până la anu' nu promovez, demisionez. M-am săturat să fiu junior la 60 de ani, mai am zece până la pensie, ce naiba!

— Da, mă, da, așa-i. Și executivul o să te implore să rămâi, că ești de neînlocuit.

— Hai mă, du-te-n… Ai chef de caterincă?

— Bă, tâmpitule, știi când o să ajungi tu senior? Când o să ai țâțele lui Anabele și o să dai din cur cum o face ea. Până atunci, mucles, că vreau să trag un pui de somn.

După ce scoase aparatul din ciclon, Robert îl fixă pe pilot automat, își lăsă scaunul pe spate și se afundă într-o moțăială îmbătătoare. Îl deșteptă o bubuitură, venită de jos, din cală. Își frecă energic obrajii, apoi se întoarse către Paul, care sforăia îngrozitor.

— Alo, scoală-te!

Pilotul își înhăță colegul de umăr și-l scutură cu putere.

— Ce ai, bă, ce țipi ca un descreierat?

— Se aud zgomote de sub punte. Du-te și vezi ce se întâmplă.

Paul se ridică și porni spre cală, menținându-și anevoios echilibrul. Coborî pe o scară dindărătul scaunului pilotului și aprinse lumina. Maja și Enisa dormeau sedate, cu mâinile imobilizate de brațele scaunelor. Ayn era treaz și reușise să-și dezlege o mână.

— Morții mă-tii! Vrei să scapi, nenorocitule. Robert, avem un băiat neascultător aici! Vino să mă ajuți!

Pilotul era o namilă de om. Un munte de grăsime, pentru care orice efort fizic era un motiv de iritare. Descinse în cală gâfâind și înjurând. Veni lângă colegul său, care se căznea să-l imobilizeze pe recalcitrant. Ayn urla ca din gură de șarpe și se zvârcolea precum peștele prins în undiță, încercând să se elibereze.

— Ia lasă-mă puțin, zise Robert.

Paul se dădu la o parte. Pilotul îl izbi puternic cu pumnul în bărbie pe prizonier, iar acesta își pierdu instantaneu cunoștința.

— Asta numesc eu anestezie, nu poțiunile de la Farmacom, care te lasă când ți-e lumea mai dragă!

După ce Paul îi înjectă prizonierului îndărătnic o nouă doză de soporific, se întoarseră în cabină. Acum naveta survola o pădure deasă ce se întindea dincolo de orizont. Se înserase, iar primele stele străluciră jucăuș pe firmament, învelind Mionul, luna lettusiană, ca o hlamidă arhierească. În depărtare se zăriră vârfurile intens luminate ale zgârie-norilor Cuppen, locul în care își aveau sediile corporațiile monopoliste ale Federației Planetelor Umane.

— Ai auzit de Mark? A pescuit un post de executiv la proiectul ăla de pe lună. Nu mi-e clar ce naiba fac acolo, că la câte resurse cheltuie, zici c-o îmbracă în aur.

— Știu. Am vorbit cu el înainte de plecare. Cică lucrează la Institutul Hidrologic.

— Hidrologic? Păi, pe Mion nu este apă.

— Încă nu, dar Mark zice că în curând vor fi oceane.

— Ia uite, frate, pe ce aruncă ăștia gologanii.

Trei fascicule laser venite din direcții diferite loviră motoarele navetei. Tragerea fusese executată cu precizie, fără intenția de a distruge vehiculul, ci doar de a-l încetini,

avariind parțial propulsoarele.

— Ce se-ntâmplă?! se impacientă Paul.

— O ambuscadă!

— Frontiștii? Suntem departe de perimetrul lor de acțiune. *

— Pesemne că au devenit mai îndrăzneți. Hai, transmite alerta către bază și să ne pregătim să le urăm un călduros bun venit.

Un vehicul ultrarapid, de formă cilindrică, țâșni din pădurea de sub ei și se atașă de carena transportorului.

Robert și Paul se adăpostiră în spatele unui container și-și ațintiră armele spre peretele pe care se atașaseră atacatorii. O deflagrație puternică perforă coca navei și cinci indivizi îmbrăcati în armuri militare năvăliră prin spărtură. Robert și Paul deschiseră focul, dar proiectilele lor ricoșară din platoșele invadatorilor de parcă ar fi fost din cauciuc.

— Trebuie să ne retragem în cabină, zise Robert, și să decrosăm cala.

— Și prizonierii? Ni s-a spus să-i apărăm cu prețul vieții.

— N-au specificat a cui viață, zise Robert și-și îndreptă arma spre Ayn.

— Ce faci?

— Rezolv problema. Prizonierii au fost uciși în schimbul de focuri.

Pilotul apăsă trăgaciul, iar capul lui Ayn explodă aidoma unui pepene copt, apoi îndreptă arma spre Enisa și trase din nou, pulverizându-i pieptul. Atacatorii se interpuseră între piloți și Maja, căznindu-se să o apere cu propriile trupuri. Robert și Paul profitară de un respiro al comandoului și se strecurară în cabină.

— Hai! Acum! Largheaz-o!

— Am scăpat, zise Robert, holbându-se la cala navei care se îndrepta vertiginos spre sol.

40

Cartelul Corporatist se întrunise în ședința lunară.

Organismul era condus, prin rotație, de unul dintre președinții celor douăzeci și una de mari companii monopoliste care controlau resursele Federației Planetelor Umane. Ordinea de zi a ședinței cuprindea, printre altele, discuții pe marginea renegocierii anuale a contractelor colective de muncă și dificultățile pe care le întâmpina Alianța Angajaților, partenerul de dialog al Cartelului, în a-și păstra influența în rândul clasei muncitoare. Neîncrederea oamenilor oricum atinsese cote alarmante, însă picătura care umpluse paharul fusese o scurgere de informații din preajma corporațiilor, ce devoala coruperea liderilor sindicali de către acestea.

— Am avut câteva runde de convorbiri cu liderii Alianței, zise Nolo Cuppen, președintele Companiei de Minerit, cea care deținea conducerea rotativă a Cartelului, mi-au făgăduit că foarte curând vom ajunge la o formă agreată a contractului. În discuții private am primit asigurări că atacurile virulente au ca miză doar liniștirea spiritelor printre muncitori și crearea unei diversiuni care să distragă atenția de la povestea cu corupția. E esențial ca oamenii să creadă în forța combativă a Alianței. Personal, am convingerea că tensiunile se vor domoli odată cu semnarea noului acord.

— Nicio șansă, zise Delamino Andavicius, proprietarul Holdingului Energia. Momentul campaniei de pe rețeaua de comunicare a fost bine ales, iar faptul că au obtinut documente așa de sensibile denotă că acțiunea a fost orchestrată de o structură bine închegată.

— Nolo, interveni Mân Chin, de la Compania de Securitate, din estimările noastre Alianța nu mai adună nici 30% din muncitori. Îngrijorător e că nemulțumiții îngroașă rândurile Frontului Salvării.

— Propun să-i invităm pe frontiști la o discuție, spuse Rux Suldran, mezina președintelui Breslei Transportatorilor.

— Am încercat, dar ne ignoră, îi înștiință Nolo.

Delamino Andavicius își drese vocea, atrăgându-le atentia:»

— Dragi confrați, e timpul să ne pregătim de luptă, să

ne protejăm viețile și privilegiile. Este cât se poate de evident că se pregătește o revoluție, ale cărei progenituri, dacă nu o vom înăbuși în fașă, ne vor devora.

41

— Mă nedumirește ambuscada de acum câteva zile, zise Rux, privind țintă tavanul de deasupra patului. S-ar putea ca bătrânul Andavicius să aibă dreptate, încordarea se simte pretutindeni. Azi-dimineață, un executiv de-al nostru aproape că a fost lințat de o șleahtă într-o piață agroalimentară. Este al treilea incident violent din săptămâna aceasta în care este implicat un manager corporatist.

Nolo se întoarse spre ea, sprijinindu-se în cot. O sărută gingaș pe gât și-și lăsă din nou capul pe perna pufoasă.

— Ți-am zis să nu-ți stresezi neuronii cu chestiunile >»

serbede legate de frontiști. Ești mult prea frumoasă ca să te preocupe astfel de fleacuri.

— În acest caz, frumoasă este un eufemism pentru proastă? Bă băiatule, dacă mi-o tragi nu înseamnă că ai dreptul să-mi vorbești așa! îndulci Rux tonul cu un surâs, dar fără a lăsa impresia că glumește. Și ar trebui să știi că atacul acesta nu e deloc o *chestiune searbădă.*

— Serios? înseamnă că e ceva foarte important?

— Este. Și lasă naibii maimuțăreala, că nu te prinde.

— Bine, zi-mi ce te neliniștește.

— Chiar nu-ți dai seama?

— Nu.

— În primul rând, n-are cum să fie mâna frontiștilor.

— Serios?

— Nolo, termină cu atitudinea asta, mă calci pe nervi! Ascultă! Felul în care a fost planificată lovitura, precizia și viteza cu care au înfăptuit-o sunt indicii clare că nu e vorba de muncitori nemulțumiți de salarii și condiții de muncă. Am o presimțire că acțiunile de destabilizare din ultima perioadă nu sunt simple coincidente.»

— Nu e cam forțată legătura dintre atacarea unui

executiv și un act de piraterie? Tu și moșneagul ăla vedeți conspirații peste tot.

— Am văzut indicativul navetei în imaginile din buletinele de știri. Am verificat-o și am remarcat că, deși figura în registrele noastre, cursa n-a fost autorizată de niciunul dintre executivii breslei. În plus, naveta figura ca efectuând un transport de marfă, ceea ce nu justifică utilizarea unei cale presurizate pentru pasageri. Dacă mai pui la socoteală că greutatea încărcăturii o depășea pe cea declarată, atunci avem un mister în toată regula.

— Ai vreo suspiciune?

— Da. Suspectez că la bord se aflau pasageri clandestini. Prezumția mea a fost întărită de faptul că, de îndată ce am cerut lămuriri suplimentare, mi-a fost restricționat accesul la acele fișiere.

— Stai oleacă. Cine atribuie la voi drepturile de administrare a sistemului informatic?

— Eu.

— Vrei să zici că e un sabotaj?

— Asta a fost și impresia mea. Insă, săpând mai adânc, am descoperit că transportorul cu însemnele breslei nu ne aparține.

— Dar al cui e?

— Al cameleonilor.

— Compania de Securitate?

— Da.

— Ce dracu’ cărau?

— Ceea ce îți voi dezvălui mă poate costa foarte mult, așa că promite-mi că nu vei spune nimănui.

— Jur!

— Pentru a obține această informație, am mituit cu bani grei un executiv cameleon. Ba a fost nevoie să-l trec și prin pat. A, apropo, să știi că zvonurile despre fetișurile lor scârbavnice nu sunt doar zvonuri.

— Hai, scutește-mă cu tâmpeniile, doar știi că nu-s gelos și nu-mi pasă de escapadele tale.

— Ești un nesimțit! Cu tine nu se poate discuta nimic serios.

— Nu mă pasionează aventurile tale amoroase, însă mi-ai stârnit curiozitatea cu povestea asta polițistă. Deci, ce transportau ăștia?

— Îți zic, dacă promiți că mă iei cu tine pe Mion. Mă tot aburești de un an că mă duci să văd șantierul.

— Rux, ești o adevărată pacoste când îți pui ceva în cap.

— Promiti?

— Desigur, acum spune…

— Ce?

— Ești tâmpită? Ce cărau cameleonii?

— A, da. Trei persoane care erau aduse la audieri în Hems. Au apărut pe orbita Lettusiei și au solicitat dreptul de asolizare în capitală, dar au fost redirecțio- nate spre Cosmodromul Nordic al Companiei de Securitate.

— De ce?

— Nu aveau coduri de acces federale. Cu certitudine, o nouă tentativă de a infiltra spioni imperiali pe Lettusia?

— Mă îndoiesc. Agenții Șarpelui încoronat nu sunt așa de ușor de înhătat.

42

Soarele Lettusiei se cuibări printre norii pufoși de un alb strălucitor, ițindu-se arareori, ca și cum s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea cu copiii care alergau pe aleile parcului. Grădina publică era amenajată printre blocurile din meta-carbon sidefiu, ale căror forme neregulate făceau ca orașul să pară o imensă operă de artă cubistă.

Maja, însoțită de o femeie și-un bărbat, îmbrăcați în combinezoane negre, care aminteau de hainele minerilor tertiusieni, urcase în liftul ce ducea la ultimul etaj al celei mai impozante clădiri din complex. Ajunși în vestibul, cei doi o invitară să treacă în sala alăturată, fără însă a o urma.

Masa ovală din marmură neagră cu inserții purpurii și cu ornamente din lemn masiv, din centrul camerei, era înconjurată de nouă scaune din aerodur. Unul dintre ele era depărtat de masă, semn că cineva tocmai se ridicase din el.

— Bei un ceai?

Întrebarea străbătu prin ușa întredeschisă a sepa- reului amplasat pe peretele opus intrării.

— Nu, mulțumesc!

În încăpere pătrunse un ins cu chipul alungit, ducând o ceașcă din care se ridicau aburi. Purta un cos- turn bleumarin, o cămașă albă și bocanci militari. Ochii, înfundați în orbite, îi scăpărau inuman, ca doi tăciuni încinși, iar de o parte și alta a frunții avea două excrescențe conice, înalte de câțiva centimetri. Maja nu se arătă surprinsă de fizionomia individului, învățase să nu judece oamenii după aspect. Oricum, coamele puteau fi formațiuni benigne ale oaselor craniene, un implant la modă ori bijuterii. Avea prea puține cunoștințe despre cultura acestei epoci pentru a trage o concluzie. Însă înfățișarea lui îi reaminti de basmele ter- tiusiene pe care le savurase în copilărie și de faptul că apariția unei ființe cu coame era de rău augur.

— În sfârsit, ne întâlnim. Poftim, ia loc!

Maja se așeză în scaunul aflat vizavi de încornorat.

— Unde-mi sunt tovarășii?

— Regret, prințesă, au fost uciși în timpul acțiunii de eliberare. Dar nu-ți face mustrări de conștiință, indiferent de împrejurări, viața lor ar fi fost curmată. Să spunem că fântâna vieții lor a secat.

Maja își luă un răgaz pentru a asimila informația. Moartea lui Ayn și Enisa era o nouă lovitură năprasnică încasată de la soartă. În ultimii ani își pierduse familia și casa, iar acum prietenii, însă circumstanțele nu-i îngăduiau să-i jelească, lacrimile trebuiau să mai aștepte. Apelând la abilitățile sale de Umbră, își suprimă trăirile răvășitoare și-și îndreptă atenția spre prioritățile actuale.

— Cine ești?

— N-am un nume, dar colaboratorii îmi spun El.

— De ce m-ai adus aici?

— Suntem într-o situație delicată pe care, cu bunăvoința ta, o putem depăși. Inspiră adânc și adăugă: există un tipar în dezvoltarea societăților umane. Progresul vine ca urmare a unor transformări dureroase, de obicei declanșate din

exterior sau de indivizi ina- *

daptați unei stări de fapt și care duc o luptă perpetuă de remodelare a lumii după calapodul lor. Aceste forte sunt motoarele evoluției, iar cei care nu reușesc să țină pasul cu ei, nu evoluează, pur și simplu dispar. Din păcate, reticența oamenilor la nou, opoziția lor de a fi scoși din zona de confort, face ca, de regulă, aceste modificări să iste conflicte de o violență atroce. Umanitatea se află în fața unei astfel de provocări – o etapă critică, în care monștrii pândesc din cotloane, adulmecând ocazia de a sfârteca pruncul nou-născut. Noi doi, împreună, avem obligația să veghem ca lucrurile să se mențină pe făgașul normal. Să călăuzim pașii acestor bipezi naivi prin pădurea întunecată.

— Concret, ce dorești de la mine?

— În această linie temporală, după abandonarea sistemului Salno, Umbrele s-au retras pe Lettusia și au pus bazele Federației Planetelor Umane cu scopul de a crea un mecanism prin care să se opună imperialismului krottanian și să repună stăpânire pe destinul oamenilor. Din nefericire pentru Ordin, așa cum s-a întâmplat și pe Tertius, cineva a sabotat din nou proiectul.

— Încerci să-mi ții o prelegere cu ce s-a petrecut pe Tertius? îl iscodi Maja. Am trăit mânia Șarpelui pe pielea mea și știu că dacă unii oameni n-ar fi trădat, ororile războiului ar fi fost evitate.

— Am asistat la acele evenimente, ba aș putea spune că am prins un rol principal în producția „Revoluția Subpământenilor”. Însă ceea ce vreau să zic este că cineva face eforturi disperate de a asmuți oamenii și Umbrele unii împotriva celorlalți.

Expresia nedumerită de pe chipul Majei îl intrigă.

— Tu chiar nu știi cine sunt?

— Nu, nu știu. Ar trebui?

— Sunt căpetenia subpământenilor. Prințesă, nu ești singurul călăreț în șaua timpului. Prezența mea pe Tertius era una din lungul șir de întreprinderi pentru a îndrepta o intervenție arbitrară ce a înrâurit perindarea naturală a viitorului. Îți este cunoscută teoria Buclei Cauzale?

— Nu.

— Un astfel de fenomen e produs de un eveniment care, la rândul său, e provocat de un eveniment inițiat de cel dintâi. Să presupunem că tu ai descoperi în cartea unui om de știință o metodă care ar permite crearea mim-cristalelor genuine, apoi te-ai întoarce în timp, înainte ca savantul să scrie acel studiu, și i-ai oferi soluția la cercetarea sa, pe care el o va folosi în lucrarea citită de tine în viitor. Procedând astfel, ai crea o buclă temporală cauzală. În fine, sunt chestiuni tehnice, ceea ce contează este că undeva în prezentul tău, acum cinci secole, cineva a alterat, voit sau accidental, cursul obișnuit al succesiunii temporale. Respectiv, timpul ar trebui să curgă dinspre viitor spre trecut, la infinit, doar că s-a produs un scurtcircuit, iar acum se învârte în cerc, precum șobolanul într-o roată de alergare. Evenimentele sunt iterate la nesfârșit, cu mici variațiuni, suficient cât să înșele mintea celor din interiorul acestui sistem.

— Pe bune? mimă Maja o curiozitate exagerată.

— Simt această afecțiune a cosmosului așa cum un om simte o boală, fiindcă lumea ce ne-nconjoară este rodul unor acțiuni ale mele. În fine, așa cum ziceam, una dintre manifestările afecțiunii este ciclicitatea evenimentelor. De pildă, ruinarea unor construcții sociale. Umbrele încearcă de ceva vreme să dirijeze evoluția speciei umane, doar că, atunci când se apropie de desăvârșirea acestui deziderat, edificiul se dărâmă inexplicabil, aruncând umanitatea într-o eră a haosului. M-am căznit să dreg defecțiunea, însă de fiecare dată când o făceam aceasta reapărea într-o altă perioadă și alt loc, de parcă ar fi fost o gâlmă pe un balon, pe care, atunci când o netezeam într-o parte, răsărea în alta. Am realizat că pentru a o înlătura definitiv era necesar să acționez asupra cauzei și nu a simp- tomelor. În consecință, am întreprins o investigație prin meandrele spațiului și timpului – o experiență uluitoare, pe care m-aș bucura să ți-o împărtășesc la un moment dat. Oricum, în urma unor aventuri spectaculoase, am dibuit coordonatele spațio-temporale ale factorului perturbator, dar toate

strădaniile mele de a accede la el au fost blocate.

— De ce?

— Bănuiesc că cineva se joacă cu continumuul spa- ț iu-timp, fără a avea nici cea mai vagă idee care sunt repercusiunile acțiunilor sale; ori poate că știe, iar atunci toată această tărășenie e un complot cu ramificații care se întind adânc în extravers. De aceea, nu v-am contactat acolo. Am decis să aștept inițierea ieșirii NEMST-ului spre univers și să vă deturnez către anomalia nou-apărută după soluționarea problemei de pe Tertius. Întrucât trebuia să vă pregătesc sosirea, m-am asigurat că ajung pe Lettusia cu șase luni înaintea voastră.

Maja rememoră cuvintele lui Seny cu voce tare:

— Tăierea unei ramuri se răsfrânge asupra umbrei sale.

— Seny v-a spus povestea copacului?

— De unde știi?

— O cunosc pe Sen-ka-O-Blaka și îi știu fabulațiile. Dar are un obicei prost, ca toate Umbrele, de altfel, denaturează adevărul.

— Adică?

— Consider că Senka exgerează, introducând în explicațiile sale referințe subversive la existența și importanța Umbrelor.

— De ce zici asta?

— Spre exemplu, alegoria cu pomul. O analogie mai veridică și mai lesne de înțeles de voi ar fi fost dacă ar fi înlocuit umbrele copacului cu reflexiile sale în două oglinzi așezate față în față. Respectiv, relația dintre extravers și universuri este mai degrabă cea dintre un obiect și imaginile sale, care se repetă la infinit în două oglinzi paralele. Fiecare reflexie, deși o lume în sine, este o expresie a originarului, în cazul nostru, al extraversului. Dacă am exclude obiectul dintre oglinzi, toate universurile ar dispărea instantaneu, iar dacă am presupune că cineva ar dori să producă o schimbare în vreunul dintre universuri, ar fi imposibil, la fel cum nu poți înrâuri reflexia dintr-o oglindă. Unica modalitate de a face asta ar fi să acționeze asupra obiectului.

— Și nu e același lucru? Ce contează dacă e vorba de umbre sau reflexii, m-ai adus aici să-mi expui un tratat de semantică?

— Nu, nu e, dar ai dreptate, asta e o dispută între mine și Sen-ka-O-Blaka. Ceea ce e esențial să pricepi este că cineva încearcă să producă o modificare în ex- travers care să-i ofere controlul evoluției universului.

— Tot nu mi-e limpede cum te pot ajuta.

— Sorgintea ta se află în același continuum spatiotemporal cu cel al sursei anomaliei identificate de mine, ceea ce înseamnă că nimeni și nimic nu te poate împiedica să ajungi la ea în mod firesc. Un alt atu al tău este natura ta hibridă om-Umbră – ea îți va permite să interactionezi cu ambele lumi, cea umană și cea trans- cendentală.

— În regulă, să admitem că aș consimți să mă arunc în această aventură nebunească. Care ar fi planul? De unde ar trebui să încep?

— Din inima și creierul umanității – Citadela și Templul din Den.

— Împăratul și Marele Grădinar? Hedonistul și demonul.

— Nu te hazarda. Aparențele sunt deseori înșelătoare, iar sub crusta subțire ar putea fi deghizate adevăruri a căror povară preferăm să nu o purtăm. Uite, de pildă, expediția ta pe Krottan.

— Așa, ce-i cu ea?

— Ai pornit spre Den pentru a recupera Lacrimile Gha’ay’ei și cu nobilul obiectiv de a salva omenirea. Numai că altruismul tău maschează o manipulare magistrală a Umbrelor. Atât înaltul Consiliu, cât și Precu- cemica Maică au profitat de inocența ta. De altfel, însăși venirea ta pe lume a făcut parte dintr-o strategie.

— Așteaptă, nu te sinchisi să mă întorci, cu vorbe meșteșugite, împotriva alor mei. Nu au nicio implicare în povestea asta.

— Nu fi naivă! Umbrele au nevoie de mimi să-i tină 1

în frâu pe oameni, iar amenințarea cu o invazie armată este o copilărie, Ordinul nu dispune de resurse pentru a

purta o astfel de bătălie. Dacă ar fi putut, ar fi respins atacul imperialilor de pe Tertius. Insă, fiindcă Umbrele conștientizează că nu pot înfrânge Șarpele încoronat în luptă dreaptă, au pus la cale un complot…

— Umbrele n-ar face rău nimănui.

— Umbrele nu, dar un hibrid om-Umbră? înaltul Consiliu se bazează pe apucăturile tale umane.

— Care ar fi mobilul?

— Distorsiunea de care îți spuneam a dus la schimbarea datelor problemei. În momentul de față, Umbrele și oamenii se îndreaptă către cea mai aprigă, nemiloasă și fără scrupule dintre toate luptele – lupta pentru supraviețuire.

— Cu atât mai mult, trebuie să fac tot posibilul să opresc conflictul.

Maja dădu să se ridice.

— Perfect, numai că în Den vei avea nevoie de aliati, iar eu, chiar dacă nu voi putea interveni direct, îți pot pune la dispoziție armele adecvate confruntării către care te îndrepți. Uite, m-am ocupat deja ca, odată cu tine, pe Krottan să se adune toate Lacrimile Gha’ay’ei, ele sunt cheia enigmei.

— Stai puțin! Ne-am mai întâlnit undeva?

— De ce?

— Mi-a mai atras cineva atenția asupra rolului mim-cristalelor, iar acum, când le-ai amintit, am avut o senzație de deja-vu, ca și cum am mai fi purtat această discuție cândva.

— Uneori și eu am impresia că suntem doar simple marionete manipulate de un stăpân ascuns în spatele cortinei. Însă independent de acest joc, noi trebuie să ne facem bine treaba. Să fim păpuși ascultătoare care își execută bine mișcările și care nu se încâlcesc în ațe, devenind inutile. Rolul meu e să mă asigur că vei putea să ți-l îndeplinești pe-al tău. Înainte de a ne despărți, aș avea o ultimă recomandare: te rog, nu-i sufla o vorbă lui Seny despre întâlnirea noastră. E o tipă de treabă, cam guralivă, ce-i drept, însă nu știu în cine ne putem încrede.

După ce gazda sa încheie fraza, se ridică, ținându-și

ceașca de ceai în căușul palmei. Făcu o plecăciune, apoi dispăru, lăsând în urma sa un norișor albăstrui. Pe masă, în dreptul Majei, se materializă o figurină cioplită în lemn, înfățișând un zaruk, jucăria sa preferată din copilărie.

În timp ce părăsea clădirea, prințesei îi reveni în minte imaginea capului aureolat al tatălui său de pe Turnul Craniilor. Interpretă viziunea ca pe o confirmare că se afla pe drumul cel bun.

Partea a III-a

Coridoarele tainice ale criptei viselor,
locu-n care dăinuie de umbră ultima fărâmă,
nasc fiare de sânge și suflet însetate
ce lumina, până în măduva ei putredă, o sfărâmă

Undeva, deasupra stelei mohorâte, scenele de groază din mormântul zeității zdrobiseră craniul victimei nehotărâte, legată, cu cătușele veșniciei, de lespedea anxietății.

Fragment din poemul ***Jocul Umbrelor,*** autor necunoscut

Capitolul IX
Prințesa Nopții

43

La procesiune asista o mare de oameni înșirați pe trotuarele bulevardului principal al capitalei imperiale.

Cortegiul funerar, precedat de un Maestru Grădinar care lovea la intervale regulate un clopot din bronz, purtat de un sacerdot de rang inferior, se strecura, într-o cadență lugubră, către Piața Templului. Dangătul funebru se revărsa pintre zidurile cetății, învăluind sufletele denenilor precum o mantie de gheață.

Cei doi clerici erau succedați de Șerpoaice, șase femei neîntinate, de o frumusețe răpitoare, și de Garda Eternă, șase tineri îmbrăcați în togi albe, încinși la mijloc cu un cordon auriu, de care atârna o sabie cu lama curbată. Vestalele aveau să fie servitoarele, iar bărbații, protectorii Marelui Grădinar, în lumea de dincolo. La circa douăzeci de pași înapoia lor venea carul funerar împodobit cu flori și coroane din crengi de măr. Dricul era o lev-platformă de forma unei piramide în trei trepte, în vârful căreia era așezat, într-un scaun de lemn, corpul neînsuflețit al lui Beto Starves. Urma cortegiul o mulțime îmbrăcată în haine roșii, care pășea în tăcere, cu capetele plecate.

Starvos, înveșmântat într-o hlamidă strălucitoare, se uita, cu ochii inanimați larg deschiși, la norodul venit să-l petreacă pe ultimul drum. Trecea printre ei pentru a prelua asupra sa păcatele lor cele mai negre, pe care și le pitiseră adânc în sufletele meschine, îmbibate de ură, pustiite de orice sentiment nobil. Somptuosul ceremonial era rezervat exclusiv Marilor Grădinari, căci doar ei posedau harul mântuirii.

Maja, alături de zeci de persoane, privea, din balconul hotelului unde se cazase îndată ce sosise pe Krottan, alaiul care, în cadența bătăilor clopotului, se apropia de rugul amenajat în Piața Templului. Piramida cu trupul Marelui Grădinar fusese depusă pe patul de lemne, în așteptarea focului divin care avea să-i elibereze sufletul din colivia de carne și oase care-l ținuse captiv 116 ani.

Din locul în care se găsea, Maja vedea doar o parte din piața arhiplină, însă avea o perspectivă excelentă asupra autodafeului.

Sacerdotul care purtase clopotul, îl umplu cu un lichid rubiniu și îl înmână fecioarei din apropiere. Aceasta sorbi

din el și-l dădu mai departe. După ce trecu pe la toate Șerpoaicele, cupa fu oferită tinerilor din Garda Eternă.

— Ce beau? se interesă Maja.

— Sângele șarpelui, o lămuri una dintre fețele bisericești din balcon, alături de care urmărea ritualul.»

O să-i ajute să treacă pragul dintre lumi.

— E un amestec de anestezice și somnifere, interveni o femeie din spate.

Vestalele și Gardienii formară perechi și se așezară câte două pe fiecare treaptă a piramidei. Din Templu, purtând o torță aprinsă, își făcu apariția un preot îmbrăcat în mantie arhierească. Se opri în fața lojii împăratului Kaan al III-lea Cuceritorul și, înălțându-și făclia spre cer, așteptă acceptul pentru continuarea ceremoniei. Suveranul își ridică imensitatea, străduindu-se din răsputeri să pară impunător, apoi încuviință cu o fluturare a mâinii și se trânti înapoi în jilț.

— Cine e cel cu torța? întrebă din nou Maja.

— Noul Mare Grădinar, Nika, fiul lui Beto, șușoti prelatul de lângă ea, făcându-i semn să tacă.

Nika se apropie de rug, se închină în fața trupului neînsuflețit al tatălui său și aprinse vreascurile de la baza construcției. Văpaia se înteți cu repeziciune, limbile profirii devorând hulpav trupurile Marelui Grădinar, ale Șerpoaicelor și ale Gardienilor.

44

La încheierea ritualului, Maja se retrase la barul hotelului, la recepția organizată în memoria vechiului Mare Grădinar și în cinstea succesorului său. Luă o băutură și se duse în grădină, căutând un loc liniștit unde să mediteze la acțiunile pe care ar fi trebuit să le întreprindă pentru a-și pune în aplicare planul.

— Ești singură? o abordă femeia care îi dăduse indicații, în balcon, despre cele petrecute în piață.

— Da.

— Numele meu e Dora.

— Maja, încântată de cunoștință.

Prințesa remarcă frumusețea zeiască a tinerei. Gingășia și grația ei aveau ceva desprins dintr-o altă lume, o lume a plăcerilor, iar triunghiul echilateral tatuat pe frunte, pe care-l purta cu mândrie, era marcajul care confirma apartenența ei la Ordinul Surorilor Fericirii de pe Eros. Prezența curtezanelor la evenimentele mondene ale aristocrației krottaniene nu era ceva neobișnuit, însă uzanța cerea ca ele să nu facă niciodată primul pas, ci să aștepte să le fie solicitate serviciile. În consecință, Maja bănui că întâlnirea lor, inclusiv cea din balcon, nu fusese întâmplătoare.

— Nu ești de pe-aici. Ce vânt te aduce în Den?

— Nu, nu sunt, recunoscu Maja. Am venit ca… turistă.

— Ah, am înțeles, zise cu precauție Dora. Și, cum ți se pare?

— N-am văzut prea multe, de-abia am sosit.

— Cum de ești neînsoțită?

— N-am fost… Maja își căută cuvintele potrivite. E o poveste lungă și tristă. Aș prefera să nu discut despre asta.

— Oh! Stai liniștită, Denul e un oraș mare, cu siguranță îți vei face amici pe-aici. Uite, dacă vrei, poți veni cu mine diseară la o petrecere în Zonă, paradisul distracțiilor fandosite din imperiu.

— Eu am auzit că cele de la Citadelă n-au concurentă.

Maja surâse poznaș.

— I-auzi tu, la puștoaică! Zici că e neprihănită și când colo…

— Orgiile de la Citadelă sunt celebre în întregul Galaxon.

— Așa e, doar că acelea sunt rezervate zeilor și trimisilor lor, noi, muritorii de rând, ne mulțumim cu cele din Zonă.

45

— Gemă procurată de Beto a dublat puterea, dar tot nu e suficient ca să menținem o legătură stabilă cu extraversul, afirmă Feno. Încă nu avem capacitatea de a

produce mim-cristale autentice.

— În acest caz, suntem obligați să intensificăm eforturile și să depistăm celelalte Lacrimi ale Gha’ay’ei.

— Și cum facem asta, Nika?

— Dragul meu, uiți că odată cu funcția am moștenit și pârghiile acestei demnități. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să le cer agenților noștri să localizeze Lacrimile. Astfel am aflat că cea de a treia piatră a ajuns în posesia lui Kaan. Așadar, vom pune mâna pe ea, iar ulterior, ușor-ușor, le vom găsi și pe celelalte două. Când le vom recupera pe toate, nimeni nu ne va mai sta în cale, vom fi, în sfârșit, pregătiți să creăm Legiunea Nemuritoare cu care să instaurăm pacea milenară.

46

— Mi-ar plăcea să merg la o sindrofie la palat, i se confesă Maja Dorei, în timp ce plecau de la petrecerea din Zonă. În curând, voi fi nevoită să părăsesc Denul – prințesa își frecă degetul mare de arătător, făcând gestul universal al număratului banilor –, și n-aș vrea să ratez șansa.

— Nu știu ce să zic. Ar exista o oportunitate, numai că va fi necesar să faci unele compromisuri.

— Orice, zise Maja, mimând o exultare copilărească.

— Bine. Am o propunere pentru tine. Ești frumușică rău și, dacă intri în echipa mea, putem câștiga o căruță de bani. Nepunând la socoteală că ai duce o viață exuberantă, cu serate fastuoase, cu haine, bijuterii și băuturi rafinate. Tot ce trebuie să faci este să le oferi plăcere domnilor generoși. Ești de acord?

— Sunt! fu categorică Maja și întinse mâna pentru a încheia învoiala.

Dora o introduse în lumea ei, îi dezvălui tainele meseriei și îi plasă primii clienți. Vestea apariției unei „prospături talentate” printre damele din Zonă se răspândi repede și, în nici două săptămâni, zvonul despre Prințesa Nopții, numele de scenă al Majei, ajunse la urechile augustului. Așa că Dora nu fu surprinsă de mesajul primit de la Citadelă, prin

care i se sugera să fie acompaniată de Prințesa Nopții la orgia organizată cu ocazia zilei de naștere a suveranului.

Într-un final, seara cea mare sosi. Dora, cuprinsă de emoții, se învârtea în jurul Majei aidoma albinei în jurul florii, sfătuind-o:

— Kaan e foarte periculos, încearcă să-l eviți. Îi cunosc moravurile, stai aproape de mine și ține-te departe de el. Au fost fete spintecate numai fiindcă au avut nesăbuința să-l ațâțe fără a fi în stare să-i satisfacă poftele trupești. Pentru el, femeile nu mai sunt nici măcar crestături pe război. Recomandarea mea e să nu încerci să ieși în evidență cu nimic. Ai priceput?

— Da, încuviință Maja, potrivindu-și decolteul.

— Ești gata? Transportorul de la Citadelă va sosi din clipă în clipă.

— Imediat, mai am doar să mă fardez.

Maja luă o baghetă curbată, tastă o comandă pe display-ul de pe partea convexă și și-o trecu prin dreptul feței. Un fascicul de lumină îi baleie chipul, lăsând în urmă un machiaj impecabil, care accentuă frumusețea naturală a prințesei.

— Sunt senzaționale dispozitivele astea erosiene, păcat că n-am aflat mai demult de ele.

— Sunt armele secrete ale Surorilor. Se zice că au subjugat mai multe lumi decât toate armatele la un loc. Să mergem acum, organizatorii sunt foarte stricți cu protocolul.

Autopropulsorul opri în curtea interioră a Citadelei Patriarhale. Cum coborâră, Dora și Prințesa Nopții atraseră privirile asistenței masculine și pizma celei feminine. Nimeni nu putea rămâne impasibil la apariția Surorilor Fericirii, erau făcute să stârnească poftele carnale, să răscolească fetișurile, să descătușeze dorințele. *

Petrecerea de ziua suveranului emana opulență, de la aranjamentele florale, mâncări și băuturi, până la veșmintele invitaților. Extravaganța era noua definiție a normalității. Maja, ascultând sfatul Dorei, evită Sala Oglinzilor, întreținându-se cu oaspeții în alte zone și, la

nevoie, în separeurile special amenajate. Însă majoritatea indivizilor care o abordau se rezumau la flirturi și mângâieri suave, menajându-și forțele pentru a doua parte a nopții, când sutele de invitați, veniți să-și aducă omagiile și cadourile împăratului, aveau să se retragă.

Puțin înainte de miezul nopții, în Citadelă rămaseră exclusiv colaboratorii intimi ai augustului. Valeții le transmiseră tuturor să se îndrepte spre Sala Oglinzilor, unde avea să continue sindrofia. Kaan le pregătea mereu surprize memorabile prietenilor săi. Era o modalitate de a-și arăta recunoștința și, totodată, de a le răsplăti fidelitatea. Oricum, Kaan era un maestru al distracției, hedonismul era religia sa, iar el era profetul căruia cei din jur trebuiau să i se închine.

Când Maja intră în sală, lumina se estompă. De sub plafon, ca și cum s-ar fi revărsat peste ei, răzbătură acordurile muzicii ambientale ale cărei ritmuri îmbiau la desfrânare. Alcoolul și substanțele psihotrope năvăliră prin venele celor prezenți, purtându-i pe crestele valurilor din oceanul plăcerilor.

47

Studiile pentru fabricarea mim-cristalelor căpătaseră un nou imbold. Piatra nou achiziționată îi ajutase pe savanții Marelui Grădinar să obțină exemplare care își conservau proprietățile miraculoase chiar și o oră de la producerea lor. Astfel, Feno, cercetătorul principal al proiectului, decise să înceapă experimentele pe organisme vii. În acest sens, identificase o viețuitoare vermiformă, un anelid a cărei structură genetică era extrem de apropiată de cea a krottanienilor. Creă un mim și-l implantă în centrul nervos al vietății, depu- nând-o într-un terariu, alături de alte trei. Viermii se apropiară, dându-i târcoale noului locatar, care zăcea inert pe bolovanul unde fusese așezat. Îl atinseră cu cozile, se urcară pe el, dar acesta rămase nemișcat.

Anelizii erau ființe necrofage, însă, în anumite circumstanțe, mai cu seamă dacă erau supuse unor

perioade îndelungate de înfometare, cum era cazul și în actualul experiment al lui Feno, nu pregetau să se devoreze între ei. Așa că, atunci când constatară că animalul introdus în terariu nu dădea semne de viață, se năpustiră, rânjindu-și cele patru rânduri de colți. Nici nu mușcară bine, că leșul se reanimă și ripostă cu o forță și o viteză năucitoare. În câteva fracțiuni de secundă, *mortul* își ciopârți atacatorii, apoi, ignorându-le resturile, își reluă locul pe pietroi.

48

Maja o zări pe Dora într-un colț, încadrată de bărbați și fete sumar îmbrăcați, dezmierdându-se cu mângâieri erotice. Pomi înspre ea, însă după câțiva pași, o ceată zurlie de tineri o ridică pe brațe, ducând-o către separeul din dreapta baldachinului imperial.

Kaan, ca de obicei, tolănit alături de câteva cadâne despuiate, savura, cu un zâmbet tem, desfășurarea evenimentelor din Sala Oglinzilor. Îi plăcea să vadă oameni fericiți. Oameni eliberați de povara inhibițiilor, extaziați până la nebunie. Iar ca să-i ajute să atingă gradul suprem de euforie, nu se sfia să utilizeze orice fel de mijloace, de la băuturi alcoolice până la narcotice preparate de o echipă de farmaciști special angajată.

— Ia stați așa! porunci Kaan grupului Majei, când ajunse în dreptul său.

Tinerii înțepeniră în fața suveranului. Muzica încetă. Întregul auditoriu încremeni. Numai timbrul ba- ritonal a lui Kaan, precum vocea unui zeu, răsună între zidurile Sălii Oglinzilor:

— Cine ești? împunse împăratul văzduhul cu arătătorul în direcția Majei, pitită în spatele unui flăcău brunet, cu corp atletic. Tânărul păși în lateral, permitându-i să iasă în față.

— Sunt Prințesa Nopții, Măria Ta!

— A, alteță, am auzit relatări fascinante despre *talentul* – accentuă Kaan cuvântul – dumneavoastră.

— Unele zvonuri sunt exagerate, Majestate. Îmi fac doar

meseria… cât pot de bine.

— Incredibil, făcu melodramatic Kaan. Am fost mințit? Se impune o investigare pesonală a chestiunii.

Deodată, de nicăieri, lângă Maja apăru Dora.

— Majestate, interveni curtezana, contrar oricărei uzanțe, vă rog, este una dintre fetele mele. E încă novice în arta Surorilor, poate m-ați prefera…

Dora nu reuși să-și încheie fraza, că împăratul, cu o mișcare fulgerătoare, își înșfăcă saurrayul de pe taburetul alăturat și îl proiectă cu forță în coapsa femeii. Aceasta căzu la podea, cu degetele încleștate pe armă, reținându-și cu greu urletul de durere.

— Dacă mai respiri vreodată în preajma mea fără să-ți dau acceptul, te jupoi de vie! Luați-o! Mă ocup de ea mai târziu!

Valeții săriră iute și o scoaseră pe femeie din Sala Oglinzilor. Imediat apărură trei servitoare și șterseră în grabă dâra de sânge scursă din rana Dorei.

— Să revenim, zise Kaan, întorcându-se spre Maja, în seara asta norocul ți-a surâs, ne vom petrece noaptea împreună, sper să fie o experiență de neuitat, căci altfel… dar să nu ne gândim la asta, mai bine să continue distracția! decretă Kaan.

Vacarmul cuprinse din nou încăperea.

49

Măreția apartamentelor imperiale era copleșitoare. Totul, din podea până în tavan, de la mobilă până la decorațiuni, era de o calitate și un rafinament atipic. Picturile murale, majoritatea nuduri de o frumusețe divină, îți tăiau respirația prin măiestria cu care erau realizate.

Cum trecu pragul, Maja avu impresia că tocmai pătrunsese în casa zeilor. Kaan apăru, complet gol, din spatele unui paravan pastelat, legănându-și greoi trupul elefantin. Își flutura membrul erect, ca și când acolo, între picioare, s-ar fi aflat izvorul întregii sale puteri. Maja citi în căutătura sa animalică semnătura afrodiziacelor. Împăratul

se apropie de Maja și o împinse sub baldachin. Tentativa nu avu forța necesară, așa că, pentru a ajunge în așternuturi, fata susținu efortul amorezului, împingându-se discret din picioare.

— Să te văd cât de bine te pricepi, micuțo! șuieră Kaan, aruncându-se peste ea.

Maja evită halca de grăsime care se prăbuși pe pat ca o stâncă din vârful muntelui, apoi îl încălecă, lungindu-se peste el. Mângâierea delicată a Prințesei Nopții îl făcu pe hegemonul Galaxonului să freamăte excitat sub ea. Fata își lipi fruntea de cea a partenerului, care, închizându-și pleoapele, fu învăluit de o voluptate copleșitoare. Maja aplică o metodă de contopire mentală deprinsă în școlile Umbrelor, care îi permise să preia controlul miniții suveranului. Această tehnică o aduse în postura de a-l înfrunta pe Kaan cu propriile arme. Citindu-i fanteziile ascunse, îi oferi experiența sexuală absolută. Printr-o banală atingere, prințesa îl purtă pe împărat pe cele mai înalte culmi ale orgasmului, iar când simți că inima îi e pe cale să cedeze, îl scoase din transă.

— Vei fi doar a mea, pe vecie! bălmăji gâtuit suveranul, înainte să izbucnească într-un plâns isteric.

Capitolul X
Urme în zăpadă

50

De la învestirea lui Nika în demnitatea de Mare Grădinar, laboratorul din subsolul Templului din Den căpătase acces la fonduri aproape nelimitate. Drept urmare, demersurile pentru găsirea Lacrimilor se intensificaseră. Agenții rețelei de informații cotrobăiau după nestemate zi și noapte, în cele mai tainice cotloane ale urbei.

Oricum, Feno și Nika programaseră un nou experiment, dorind să testeze capacitatea noilor geme de reanimare a

corpurilor decedate. Maestrul montă Lacrimile în matriță și ajustă dispozitivele, pregătindu-se să confecționeze două mim-cristale pe care ulterior să le implanteze în două cadavre de anelizi. Cercetătorul apăsă un comutator, iar pietrele se luminară, emițând un sunet de frecventă înaltă. În colțurile lor se iscară, inițial, câțiva perișori negri, de forma unor tuburi foarte fine, care, scrâșnind sticlos, se intercalară, dezvoltând structuri fractale arborescente.

Încrengăturile pornite dinspre cele două cristale se întâlniră la jumătatea distanței, formând două cuiburi în care răsări câte o gemă nouă. Feno le colectă cu un clește și le duse la terariul care adăpostea leșurile. Așezându-le pe viermi, pietrele începură să vibreze, apoi se strecurară în corpul vietăților. După o perioadă de acalmie, în interiorul anelizilor colcăi ceva. Spontan, o sumedenie de tentacule străpunseră trupurile din interior, agitându-se în toate direcțiile. Apendicii se ramificară, formând crisalide în jurul viermilor.

În acest timp, Feno și Nika se holbau perplecși la procesul derulat sub ochii lor, așteptând cu înfrigurare deznodământul. Nimfele își măriră volumul, pulsând aidoma unor inimi gigantice, până când atinseră dimensiunea unor pepeni ramorieni. După un scurt repaus, partea superioară a crisalidelor se deschise ca o floare cu șase petale, iar din ele eclozară două făpturi hidoase, variante mai mari și mai fioroase ale anelizilor. Vietățile își lipiră gurile de pereții din plasma-sticlă ai terariului, izbutind, în câteva secunde, să perforeze bariera invizibilă care le despărțea de lumea exterioară. Identificară cu agilitate sifonul de scurgere din podea și evadară în sistemul de canalizare.

— Pe Sfântul Șarpe, ce-am făcut? Am reînviat lipi- torile-vampir? nu-și putu înfrâna panica Feno.

— Nu cred. Mai degrabă noi suntem cei care le-au creat. Dacă experimentul a reușit, înseamnă că aceste ființe sunt capabile să acceseze extraversul și să călătorească în orice punct al continuumului spațiu-timp.

— Vrei să spui că lighioanele care tocmai au scăpat sunt

cele din mitul lui Nimrod?

— Mă tem că da.

51

Îndată ce primi confirmarea că NEMST-ul executase străpungerea spre Krottan și stabilizase coridorul, înaltul Consiliu al Umbrelor se întruni pentru o ultimă analiză a situației din teren.

— Raționamentul acțiunilor Umbrelor trebuie co-*» 9*

reiat cu istoria umanității, spuse Umbra Umbrelor membrilor înaltului Consiliu, adunati în iurta centrală a satului din Valea Cețurilor Veșnice. Întotdeauna, acțiunile noastre au fost initiate tinându-se cont de stadiul evoluției speciei umane și al nevoilor ei în acel moment. Și deși uneori intervențiile noastre au fost brutale, situația actuală nu e una care poate fi soluționată prin violență.

— Precucemică Maică, influenta noastră în lumea oamenilor scade constant, zise Tumana, o Umbră cu părul negru și ochi mari ca doi tăciuni. Previziunile arată că oamenii vor reuși foarte curând să acceseze extraversul.

— În decursul ultimei misiuni a NEMST-ului, așa cum știți, Sen-ka-O-Blaka a desfășurat un proces amplu de evaluare a capacității oamenilor de a asimila noțiuni despre extravers și de a se acomoda legilor care-l guvernează, îi informă Umbra Umbrelor pe membrii înaltului Consiliu. Așadar, o voi ruga pe Sen-ka-O- Blaka să ne prezinte rezultatele studiului său.

— Cercetarea, se auzi dinspre gemă aflată pe piedestalul din mijlocul iurtei, a inclus două etape principale. În prima a fost examinat efectul extraversului asupra unei entități hibride om-Umbră. Am folosit-o pe Maja ca să determin dacă psihicul uman poate subzista unei scufundări și, de asemenea, pentru a stabili acțiunile preliminare în vederea inserției lui Ayn. Testele la care a fost supusă prințesa au relevat că exista o mare probabilitate ca oamenii să supraviețuiască în noul ambient, însă era dificilă delimitarea cu precizie cărei dintre

cele două naturi ale Majei se datora acest aspect. În plus, luând în calcul că trupul ei este animat de un mim-cristal, acurateţea datelor obţinute era ex- trem de greu de definit. În consecinţă, am trecut la cea de a doua etapă, respectiv incursiunea lui Ayn. Fuziunea minţii sale cu NEMST-ul a fost atât de profundă, încât aproape că m-a luat prin surprindere. Am reuşit să evit la limită disoluţia totală a spiritului său în extravers. Atunci am înţeles că latura umbroasă a Majei era ancora care nu permitea părţii umane să se dizolve în non-energie-materie-spaţiu-timp, iar mimul menţinea conexiunea permanentă cu universul de origine, înlesnind revenirea. În concluzie, oamenii se pot adapta extraversului, numai că nu sunt în stare să penduleze între cele două realităţi fără ajutorul mim-cristalelor. Ceea ce înseamnă că, în cazul dezvoltării tehnologiei necesare creării mimilor, o anumită influenţă umană în extravers va fi posibilă şi, într-un viitor nu prea îndepărtat, chiar foarte probabilă. Aşadar, recomand o intervenţie justă care să oprească orice progres ştiinţific în acest domeniu.

Se lăsă tăcere între membrii înaltului Consiliu. Jocul de lumini şi umbre generat de nestemata de pe soclu făcea ca feţele celor prezenţi să capete trăsături zoomorfe, de parcă Umbrele ar fi intrat într-un proces de metamorfoză, preluând trăsăturile zarukilor.

52

De câteva zile, Maja avea dureri groaznice de cap. De regulă, cefaleele se accentuau dimineaţa şi seara, durata lor rareori depăşind o oră. Din întâmplare, una dintre crize o apucase pe când cutreiera prin zona Templului, sesizând astfel că aici durerile erau mai suportabile. Nu cunoştea motivul, bănuia că liniştea parcului din jurul edificiului, ori poate aerul, ar fi putut fi explicaţia. Deoarece nu găsise niciun leac care să-i aline disconfortul, iar un examen medical era exceptat, căci i-ar fi dezvăluit adevărata identitate, îşi făcuse un tabiet din a colinda matinal parcul

Templului.

O criză inopinată, de o intensitate nemairesimțită, o trezi într-una din nopți. Migrena era atât de sfâșietoare, încât nici nu realiză în ce perioadă a zilei se afla și nici cum ajunsese în preajma Templului. Spre ușurarea ei, așa cum se întâmplase de fiecare dată, imediat ce ajunsese acolo, supliciul se estompase. După ce-și trase sufletul, sprijinită de trunchiul unui stejar bătrân, Maja observă că nu era intervalul obișnuit în care o năpădeau durerile. Inima i se strânse la gândul că episoadele de cefalee s-ar putea înteți.

Pomi îngrijorată pe aleile pustii. Avea nevoie de o gură de aer proaspăt și să se convingă că migrena nu avea să revină. Pe una dintre cele patru bănci dimpre- jurul Cișmelei Veteranilor, locul unde peste zi se adunau războinicii krottanieni trecuți în rezervă, Maja remarcă un individ care își ținea fața în palme. Părea măcinat de o cruntă suferință. Se întrebă dacă nu cumva era afectat de aceeași boală ca ea, așa că decise să se apropie, cu intenția de a-l aborda.

Individul era îmbrăcat într-un palton negru, croit după modelul veșmintelor Grădinarilor, iar dispozitivul de măsurare a câmpurilor gravitaționale, îndesat într-un buzunar, indica faptul că bărbatul e un maestru, respectiv că aparține breslei cercetătorilor bisericii.

— E liber, Maestre? arătă Maja către bancă.

Bărbatul își ridică privirea, ațintind-o cu o căutătură în care se citea o disperare teribilă. Maja abia își stăpâni instinctul de a se da un pas îndărăt, de a o rupe la goană, însă găsi forța să se așeze.

— Vă simțiți bine, domnule?

— Deloc.

— Cum să vă ajut?

— Of, pe Sfântul Șarpe, oftă maestrul, îngropându-și din nou chipul în palme.

— Vă doare capul? O plimbare prin parc vă poate face bine.

— Of, Șarpe, fie-ți milă de ei, ești ultima lor nădejde!

Bărbatul băgă mâna în rucsacul pe care-l ținea în poală,

scoase o fiolă cu un lichid incolor și, lăsându-și capul pe spate, dădu să și-o toarne pe gât. Maja realiză că nu e vorba de un medicament, ci că interlocutorul ei tocmai încerca să-și ia zilele, așa că-l înhăță de braț și îi smulse recipientul dintre degetele încleștate.

— Asta nu rezolvă nimic! rosti Maja cuvintele cu o blândețe angelică, fără vreo nuanță de dojană.

— Sunt vinovat. Eu sunt cel care a spart lacătul de la porțile iadului. Am eliberat diavolul.

— Maestre, nu înțeleg la ce te referi, dar cu siguranță există o soluție.

— E târziu, prea târziu.

— Dacă nu-mi zici ce te frământă, n-am cum să te ajut, insistă Maja.

— Opriți mașinăria! Opriți-l pe Nika! bâigui, vizibil epuizat, maestrul.

— Ce mașinărie, ce legătură are Marele Grădinar cu asta? se aplecă Maja, să audă mai bine.

— Tertius… îngăimă maestrul, rămânând cu privirea agățată undeva în depărtare.

Acel ultim cuvânt fu revelator pentru Maja.

— Vino cu mine! Până nu auzim trâmbițele apoca- lipsei, mai există un dram de speranță.

Prințesa îl luă pe bărbat de subsuoară și părăsiră împreună parcul, în direcția Citadelei.

53

Satul de iurte fusese mutat din Valea Cețurilor Veșnice, de pe Tertius, în Canionul Liniștii, de pe fața ascunsă a lunii Krottanului. Umbrele, de pretutindeni, se conformaseră ordinului înaltului Consiliu și veniseră la punctul de întâlnire. Transportul se efectuase cu ajutorul NEMST-ului, fiind unica modalitate de a evita sistemele defensive imperiale.

— Totul e pregătit. Eclipsa poate fi inițiată, zise Tu- mana. E nevoie doar de porunca ta.

— N-a sosit încă clipa, răspunse răgușit bătrâna Umbra

Umbrelor.

— Nu mi-e clar de ce tergiversezi…

— Vom acționa când voi decide că este momentul.

Precucemica sorbi o gură de ceai, apoi așeză cașcuța pe măsuța din dreptul ei.

— Discernământul tău e obstrucționat de acțiunile, progeniturii tale, îi reproșă Tumana, ca atare nu ne putem încrede în capacitatea ta de a conduce invazia.

— O fi Maja copilul meu, dar nu voi periclita Ordinul ca să o salvez.

— Ca Prim-Succesoare, am obligația de a-ți atrage atenția în privința chestiunilor care ne pot pune în primejdie, iar relația ta cu hibridul devine tot mai periculoasă, pe zi ce trece.

— Ai fost singura care te-ai opus nașterii Majei. Ți-am acceptat motivația și tocmai de aceea te-am ales să-mi succezi, dar câtă vreme eu voi fi Umbra Umbrelor, nu-mi vei ieși din cuvânt.

Tumana se sculă de pe taburetul scund din aerodur și se duse la ceaunul atârnat deasupra focului. Își scufundă cana în fiertură și, sorbind o gură din lichidul verzui, fosforescent, se întoarse pe scăunelul ei.

— Nu e corect să pui viețile tuturor în pericol ca să susții tertipurile odraslei tale. Scoate-o de acolo și lasă-ne să ne facem datoria.

— Devii agasantă, Tumana. Înțelege, misiunea noastră nu este să măcelărim oameni. Recunosc că nu am pregetat să-i ucidem când împrejurările o impuneau, dar am făcut-o doar ca ultimă soluție și numai când viitorul lor ca specie era amenințat. Acum n-am venit să-i exterminăm, ci pentru a le împiedica accesul la extravers. Iar în ceea ce o privește pe Maja, mă voi ocupa personal de ea.

54

Norii grei invadaseră încă de la amiază cerul capitalei imperiale, iar odată cu primele ore ale serii se puseră pe cernut fulgi imenși, de un alb strălucitor, acoperind orașul

cu o plapumă groasă și pufoasă. Două siluete firave care se strecurau pe străduțele pustii ale cetății, cotiră pe o alee lăturalnică și se opriră subit. Cea scundă se ghemui, inspectând urmele unor pași care le tăiaseră calea. Apoi se ridică precipitat, îl luă de mână pe însoțitorul ei și îi șopti la ureche:

— Să plecăm, Maestre, străzile nu mai sunt sigure, își reluară deplasarea în grabă, călcând atât de ușor, încât aproape că nici nu lăsau urme în omătul proaspăt așternut. Ajunși la intrarea în Citadela Patriarhală, ciocăniră abia perceptibil în lemnul masiv al porții, într-o succesiune ce sugera un cod prestabilit, iar ușița, decupată într-unul dintre canaturi, se crăpă, scârțâind tânguitor, cât să le îngăduie accesul.

Cum intră în reședința împăratului, Maja își dezbrăcă mantia și i-o dădu lui Sollan, Păzitorul Personal al lui Kaan, care o întâmpină în holul de la intrare.

— Bună seara, domnule PP[20].

— Bună seara, domniță, răspunse bărbatul, cu o ușoară înclinare a capului.

— Ai grijă de amicul meu, îi solicită Maja, după ce-l ajută pe maestru să se așeze pe un fotoliu din apropiere.

— Stați liniștită, nu-i va lipsi nimic, îi garantă Sollan.

— El unde e?

— Majestatea Sa e în apartamentele sale, dar nu poate fi deranjat.

Prințesa ignoră ultimele cuvinte ale Păzitorului și o zbughi pe scara care urca în spirală către camerele suveranului.

Citadela Patriarhală era o clădire maiestuoasă, în totală contradicție cu opulența kitschoasă a Templului. De-a lungul istoriei milenare, fuseseră aduse relativ puține modificări fortăreței, și chiar și atunci când intervențiile se dovediseră imperios necesare, ele fuseseră făcute în așa fel încât să nu prejudicieze arhitectura edificiului. Cu toate acestea, în timpul domniei lui Nild al V-lea, predecesorul

[20] a se citi *Pepe.*

actualului suveran, fuseseră făcute câteva ajustări importante ale designului interior. La insistențele surorii lui, ducesa Shena, mama lui Kaan, Nild permisese câteva îmbunătățiri care să sporească confortul locatarilor. Procesul vizase apartamentele imperiale, Sala Oglinzilor și scara din vestibul. Ducesa, având o înclinație deosebită spre arta construcțiilor, se implicase activ în toate etapele proiectului. Deseori își petrecuse zile întregi pe șantier, dând indicații și chiar muncind cot la cot cu cei mai apreciați meșteri ai vremii. Execuția lucrării durase zece ani și costase o mică avere, însă rezultatul fusese unul pe măsură.

Piesa de rezistență a întreprinderii edificatoare o reprezenta, incontestabil, scara. O veritabilă capodoperă arhitecturală, realizată din marmură roșie de Ra- mora, ce pornea din mijlocul holului central, bifurcându-se în stânga și dreapta. Fiecare braț, descriind un semicerc, se oprea la platforma de la primul etaj, iar coloanele care o susțineau aduceau cu tulpinile unor copaci seculari, ale căror ramuri vânjoase, extinzându-se pe sub trepte, se răsfrângeau pe lateral, formând o balustradă spectaculoasă.

Maja năvăli în apartamentul lui Kaan, izbind ușa de perete și, fără nicio introducere, rosti apăsat:

— Vreau să discutăm între patru ochi!

Cu o fluturare energică a mâinii, împăratul le ceru celor prezenți să plece.

— Ce-ai pățit? Nu te-am văzut nicicând așa agitată.

— Nika a făcut progrese mari în obținerea mim-cristalelor…

— O luăm de la capăt cu pietricelele? N-ar fi mai bine să ne distrăm un pic? Mi-e dor de o partidă bună…

— Te preocupă vreodată și altceva?

— Nu. Și cred că am devenit dependent de tine, iar asta îmi displace. Poate poruncesc să te aresteze, ca să te pot avea când doresc.

— Dragule, oricât ți-ai dori, n-ai fi în stare să mă reții. Maja rosti vorbele mieros, dar amândoi știau că acesta era adevărul. Încă din prima zi, prințesa, folosindu-și abilitățile

de Umbră, i se strecurase sub piele suveranului, facilitându-și un statut special printre consoarte, dar la care recurgea exclusiv în cazuri de maximă necesitate.

— Bine, bine! Să presupunem că ai dreptate. Nika va obține nestematele și-și va crea Legiunea Nemuritorilor, cu care va instaura Pax Krottaniana în galaxie. Ce e rău în asta?

— Chiar nu întrevezi anvergura forței de care va dispune Marele Grădinar? Păzitorii tăi sunt o glumă tristă pe lângă Nemuritori.

— Insinuezi că o va întoarce contra mea?

— Nu insinuez, încerc să-ți deschid ochii. După ce va termina cu dușmanii Șarpelui din exterior, va fi pregătit pentru etapa a doua – înlăturarea celor din interior.

— De ce ar face asta?

— Deoarece e sclavul puterii și fiindcă vrea să îndeplinească legământul sacru al Marilor Grădinari, acela de a-i izgoni pe Nimrozii uzurpatori. În acel moment, viața ta nu va mai valora nici cât a unui gândac de Orana. Nu-ți face speranțe deșarte, atotputernicul Nika Starvos, August și Mare Grădinar al Șarpelui încoronat, nu te va cruța.

Împăratul înghiți în sec. Brusc, scenariul Majei i se păru extrem de verosimil.

— Așa! Și acum ai vreun sfat, vreo idee cum aș putea să procedez sau te pricepi numai la ținut predici?

— Fii un descendent demn al lui Nimrod, continuă-i lupta dezlănțuită contra celor care nu se sinchisesc să-i manipuleze pe oameni în interes personal, iar dacă vei fi înfrânt, barem fă-o cu fruntea sus.

— Te-ai sclerozat! răcni Kaan. Îmi ceri să înfrunt un demon!

— Te voi ajuta, dar va trebui să-ți dorești și tu.

— Trucurile tale nu vor funcționa la Templu. Nurii tăi nu-l pot vrăji pe Marele Grădinar.

— Este esențial să-l oprim pe Nika să-și desăvârșească planul!

— Cum? Vrei să trimit Păzitorii la Templu? Chiar dacă aș

face așa ceva, efectivele Templierilor[21] sunt mai numeroase pe Krottan decât cele ale Păzitorilor… Kaan se opri în mijlocul frazei, cugetă câteva clipe și zise: Diversionist blestemat, de asta a insistat ca ferdarul Glad Reunis și grosul armatei să plece să înăbușe revoltele din sistemele periferice. I-a trimis după cai verzi pe pereți. Acum, dacă aș cuteza să-l înfrunt, m-ar izola în Citadelă, fără să-mi pot chema trupele loiale în ajutor. Vai, ce mă fac? Sunt pierdut! făcu Kaan, exagerând îngrijorarea. Nu-mi mai rămâne decât distracția. Hm! Asta e!

— Să te distrezi?

— Da. Știi tu: sex, băutură, droguri…

— Ai luat-o razna?

— Maja, nu te băga, habar n-ai despre politică. Balanța forțelor pe teritoriul Șarpelui încoronat e foarte fragilă, o tentativă de a prelua controlul deplin o va dezechilibra și va declanșa haosul – moarte, suferință nimeni nu vrea asta.

Starea psihică a lui Kaan fluctua rapid, trecând în doar câteva clipe de la melancolie la disperare, de la mânie la apatie și înapoi.

— Echilibrul de care vorbești e pe cale să se frângă oricum, asta încerc să-ți explic.

— Poate! Până una-alta, zic să ne concentrăm pe jocurile noastre. Hai, vino lângă mine, zise el, făcându-i loc sub baldachin.

Maja se apropie, unduindu-și lasciv coapsele, se așeză alături de împărat, îi sărută lobul urechii și-i șopti:

— Un vechi proverb de pe Tertius spune că dușmanul dușmanului meu îmi e prieten.

— Așa, și?

— O armată ale cărei scopuri converg cu ale tale se mobilizează, chiar acum, pe orbita Krottanului.

Capitolul XI

[21] Soldații din Garda Imperială aflați în directa subordine a Templului.

Asediul

55

Dispariția lui Feno avu repercusiuni devastatoare asupra lui Nika, iar când primi informația că principalul său cercetător, veriga-cheie din proiectul Legiunea Nemuritorilor, fusese răpit de o curtezană a suveranului, înnebuni de furie. Începu să urle, să trântească și să distrugă totul din jur, fiind calmat cu greu. Decise, ignorând orice consecință, să acționeze fără întârziere în vederea recuperării lui Feno. Primul pas fu să-i ceară lui Kaan să-l elibereze pe maestru și să i-o predea pe Maja pentru a fi judecată sub acuzația de răpire. Ca să fie luat în serios, Marele Grădinar îi ordonă ferdarului Huan Tarevaxi, comandantul unităților Templului, să asedieze Citadela.

În pofida faptului că imperiul părea un monolit în fruntea căruia se afla suveranul, realitatea era cu totul alta. De jure, puterea era împărțită între împărat și Marele Grădinar, fiecare având atribuțiuni foarte bine delimitate. De facto, mare parte a teritoriului krottanian era fărâmițat între clanurile aflate într-o beligerență perpetuă. Alianțele dintre acestea se făceau și se desfăceau peste noapte, jurându-și loialitate când Templului, când Citadelei, ori ambelor deodată, în funcție de interese. Nici Kaan și nici Marele Grădinar nu dispuneau de o forță aptă să oprească conflictele – în fapt, nici nu-și doreau cu tot dinadinsul, preferau să manipuleze căpeteniile clanurilor pentru a-și întări propriile poziții. În tot acest joc de culise, Citadela și Templul mimau o relație strânsă, plină de respect, di-simulându-și acțiunile sub o paletă largă de tertipuri – șantaje, mituiri, asasinate, alianțe matrimoniale. În ciuda eforturilor de păstrare a aparențelor, uneori tensiunea dintre susținătorii Templului și cei ai Citadelei escalada, iscând războaie locale sau regionale cumplite. Actuala criză, generată de dezertarea lui Feno, turnase gaz pe focul animozității care mocnea, din vremuri imemoriale, între cler și dinastia Nimrozilor.

— Ai observat cât de pustii sunt străzile capitalei de cum se lasă seara? zise Kaan, iscodind, de la balconul Sălii Oglinzilor, patrulele Templierilor, care-și făceau rondul prin fața reședinței sale.

— Da, veni confirmarea Majei, de undeva din spatele suveranului.

— Se zvonește că orașul ar fi bântuit de creaturi fe-»»

roce, care atacă oamenii la adăpostul întunericului. Investigatorii consideră însă că atacurile sunt opera unui psihopat. Tu ce părere ai?

— Habar n-am! Am văzut holo-fotografii cu unul dintre leșuri. Rănile par a fi fost provocate de un animal. Nu m-ar mira dacă ar avea legătură cu experimentele lui Nika.

— Legiunea?

— Există o singură cale de a afla – să mă duc la Templu.

— Vrei să te predai? Nu fi copilă, Nika e un nebun ranchiunos, iar ăsta e cel mai periculos soi. Își va descărca pe tine tot veninul din suflet.

— S-ar putea să n-avem de ales.

— Știi, unul dintre miturile despre Marii Grădinari susține că, înainte de preluarea prerogativelor, toți trec printr-un ritual de dezumanizare. Transformarea e atât de profundă, încât înaltul prelat devine efectiv o altă persoană, pe care nici cei din familie nu o mai recunosc. Mă gândesc că poate chiar el se metamorfozează noapte de noapte într-o fiară și terorizează cetatea, încheie suveranul, etalând o mină gravă.

— Dragule, îți imaginezi că mă poți speria cu asemenea tâmpenii?

— Nu înțelegi? Țin foarte mult la tine, prefer să risc orice, chiar și coroana, numai să te știu în siguranță alături de mine.

— Of, vai, ce romantic! îl ironiză Maja. Poți să fii serios măcar o secundă?

— Bine, voi încerca! Kaan adoptă atitudinea unui copil neastâmpărat, care, momit cu o recompensă generoasă, acceptă să stea cuminte preț de câteva clipe.

— Ascultă, n-am chef de zeflemea, n-am nevoie de

sacrificiile tale și, în niciun caz, nu pot permite să rămâi fără coroană. În ceea ce privește romantismul, misiunea mea pe Krottan nu prevede astfel de obligații.

— Misiune? Ce îndrugi tu acolo?

— E un pic mai complicat și nu avem timpul necesar, dar întâmplările din ultimele ore sunt semnul că tăvălugul a fost pornit. Acum e crucial să mă asculți și să faci întocmai ce îți voi solicita, indiferent de cos- turi sau de cât de ilogic ți s-ar părea. Înainte de toate, te rog să-mi dai mim-cristalul pe care-l deții.

— Mim… ce?

— Piatra confiscată de la viceregele Morad, nu te preface că nu știi. Ca să neutralizez efectul celor două geme de care dispune Nika, am nevoie de o forță conjugată mai mare. Cu cea de la tine, cu Lacrima Nurzilor, pusă la dispoziție de Umbre la plecarea spre Krottan, și cea de aici, Maja își lipi arătătorul de tâmplă, mă voi descurca.

Kaan, călcând apăsat, cu mâinile la spate, se plimbă prin Sala Oglinzilor din ce în ce mai agitat, încercând să-și dea seama ce se petrece. Chipul său rotofei căpătase o paloare morbidă.

— Cum îți imaginezi că o cocotă l-ar putea înfrunta pe Marele Grădinar?

— Nu fi bădăran și nu mă face să-mi revizuiesc părerea despre nobila viță a Nimrozilor. Încetează să te comporți ca un oligofren retardat, ca un rebut dinastic.

— Maja, nu mă întărâta. Ți-am zis că m-aș dispensa de tot, dragostea ta îmi e suficientă. Nu e de ajuns?

— Hotărârea nu-ți aparține, menirea ta e să domnești, iar a mea să mă asigur că o îndeplinești, cu sau fără voia ta.

— E viața mea, fac ce vreau cu ea!

— Un împărat nu are acest privilegiu, aspirațiile poporului său sunt mai presus de cele personale. Ne aflăm în vremuri de restriște, trebuie să te ridici la ni- velul acestui moment istoric.

— Mă înnebunești cu teoriile tale. Lasă-mă în pace! urlă din toți rărunchii Kaan.

— Dacă nu mă vei ajuta să-l opresc pe Nika, Ordinul Umbrelor va anihila complet viața de pe această planetă.

Maja rosti ultima frază ca pe o sentință capitală, împăratul împietri în mijlocul încăperii, zgâindu-se stupefiat la fată.

— Stai, stai, stai! M-am prins, scorpie nenorocită! Apariția ta și modul de acțiune… of, cum am putut să fiu atât de orb… ești o… blestemată de Umbră!? Mărturisește!

— N-am ascuns-o niciodată. Sunt, deopotrivă, și Prințesa Nopții, de curând consoarta augustului Krottanului, și Maja, prințesa Tertiusului.

— Maja, fiica regelui Nehem!? conchise îngrozit suveranul. Ai venit să mă ucizi, să te răzbuni?

Kaan izbucni într-un râs isteric. Apoi își dezveli pieptul, întinzându-i saurrayul:

— Hai, înfige-l adânc, ce mai aștepți?

— Ești patetic. Nu de asta am venit, deși recunosc că o parte din mine ar îmbrățișa cu mare satisfacție propunerea, ci să mă asigur că-ți va rămâne capul pe umeri și, pe el, coroana Nimrozilor.

56

Ulterior întrevederii cu Kaan, Maja urcă în budoarul său, amenajat în donjonul fortăreței.

De cum preluase oficial rolul în haremul Cuceritorului, i se alocaseră un apartament în Citadelă și câțiva servitori. Totuși, Maja rămânea rareori peste noapte în reședința imperială, preferând locuința sa din Zona Liberă, pe care o împărțea cu Dora. Însă ultimele evenimente de pe străzile capitalei și mai ales decizia lui Nika de a asedia Citadela o constrânseseră să ia decizia de a se retrage alături de Kaan. Motivul nu-l reprezenta frica, ci dorința de a fi în preajma suveranului în eventualitatea în care viața acestuia ar fi fost periclitată de un asalt al Templierilor. Era conștientă că n-ar fi fost în stare să țină piept unei armate întregi, însă altceva nu știa ce ar putea face.

Prințesa se apropie de fereastră și o deschise larg, își

propti coatele pe pervaz și-și sprijini bărbia în podul palmei, admirând dansul fulgilor de nea în lumina felinarelor din curtea interioară. Evenimentele din ajun nu-i dădeau pace. Cugeta la cuvintele Maestrului Grădinar din parcul Templului, la discuția cu împăratul, la urmele văzute în zăpadă. Da, urmele. Le identificase îndată ce le văzuse, iar relatările martorilor despre creaturi fioroase și rănile cadavrelor de pe străzi se potriveau cu portretul-robot al zarukilor. Ceea ce însemna că descinderea Umbrelor pe Krottan era iminentă.

Maja se lungi pe pat fără să se mai schimbe pentru somn. Nu voia să doarmă, doar își căuta o poziție confortabilă. Închise ochii, încercând să-și întocmească o strategie cu care să-l convingă pe Marele Grădinar să renunțe la planurile sale. O boare, purtând o mireasmă cunoscută, o făcu să tresară. Deschise pleoapele și desluși, în dreptul ferestrei, silueta Umbrei Umbrelor, învăluită în norul de zăpadă ce viscolea prin geamul deschis.

— Mamă?

— Maja, am venit să te previn. Desantul e pe cale să se producă.

— Știu, iscoadele Umbrelor sunt deja pe planetă, dar am nevoie de o păsuire.

— Eclipsa totală de soare va avea loc mâine.

— Oprește-o! Ești Umbra Umbrelor, îți vor da ascultare, nu vor trece peste cuvântul tău!

— Timpul s-a scurs…

— Nu. Nu e corect, viețile krottanienilor mai pot fi salvate!

— Cumpătul îți este întunecat de sentimente.

— Voi, Umbrele, n-aveți cum să pricepeți – nu iubiți, nu suferiți, nu vă pasă decât de grandiosul vostru Plan. Sentimentele nu sunt veriga slabă, din contră, sunt atu-ul oamenilor, ele mișcă lumea, fără ele cos- moșul ar fi un pustiu inert.

— Misiunea Ordinului e să vegheze și să îndrepte abaterile grave care s-ar putea solda cu cataclisme nimicitoare.

— În definitiv, nu e nicio problemă dacă își ating scopul prin acțiuni imorale sau prin crearea unor monștri sângeroși, atâta timp cât rămân câțiva oameni care să perpetueze specia. Nu?

— Nu așa stau…

— Nu te obosi să negi. Știu totul și nu sunt împăcată cu ideea că, fără voia mea, am fost transformată în mâna care va înfige jungherul în piepturile acestor nevinovați.

— Te-ai întâlnit cu El? tonul întrebării Umbrei Umbrelor era unul cald, conciliant. Trebuia să-mi fi dat seama. Devierea NEMST-ului a fost opera sa.

— Nu contează de unde am aflat.

— Maja, draga mea…

— Nu mă lua cu draga mea!

— Așa este. El are dreptate, dar…

— Admiți că sunt o unealtă?

— Una concepută cu nobilul țel de a salva vieți.

— … iar acum, nemaifiindu-vă utilă, vă puteți debarasa de ea?

— Maja, te rog să apelezi la abilitățile tale de Umbră.

Maja dădu ascultare îndemnului și închise pleoapele preț de câteva respirații. Când le redeschise, ochii ei dobândiseră limpezimea unui cer senin de primăvară.

— Dacă aș fi vrut să te sacrific, nu era nevoie să vin pe planetă, o potoli Umbra Umbrelor. Noaptea nu s-a încheiat, ai răgaz până în zori să-l determini pe Marele Grădinar să-ți predea Lacrimile Gha’ay’ei. Când le vei deține pe toate patru, pericolul va fi fost înlăturat.

Sunetul alarmei care răcni în rândurile asediatorilor îi distrase atenția prințesei. Fugi la fereastră, să vadă ce se petrece. Când se întoarse, Preacucemica Maică dispăruse. Pe podea se contură forma umedă a tălpilor unui zaruk.

57

Lumina zorilor scotea la iveală deznodământul terorii nocturne din cartierele capitalei. Numărul în creștere al cadavrelor mutilate, descoperite în fiecare dimineață, îi

adusese în pragul disperării pe deneni. De spaimă, se baricadaseră în case, părăsindu-le doar în timpul zilei, pe perioade scurte, și numai ca să-și procure hrană ori să-și rezolve nevoi stringente. Anxietatea era alimentată și de bâjbâiala autorităților, care, în ciuda eforturilor, nu făcuseră progrese semnificative în depistarea autorului crimelor. Singurele indicii obținute erau câteva relatări ale unor vagabonzi despre o bestie fioroasă, cu fălci mari și solzi pe trup, dar anchetatorii nu investigaseră aceste piste deoarece consideraseră mărturiile halucinații ale unor creiere amețite de alcool. Oricum, odată cu amurgul, străzile deveneau pustii, dând metropolei krottaniene aspectul unui oras-fantomă.

Asediul intrase în cea de a șaptea zi când un întuneric abisal, izvorât parcă din măruntaiele iadului, puse stăpânire pe Den. Ninsoarea se prefăcu într-o ploaie măruntă și sâcâitoare, care nu conteni vreme de două zile, punând la grea încercare canalizarea urbei.

Autopropulsorul lui Huan Teravaxi gonea mâncând pământul înspre Templu, purtându-și ocupantul într-o cursă nebună, spre o întâlnire urgentă convocată de Marele Grădinar. Cu toată graba, Huan știa că șoferului îi va fi necesară o jumătate de oră până la destinație, așa că, fiind epuizat, hotărî să tragă un pui de somn. Ferdarul își sprijini capul în tetieră și închise ochii, însă nu reuși să ațipească, îl măcina problema criminalului în serie care teroriza populația. Se părea că, dintr-un motiv oarecare, acesta își modificase mo- dul de operare – acum nu mai ataca doar civili, ci și soldați. Seară de seară, cel puțin una dintre patrulele Templierilor era căsăpită, însă straniu era că, deși aceștia erau luptători experimentați, nu exista niciun supraviețuitor. Inițial, Huan crezuse că e mâna Păzitorilor, dar ipoteza fusese infirmată de leșurile unor oameni ai Coroanei, uciși în aceeași manieră.

Vehiculul coti brusc pe o stradă lăturalnică. Huan sesiză numaidecât abaterea de la traseu și, apăsând comutatorul de pe portieră, transparentiză paravanul de aerodur dintre cabina sa și a șoferului. Surprinzător, pe scaunul din față

observă un chip nou, nefamiliar.

— Domnul Zual lipsește azi? se interesă ferdarul.

Tipul îl ignoră.

— Ai rătăcit drumul, tinere?

Văzând că șoferul nu reacționează, Huan se răsti la el:

— Oprește! Oprește imediat!

Autopropulsorul frână violent. Huan sări în picioare dând să iasă din vehicul, dar, concomitent, o siluetă deschise portiera, strecurându-se înăuntru.

— Ferdare, am venit cu intenții pașnice, șopti femeia, prinzându-l de mâna care se repezise instinctiv către arma de la brâu.

Huan dădu ascultare glasului serafic, convins că o ființă cu o asemenea voce nu reprezenta un pericol, însă când vizitatoarea își dădu gluga jos, Huan o recunoscu pe Prințesa Nopții, consoarta împăratului, mărul discordiei dintre Templu și Citadelă.

— Am venit să mă predau. Te rog, condu-mă la Marele Grădinar.

Ferdarul nu spuse nimic, se mulțumi să încuviințeze cu o scurtă înclinare a capului și un surâs în colțul gurii.

58

Ecoul pașilor Majei și ai însoțitorului ei răzbătură până la Nika înainte ca prințesa să-și facă apariția în Sala Tronului. Prelatul, îmbrăcat în pantaloni largi și o tunică strâmtă, ambele de culoare roșie, aștepta la baza piramidei în vârful căreia se afla Jilțul Șarpelui. Noua înfățișare contrasta radical cu cea de dinaintea preluării demnității de Mare Grădinar. Oricine l-ar fi revăzut acum ar fi avut senzația că se află în fața unei fiare, a unui monstru care acaparase sufletul fiului lui Beto.

Ferdarul Teravaxi rămase pe coridor. Maja intră în sală neescortată. Se îndreptă către piramidă și se opri la câțiva pași de Marele Grădinar.

— De ce ai venit? se răsti Nika.

— Nu asta ai pretins?

— Aș prefera să vorbim direct, fără ocolișuri inutile.

— În regulă. Aș vrea să oprești experimentele și să-mi predai cele două Lacrimi ale Gha’ay’ei.

— Dacă ai bătut drumul doar pentru asta, ai cam făcut-o degeaba.

— Încăpățânarea ta va fi extrem de costisitoare.

— Serios? Chiar își închipuie Kaan că mă va înspăimânta o fetișcană? Aveam așteptări mai mari de la el.

— Nu împăratul ar trebui să fie grija ta. Am venit să-ți cer să te gândești la poporul tău, la oamenii simpli. Nu este războiul lor, nu-i sacrifica pentru a-ți realiza propriile deziderate.

— Domnișoară, libertatea este…

— Scutește-mă de retorica ta ieftină! înainte de toate, libertatea înseamnă să ai dreptul să alegi contra cui vrei să lupți. Declami lupta pentru libertate, dar nu oasele tale vor putrezi pe câmpul de bătălie, nu copiii tăi vor crește fără părinți. Ai transformat Galaxonul într-un crematoriu la flacăra căruia îți încălzești orgoliul și pe care îl alimentezi cu suflete otrăvite cu discursuri demagogice despre libertate, demnitate, curaj, onoare, fără ca tu însuți să ai barem un strop din toate acestea. Singurul tău vis este să simți, chiar și o fracțiune de secundă, că deții controlul asupra vieții și morții, oferindu-ți falsul sentiment că ai fi zeu.

— Frumoasă oratorie, păcat că mustește de ipocrizie. Știu că ai venit să mă convingi să renunț la unica armă ce poate ține la distanță Umbrele, iar dacă Beto a ignorat fățărnicia voastră, permițându-vă să supraviețuiri bătăliei de pe Tertius, eu n-am să repet această greșeală.

Maja îl iscodi nedumerită.

— Da, știu cine ești – prințesa Maja, fiica regelui Nehem și membră a Ordinului Umbrelor.

— Tatăl tău și-a supraestimat șansele. A presupus că va avea timp suficient să dezvolte o tehnologie cu care să poată înfrunta Ordinul. Nici el și nici tu n-ați înțeles adevărata natură a Umbrelor. Nu vă puteți război cu ele. Mai mult, Umbrele nu-și doresc confruntarea, nu vor să

distrugă Krottanul, tocmai de aceea am venit să îți ofer o învoială – Lacrimile Gha’ay’ei în schimbul gloriei eterne de a fi salvatorul imperiului. I-am făcut propunerea și lui Beto, dar a refuzat-o. Nădăjduiesc ca tu să o accepți.

— Ce vei face cu pietrele? fu curios Nika.

— Înaltul Consiliu al Ordinului le va decide soarta.

Marele Grădinar scoase din buzunar un dispozitiv oval cu display multicolor și, părând că reflectă la următorul pas, dădu ocol prințesei.

— Știai că mim-cristalele, spuse el, sunt înzestrate să simtă proximitatea semenilor lor? Atunci când gemele se apropie unele de altele, intră în rezonanță, căutându-și o poziție de echilibru. Am făcut descoperirea întâmplător, iar lui Feno îi venise ideea de a folosi caracteristica pentru a construi un dispozitiv care le putea detecta, dar și supune, inhibându-le proprietățile. Aveam nevoie de mai multe nestemate pentru a ne finaliza cercetările și eram pregătiți să trimitem o echipă pe Tertius ca să scormonească după ele. Imaginează-ți cât de surprinși am fost să constatăm, imediat ce am activat aparatul, că în Den, în afara celor două geme ale noastre, se aflau încă trei. Agenții noștri ne confirmaseră că una dintre pietrele de pe Tertius se afla în posesia lui Kaan, însă acum detectam alte două, ceea ce putea însemna că întreaga colecție a Gha’ay’ei era aici. Era imperios să le găsim, fiindcă ne puteau furniza date esențiale cu privire la procesul lor de formare.

Majei nu-i plăceau atitudinea și tonul vocii lui Nika. Și mai era ceva, ceva în legătură cu dispozitivul din mâna sa.

— Vezi, zise Marele Grădinar, m-am dumirit destul de repede că venirea ta în Den nu a fost fortuită. Am pus un agent să te țină sub observație și astfel am aflat că pietrele sunt la tine…

— Te înșeli.

Nika își lipi degetul arătător de buze, atenționând-o să tacă.

— … dar, când am decis să trecem la recuperarea lor, am aflat că-i picaseși cu tronc augustului nostru iubit, așa că ne-am gândit să te recrutăm.

— Mizerabilule, ai implicat-o pe Dora în povestea asta abjectă? Nu te poți înfrâna…

— Nu o cunoști nici pe departe pe târfa lui Beto, nici nu bănuiești de ce e capabilă. Și ca să fie clar, s-a băgat singură în horă când a acceptat propunerea lui Beto, să-i facă un copil împăratului.

— Nemernicule!

— Nu știai? Nu ți-a zis? Vai, nu-mi vine să cred!

— Ești o lighioană care nu merită să trăiască!

— Vezi, comportamentul ăsta al tău nu e constructiv defel și devine enervant. Socot că a sosit momentul ca oamenii să-și recapete liberul arbitru, să scape de Umbre pentru totdeauna.

Nika râse malițios, apoi apăsă o tastă de pe aparatul său.

— Nu vei reuși… ***f***

Maja simți o durere înfiorătoare în tâmple, ca și cum cineva i-ar fi strâns capul într-o menghină.

— Ești bine, prințesă?

Maja se lăsă pe vine și-și cuprinse capul cu mâinile. Podeaua îi fugi de sub picioare, îi veni să vomite și în scurtă vreme leșină.

Capitolul XII
Colivia Sufletelor

59

Când se trezi, Maja era răstignită pe un cadru metalic vertical. Mâinile și picioarele îi erau fixate în inele din metacarbon, iar peste frunte avea o curea de piele care îi ținea capul nemișcat. Din poziția sa, putea zări doar ușa de la intrare. O piesă greoaie, fără vreun sistem vizibil de deschidere. Nu-și dădea seama cum ajunsese în această postură, ultimul lucru pe care și-l amintea, și pe acela destul de vag, era conversația cu Nika, din Sala Tronului.

Ușa glisă în lateral, pufăind și fâsâind, acționată de un

mecanism pneumatic. Prin ea intră Marele Grădinar, arborând o figură prefăcut relaxată, jovială, însă chipul său spunea o poveste diferită. Fața îi era brăzdată de riduri adânci, făcându-l să pară mai în etate decât era în realitate, în timp ce ochii stinși, retrași în orbite, erau conturati de cearcăne vineții.

— Bună dimineața, prințesă!

Maja nu se grăbi să răspundă. Încerca să-și facă o idee cât mai exactă a situației în care se afla. Rememoră întâlnirile sale cu Beto de pe Tertius și fu frapată de similitudinea dintre ele și aceasta. Marelui Grădinar, la fel ca tatălui său, îi era frică, altminteri nu ar fi imobilizat-o, însă, cu toate că-i percepea spaima, nu-i putea identifica sursa.

— Ți-ai revenit? se interesă prelatul.

— De când sunt aici?

— De câteva ore.

— Ce vrei de la mine?

— Un amănunt. Să-mi destăinui cum să stabilizez conexiunea mim-cristalelor cu extraversul.

— Nu pot.

— Ce puștoaică îndărătnică avem noi aici! De ce mă silești să recurg la metode barbare pentru a extrage informații de la tine?

— Nu-ți face iluzii, nu vei obține nimic de la mine» ’»

prin tortură!

— Vom vedea, vom vedea!

Nika se duse la ușă, iar aceasta alunecă în lateral, în tocul ușii își făcu apariția un ins robust, chel, cu o cicatrice ce pornea din mijlocul frunții și, trecând peste ochiul stâng, cresta obrazul, oprindu-se undeva sub bărbie. Creatura, îmbrăcată în ținuta Templierilor, stătea țeapănă, aidoma unui exponat dintr-un muzeu.

— Ți-l prezint pe primul Nemuritor, spuse Nika triumfător.

Marele Grădinar păși în lateral, permițându-i individului să între. Acesta, mișcându-se nesigur, lent și sacadat, precum un robot cu probleme la sistemul de locomoție, se

opri la distanță de un braț de prințesă. Deschise încet gura și-și scoase limba neagră și ascuțită, de textură rugoasă, sticloasă. Organul se lungi nefiresc spre chipul Majei, pipăindu-i lipicios fruntea, coborî către bărbie și, în sfârșit, se retrase câțiva centimetri, continuând să fluture prin fața ei.

— Fă cunoștință cu fiul tău, zise prelatul.

— Fiul meu?!

— Da. Tipul ăsta – Marele Grădinar bătu făptura pe umăr –, este un succes colosal al ingineriei genetice. Se cuvine să-ți mulțumim, fiindcă fără aportul tău n-am fi izbutit. Sânge din sângele tău curge prin venele lui. Privește-l cu atenție, e cel care va scăpa omenirea de sub sinistra influentă a Umbrelor.

— Nici nu realizezi ce-ai făcut. Nu, n-ai scăpat oamenii de Umbre, le-ai vândut sufletele diavolului, irosind și ultima lor șansă la izbăvire.

60

Nu exista niciun motiv ca Tumana să o suspecteze pe Umbra Umbrelor de intenții ilicite sau uneltiri care să fi lezat în vreun fel Ordinul. Însă, la drept vorbind, Tumana nu o prea avea la inimă pe Preacucemică, nu se putea împăca cu ideea că aceasta apăruse din neant și se cocoțase în fruntea Ordinului, smulgându-i acest drept care i se cuvenea, ca secundantă a fostei lidere.

Dar hotărârile înaltului Consiliu nu trebuiau justificate și nicidecum ignorate, așa că nu prea avea ce face. Totuși, Prim-Succesoarea considera că era de datoria ei să o determine pe Preacucemica Maică să autorizeze intervenția de pe Krottan. Îi era cât se poate de clar că lucrurile se îndreptau accelerat spre un deznodământ nefast pentru Umbre. Convingerea ei era întărită și de ultimul raport primit de la iscoadele de pe planetă. În noua lumină, declanșarea ostilităților era imperios necesară. Cu acest gând intră Tumana val-vârtej în iatacul Umbrei Umbrelor.

— Maja a fost reținută în Templu. E momentul să

acționăm, fu intransigentă Tumana, aruncându-i o căutătură aspră Umbrei Umbrelor.

— Așa e, desfășurarea evenimentelor o impune, se învoi Preacucemica Maică.

— Voi solicita inițierea planului votat de înaltul Consiliu. Tumana se ridică, dând să plece. Va dura două ore de la transmiterea ordinului până când eclipsa va atinge faza totală. Asigură-te că trupele vor fi pregătite să declanșeze asaltul simultan asupra punctelor strategice, îndată ce Ceața va fi eliberată.

Umbra Umbrelor se mulțumi să aprobe dând din cap. Prim-Succesoarea porni spre ieșire, însă rămase stană de piatră. Se întoarse cu lentoare către Preacucemică, ținându-se de gât și dând din gură ca peștele pe uscat. Câteva clipe se luptă, din reflex, să inspire, dar își recăpătă imediat stăpânirea de sine, dându-și seama că, oricât s-ar fi zbătut, n-ar fi fost în stare să înlăture cauza sufocării. Căzu în genunchi, bolborosind:

— De ce? De ce?

— Regret, am știut că se va ajunge aici din clipa în care ți-am uzurpat demnitatea. Văzusem toate ramificațiile viitorului, însă, din nefericire, în niciunul n-ai fi supraviețuit.

— Ci… ci… cine… ești?

Umbra Umbrelor închise încet ochii, iar Tumana se scurse fără viață la podea.

— Nu vei afla niciodată!

61

Luna Krottanului alunecă lin peste discul solar, devorându-i lumina și căldura dătătoare de viață. Defec- > *

țiunile surselor de energie făceau ca Denul să se scufunde molcom, învăluit în plapuma mătăsoasă a întunericului eclipsei, într-un somn hipnotic. O haită de zaruki, la adăpostul pâclei lipicioase care venise dinspre mare, acoperind capitala imperială, se năpusti către Templu.

Carnasierii pătrunseră în edificiu prin toate intrările,

sfârtecând pe oricine le ieșea în cale. Gardieni și preoți, aflați pe holuri, nu reușiseră să opună nici măcar o rezistentă simbolică armatei invadatoare, care, în țipetele victimelor, avansa imperturbabil înspre Sala Tronului. Zarukii spulberară ușile, năvălind în încăpere, însă, după câțiva pași, împietriră, aidoma unor gargui cu fălcile larg deschise, surprinși de faptul că nu-i aștepta nimeni. Preț de o clipă se așternu o tăcere cleioasă, pe urmă se auzi un bârâit, un sunet produs de frecarea a două blocuri masive de piatră. În vârful construcției din centrul sălii se iviră cinci indivizi. Patru, îmbrăcați în uniformele Templierilor, stăteau în jurul celui de al cincilea, nimeni altul decât Nika Starvos. Marele Grădinar își ridică brațele, murmurând incantații către Sfântul Șarpe. Ritualul dură câteva zeci de secunde și fu încheiat cu trei bătăi din palme, gest care îi puse în mișcare pe gardienii săi. Aceștia coborâră, cu pași șovăielnici, pe câte una dintre cele patru laturi ale piramidei, oprindu-se pe treapta de la bază.

Răcnind înfiorător, zarukii se aruncară asupra Templierilor, rânjindu-și colții dispuși pe verticală în cavitatea bucală. Când străbătură jumătatea distanței, Legionarii își desfăcură mâinile, ca și când ar fi dorit să-i îmbrățișeze. Membrele crescură însă rapid și se ramificară în tentacule viguroase, cu care începură să lovească în stânga și dreapta, sfărâmând trupurile și țestele invadatorilor. Carnasierii încercau să se agațe cu ghearele și să-și încleșteze fălcile pe bicele șuierătoare, dar erau instantaneu înlăturați, izbiți de pământ sau de coloanele de jad care susțineau cupola Templului. După ce apărătorii respinseră primul val, zarukii rămaseră în expectativă, aidoma unui boxer care tocmai ce și-a revenit dintr-o lovitură care l-a doborât la podea.

Dinspre piramidă bubui ca un tunet vocea Marelui Grădinar:

— Vreau să vorbesc cu Umbra Umbrelor!

Pe moment, mârâitul și clănțănitul fălcilor însetate ’»»

de sânge încetară. Fiarele se dădură în lături, deschizând un culoar între piramidă și accesul principal în

Sala Tronului. În prag apăru silueta unui zaruk, care, sub ochii lui Nika, se preschimbă într-o femeie în vârstă, dar a cărei prezență impozantă radia vigoare.

— Iată-mă! zise bătrâna, pornind agale către prelat.

62

Kaan se învârtea ca un leu în cușcă prin fața Păzitorilor ordonați pe trei rânduri, în Sala Oglinzilor din Citadelă. Încerca să mențină o alură de războinic, dar mersul său legănat și formele durdulii nu-l avantajau deloc. Părea mai degrabă caraghios decât impunător.

— Sechestrarea unei consoarte imperiale este o insultă gravă, care necesită un răspuns tranșant. Vom folosi pasajele secrete de sub Citadelă ca să scăpăm din încercuire și vom lua cu asalt Templul.

Kaan își scoase saurrayul din teacă și-l trânti pe masa din mijlocul camerei.

— Mă aștept să fim întâmpinați cu ostilitate, așadar, fiți pregătiți de luptă.

Împăratul se retrase și, așezându-se pe un scaun de lângă fereastră, așteptă ca Păzitorii să treacă prin ritualul înfrățirii Saurrayelor. Era o practică din antichitate care presupunea ca înaintea unei bătălii, Păzitorii să-și atingă jungherele de arma suveranului, legendarul pumnal primit în dar de Nimrod I de la Zeul Copil.

— Măria Ta, asediul a fost abandonat, anunță Sollan dintr-o suflare, alergând în Sala Oglinzilor. Niciun Templier nu mai e în preajma Citadelei. Au fost văzuți retrăgându-se în mare grabă spre Templu.

— Să mergem, camarazi! porunci Kaan.

Strigătele războinice ale Păzitorilor răsunară pe holurile Citadelei.

63

Poalele mantiei lungi a Umbrei Umbrelor măturau podeaua, făcând ca deplasarea femeii să pară o alunecare

lină. Trecu fără nicio urmă de ezitare prin dreptul Nemuritorilor și urcă în vârful piramidei, acolo unde o aștepta Nika.

— Am venit să revendic ce ne-ați sustras, zise Umbra Umbrelor, de parcă ar fi reluat o discuție veche.

— Și anume?

— Lacrimile Gha'ay'ei.

— Ghinion! Am nevoie de ele. Vezi tu, ele m-au ajutat să obțin primii luptători ai Legiunii Nemuritorilor, indică prelatul, cu un gest larg al mâinii, gardienii de la baza priamidei.

— Mare Grădinar, cartea pe care o joci e una extrem de periculoasă.

— Știu, îndeosebi pentru voi, Umbrele.

— E ultima încercare de a purta o conversație cu tine. O fac din aceleași considerente cu ale prințesei Maja, îmi doresc să evit masacrarea oamenilor nevinovati.»

— Sună ca o amenințare. Nu te prea pricepi la negocieri.

— N-am venit să negociez! Am venit să te opresc.

Marele Grădinar râse:

— Chiar crezi că va fi așa de simplu?

Nika făcu un semn discret. Brusc, Nemuritorii își întinseră tentaculele, înfășurând-o pe Umbra Umbrelor într-o urzeală sticloasă, indestructibilă.

64

Păzitorii, în frunte cu Kaan, ajunseră la Templu. Decorul care-i întâmpină părea rodul minții unui criminal sociopat. Peste tot erau corpuri ciopârțite, decapitate, membre amputate. Unele trupuri erau eviscerate, spânzurate cu propriile intestine de grinzile edificiului, altele aduceau cu niște marionete defecte împrăștiate alandala prin magazia de recuzită a unui teatru de păpuși.

Kaan înghiți în sec, croindu-și drum printre cadavre spre Sala Tronului.

— Sunt numai prelați și templieri, îi șopti lui Sollan, aflat alături de el.

— Am remarcat, Majestate. Oare cine ar fi putut face așa ceva?

— Vom afla, zise împăratul, arătând cu saurrayul ușa înaltă din capătul holului.

De partea cealaltă, aranjamentul era aproape identic, doar că era format din alte personaje. Podeaua, odinioară pastelată, mustea de un lichid negru care se scurgea din țestele și corpurile unor făpturi înfiorătoare. Unele dintre trupuri încă se mai zvârcoleau spasmodic.

— Legiunea Nemuritorilor? se interesă Sollan.

— Nu. Opera ei. Veniți după mine!

Kaan escaladă piramida, secondat îndeaproape de Păzitori. Când ajunse la tron, se așeză emfatic în el, ca și cum gestul său ar fi fost menit să spună: „Eu sunt împăratul!”. Însă cum își rezemă coatele pe mânerele jilțului, un declic metalic, produs undeva sub ei, făcu ca platforma de sub picioarele lor să înceapă coborârea printr-un puț care ducea în subsolul Templului.

— La luptă, bravii mei camarazi! își îmbărbătă suveranul frații de arme.

Păzitorii își verificară încărcătoarele lans-proiectilelor, traseră piedicile și ocupară poziții defensive, pregătiți să înfrunte orice dușman avea să-i aștepte în subterane. Liftul se opri într-un coridor lung și îngust, nu cu mult mai înalt de statura unui om. Pe ziduri, dispuse intercalat, de o parte și alta, la intervale de câțiva pași, pâlpâiau torțe ale căror flăcări creau o atmosferă infernală. Luptătorii știau că dacă cineva îi aștepta, acela era cel mai potrivit loc pentru organizarea unei ambuscade. Așa că își desfăcură scuturile și înaintară, la adăpostul lor, stingând iluminatoarele murale îndată ce ajungeau în dreptul lor. Pe la jumătatea coridorului, inamicul deschise focul. Păzitorii constatară cu surprindere că Templierii nu trăgeau cu arme laser, ci cu arbalete. Cu toate acestea, iscusința apărătorilor provocă pierderi în rândul Păzitorilor, obligându-i să înceteze avansarea.

— Lansați fumigenele, ordonă Kaan.

Unul dintre Păzitori aruncă o sferă cât o minge de tenis,

umplând holul cu un fum dens.

— PP, alege patru băieți subțirei și trimite-i în spatele Templierilor, îi ceru împăratul lui Sollan, indicându-i gura de ventilație din tavan.

Comandoul se strecură anevoios prin conductele înguste, însă într-un final ajunse la țintă, angajându-se în lupta corp la corp. În doar câteva secunde, o duzină de Templieri horcăia cu gâturile tăiate pe podeaua însângerată.

Din locul ambuscadei, coridorul se bifurca. Kaan hotărî să-și împartă oamenii în două grupuri, unul condus de el, celălalt sub comanda lui Sollan.

— *Obiectivul principal este să o salvăm pe Maja! Imediat ce o găsim, ne retragem!* le transmise împăratul, adoptând limbajul ambiental, specific trupelor de elită.

După un scurt respiro, grupurile își continuară, fiecare pe culoarul său, incursiunea prin subsolurile Templului.

65

Lumina pâlpâitoare a văpăilor care ardeau în cele două lustre semisferice, agățate cu lanțuri groase de tavan, se revărsa peste chipul Majei și al Umbrei Umbrelor. Femeile erau imobilizate una lângă alta, fără a se putea vedea, și păreau că nu-și conștientizau prezența una alteia. Starea prințesei se deteriorase în urma torturilor la care fusese supusă; tot corpul îi era acoperit de răni adânci, unele încă sângerânde. Preacucemica Maică își încetinise funcțiile fiziologice și, căzând într-o transă profundă, își canalizase energia vitală către prințesă.

— *Lasă-mă! Lasă-mă în pace! Lasă-mă să mor!* se zbătu să scape din îmbrățișare conștiința Majei.

— *Doar împreună vom izbuti...*

— *Nu, nu vreau să fiu unealta ta.*

— *Renunță la ideile cretine ale lui El. Ți le-a vârât în cap și trebuie să scapi de ele. E un nemernic, un extraversian rebel fără cauză, un copil răsfățat care trăiește cu impresia că totul i se cuvine.*

— Nu-l mai blama, e singurul care se căznește să pună ordine în haosul stârnit de alții...

— Îi place să-și asume roluri mesianice, să pozeze în mare mântuitor, dar se comportă de parcă ar fi despotul universului.

— Atunci, oprește-l! Fă ce vrei, numai lăsă-mă în pace!

— Nu e chiar așa, fără tine nu voi răzbi. Urgia eliberată de Nika este peste puterile mele.

— Nu aveți capacitatea de a-l opri pe Marele Grădinar?

— Ele un dresor ageamiu care va fi devorat de fiara pe care își închipuie că o poate îmblânzi.

— Legiunea Nemuritorilor?

— Reprezintă doar o fărâmă din urgia care se va abate peste noi.

— Atunci depre ce e vorba?

— O forță care-și trage seva din extravers. De acolo, de unde vin, întreaga galaxie este terorizată de această bestie. Krottanul a rămas ultima redută, apărată de o mână de oameni și câțiva copii.

— Copii?

— Da, de copiii tăi.

— Nu înțeleg.

— Vezi, Maja, povestea e mai complexă decât o prezintă El. Ca să avem o șansă de supraviețuire, a fost necesar să călătoresc pe coridoarele timpului, să vin aici și să preiau conducerea Ordinului Umbrelor. Să-i modific destinul, scotându-l din rolul său de călăuză tăcută. Am încălcat multe dintre principiile existențiale ale Umbrelor, am uzurpat demnitatea de Umbră a Umbrelor, am luat vieți nevinovate, toate pentru a readuce lucrurile pe un făgaș normal, însă războiul nostru este departe de a se fi încheiat.

— Nu ești Umbra Umbrelor? r

— Nu, nu sunt.

Bătrâna tăcu, iar Majei i se păru că tăcerea ei durase o eternitate.

— Am toate abilitățile și cunoștințele unei Umbre, dar nu sunt o Umbră. Din păcate, nu-ți pot dezvălui detalii, însă îți

voi face o mărturisire – departe, în viitor, ne vom reîntâlni, iar tu mă vei cunoaște sub numele de Kal, Cea de a Doua Născută!

— Kal!?

— Da. Voi fi fiica ta!

— Stai puțin, eu... eu... eu... tu ești mama mea!

— Știu că pare bulversant, dar unul dintre scopurile venirii mele în prezentul tău era să dau viață entității din care mă voi întrupa în viitor. Este ceea ce savanții numesc Paradoxul Mamei. O născătoare care călătorește în trecut, ca să dea viață propriei mame.

Nika intră în celulă flancat de patru Nemuritori, iar conexiunea dintre ele se întrerupse brusc. Marele Grădinar se apropie de Maja și, accesând o consolă minusculă încastrată în tetiera cadrului pe care era răstignită, activă un motoraș care o aduse în poziție orizontală. Prințesa miji ochii și, în pofida durerii resimțite, arboră un zâmbet angelic. Contactul cu Umbra Umbrelor o ajutase să-și recapete controlul.

— A sosit clipa adevărului. Îmi veți destăinui vulnerabilitățile Umbrelor. Îmi veți dezvălui tainele mimilor, iar eu mă voi îndura să aveți o moarte rapidă. Ce ziceți?

— Nu ești pregătit pentru asta, i-o reteză Maja.

Nika se duse la pupitrul din stânga ușii și introduse câteva comenzi pe consola din perete. Din tavan își făcu apariția un sfredel, care se opri la două palme de fruntea Majei.

— Atunci nu te vei supăra dacă-ți voi extirpa mim-cristalul. Aș vrea să-l studiez. Mă intrigă proveniența lui. Se pare că nu e din aceeași colecție cu celelalte. Nu-i așa?

Fără a aștepta un răspuns, Marele Grădinar tastă un cod și burghiul, învârtindu-se cu viteză, își reluă coborârea.

66

Luptele de sub Templu se intensificaseră. Din grupul celor douăzeci de Păzitori care-l însoțiseră de la despărțirea de Sollan, împăratul mai avea acum alături doar șase.

Ultima bătălie fusese un camaj în care Kaan pierduse șapte camarazi, cinci uciși, doi răniți grav, fiind siliți să abandoneze incursiunea subterană. Pagubele apărătorilor fuseseră însă înzecite.

Grupul descinse într-un pasaj, după aparențe amenajat de curând. Pereții, ciopliți în stâncă, nu erau finisați, iar pe jos se afla pământ bătătorit, presărat cu pietriș.

Ferdarul Vanu se aplecă și inspectă câteva adâncituri.

— Deci? întrebă suveranul.

— Cinci indivizi, concluzionă Vanu. Patru dintre ei au probleme locomotorii, pașii lor sunt târșâiți. Având în vedere că urmele lăsate de doi dintre ei sunt mai adânci, socot că aceștia cărau poveri, poate oameni. Lungimea pașilor sugerează că erau foarte grăbiți.

— Atunci să n-o mai lălăim! Haideți, să mergem!

În treizeci de metri, coridorul viră la stânga, în unghi drept. Cum cotiră, la o aruncătură de băț, calea le fu barată de o ușă blindată. Vanu extrase din raniță un aparat ce aducea cu o pâlnie și, punându-l la ureche, îl lipi de obstacol.

— *Sunt șapte persoane înăuntru,* le transmise camarazilor, în limbaj codificat. *Una e în mișcare.* Ascultă din nou cu atenție câteva secunde și adăugă: *încuie- toarea e acționată de un dispozitiv pneumatic.*

— *Poți trece de ea?* voi să știe Kaan.

— *Desigur! Iarba fiarelor, Majestate,* spuse ferdarul, extrăgând de la cingătoare o lamă metalică dreptunghiulară, cât podul palmei de mare.

— *O clipă!* îi făcu semn Kaan să aștepte. *Nu uitați că înăuntru sunt persoane care trebuie salvate.*

Vanu pipăi cu buricele degetelor tăblia, ca și cum ar fi încercat să-i dibuiască punctul slab, apoi ridică trei degete, indicând numărătoarea inversă. Păzitorii se grupară în jurul ușii, pregătiți să se angajeze într-o confruntare pieptișă cu inamicul.

— *Trei…* foșni ca o pală de aer ferdarul… *doi… unu…*

Vanu lovi ușa, nu foarte tare, într-un punct precis, cu podul palmei. Din ea se auzi un ticăit accelerat, care se

încheie cu o pocnitură și un fâsâit lung. Ușa se deschise. Păzitorii luară cu asalt incinta, întâmpinați de Legionarii lui Nika, ale căror tentacule se năpustiră către ei. Pieptul primului războinic care pătrunse fu străpuns de unul dintre apendicii sticloși, iar o altă ramificație se răsuci în jurul celui de-al doilea, sugrumându-l.

— Înapoi! strigă împăratul, gonind spre ieșire. Păzitorii bătură în retragere, încercând să se regrupeze pe coridor. Membrele Legionarilor se întinseră după ei. Unul se încolăci în jurul gleznei lui Kaan, trăgându-l îndărăt. Vanu îi sări în ajutor, tăind tentaculul dintr-o lovitură. Bucata amputată se prefăcu în scrum, iar un răcnet înfiorător, slobozit de bestia care rămase fără braț, cutremură zidurile.

În clipa aceea, krottanienii trăiră o revelație. Înțeleseră că miturile țesute în jurul armelor lor, odele cântate de poeți, poveștile depănate la gura sobei de bătrâni, nu erau doar rodul unei imaginații prolifice, ci o străduință de a păstra vie cunoașterea despre veritabila putere a legendarelor saurraye. Îmbărbătați de noua descoperire, Păzitorii se aruncară în luptă cu o înverșunare exaltată.

Încăierarea era greu de urmărit, pe de o parte din pricina puzderiei de tentacule care brăzdau camera de-a lungul și de-a latul, pe de alta pentru că războinicii se mișcau fulgerător, sărind în toate direcțiile pentru a evita șfichiuirile mortale. Brațele retezate se refăceau necontenit, însă, așa cum remarcară, după fiecare amputare, regenerarea era tot mai lentă.

Confruntarea era crâncenă, sortii victoriei nu se înclinaseră decisiv în nicio parte. Vanu sesiză că unul dintre Păzitori se afla în dificultate, fusese doborât la pământ, țintuit la podea de o ramificație sticloasă care-i perforase umărul. Își abandonă adversarul, încercând să ajungă la camaradul său, dar își dădu repede seama că nu poate răzbate prin desișul de tentacule care îi despărțea. Hotărî să-și concentreze atacul asupra corpului creaturii, așa că țâșni într-acolo. Se feri în ultima clipă de una dintre cravașe, care-i trecu razant pe deasupra capului, sări vioi în față, rostogolindu-se pe sub alta, fandă în stânga, ca să

evite o nouă lovitură, apoi, intuind succesiunea mișcărilor, sări pe tentaculul din preajmă. Folosindu-l ca pe o trambulină, se lansă înalt, pe o traiectorie parabolică ce avea să-l ducă în spatele Nemuritorului. Cât încă se afla în aer, văzu cu coada ochiului izbitura fatală care îi răpuse camaradul. Vanu își canaliză toată furia în vârful saurrayului său, pe care-l înfipse sec în țeasta monstruozității. Instantaneu, aceasta explodă, transformându-se într-o pulbere fină.

— În cap! Pocniți-i în cap! zbieră ferdarul.

Însă îndemnul său nu ajunse la niciunul dintre Păzitori. În vâltoarea luptei, nu realizase că doar el și Kaan, între timp repliat pe coridor, mai erau în viață. Ceilalți trei Nemuritori îl încolțiră. Se propti cu spatele în zid, respirând greu. Era obosit, iar ochii îl usturau din cauza sudorii amestecate cu sânge, care i se scurgea în râuri de pe frunte. În momentul în care tentaculele Legionarilor se îndreptară spre el, închise pleoapele, așteptându-și resemnat sfârșitul. Numai că lovitura veni ca o adiere blândă.

— Hai, bătrâne, se auzi glasul lui Sollan. Vom întârzia la bal!

Prin norul de praf fin, Vanu întrezări silueta lui PP.

— Ai să-mi împrumuți o rochie?

— Nuuu! țipătul Majei răsună din cealaltă parte a camerei.

Kaan îl înșfăcă de piept pe Nika, proptindu-și lama saurrayului în gâtul acestuia.

— Calmează-te! îi ceru prințesa. Lasă-l în pace, acum e inofensiv!

Împăratul își apropie fața de cea a Marelui Grădinar și, fixându-l cu uitătura lui tăioasă, îi transmise:

— Să nu uiți nicicând această zi, frate!

În ciuda stării sale, Maja găsi puterea de a se ridica. Se duse la Umbra Umbrelor și o eliberă din chingi. Precucemica o luă de mână și merseră împreună în locul în care fuseseră uciși Nemuritorii. Ingenunche și, răscolind cenușa, extrase din ea patru cristale translucide.

67

Soarele strălucea din nou pe cerul capitalei imperiale. Krottanienii se pregăteau pentru trei zile și trei nopți de sărbătoare. Kaan al III-lea Cuceritorul se căsătorea cu Maja, prințesa Tertiusului. Era finalul perfect al unui basm care avea să fie transmis peste veacuri, din generație în generație.

Maja, în așteptarea festivităților de la Templu, se delecta, de la una dintre ferestrele Sălii Oglinzilor, cu panorama orașului. Razele soarelui îi mângâiau chipul alb și liniștit, iar briza îi răvășea pletele rebele. Trecuse printr-o perioadă tumultuoasă, dar ceva îi spunea că lucrurile sunt departe de a se fi încheiat.

— Vă așteaptă o sarcină dificilă în viitor, Kal.

— Ne bazăm pe sprijinul tău, zise cu vocea-i hârșâ- ită bătrâna. Însă, deocamdată, ai treburi neterminate aici.

— Cu ce mai pot fi de folos?

— Veghează ca Krottanul să aibă un suveran bun, care să conducă cu dragoste și în beneficiul oamenilor, iar când domnia lui Kaan se va sfârși, vei reveni acasă, pe Tertius, ca să pregătești catharsisul Gha’ay’ei.

— Odată cu Kaan, dinastia Nimrozilor se va stinge?

— Nu. Împăratul are un moștenitor legitim, fiul nenăscut al Dorei, care îi va succeda pe tron.

Bătrâna făcu o scurtă pauză, apoi zise:

— Acum e timpul să plec. Însă, înainte de a ne despărți, aș vrea să-ți dau ceva.

Kal scoase din buzunar o casetă argintie. I-o oferi Majei. Prințesa deschise capacul și fu uimită de frumusețea unui colier care strălucea de parcă fusese făurit dintr-o salbă de stele. Cinci nestemate, una purpurie, de formă ovoidală, și patru mai mici, limpezi ca apele unui râu de munte, erau încastrate în monturi ce aduceau cu niște colivii.

— Impresionant! Sunt Lacrimile Gha’ay’ei. Ce s-a întâmplat cu cele patru micuțe?

— Nika le-a folosit să dobândească Legiunea Nemuritoare. Mim-cristalele sunt entități simbiotice care se

adaptează organismelor pe care le parazitează. Cele patru au fost folosite să reanime corpuri trecute în neființă de prea multă vreme, prin urmare gemele n-au format structuri mimetice ale proceselor mentale ale gazdelor. Nepreluând gândurile, amintirile sau trăirile lor, s-au atrofiat.

— Acum, că aveți pietrele, vă puteți întoarce acasă, zise prințesa, întinzându-i bătrânei caseta.

— Nu, draga mea. Cristalele rămân în Den. Misiunea lor aici nu s-a terminat. Însă, pentru că trebuia să protejăm oamenii de proprietățile lor dăunătoare, l-am rugat pe Feno să găsească o soluție. Maestrul și-a dat seama că aliajul din care sunt plămădite saurrayele are proprietatea de a atenua puterea gemelor.

— E un colier superb.

— Vezi tu, zise Kal, nu e neapărat o bijuterie, mai degrabă aș zice că e un dispozitiv.

— Oricum, pentru că tradiția cere ca podoabele Casei Imperiale să poarte un nume, aceasta se va numi… Colivia Sufletelor.

Cronologie

Anul 1 – Exilarea Patriarhului Adam din Den.

Înscăunarea lui Nimrod I, întemeietorul Dinastiei Nimrozilor. (Colivia Sufletelor)[22]

Anul 776 dN[23] – Intervenția Ordinului Umbrelor pentru oprirea Războiului Mâniei Oarbe pe Tertius. (Colivia Umbrelor)

Anul 782 dN – Transformarea regatelor tertiusiene în protectorate. (Colivia Umbrelor)

Anul 1127 dN – Nașterea prințesei Maja de Tertius. (Colivia Umbrelor)

Anul 1143 dN – încoronarea împăratului Kaan al III-lea Cuceritorul. (Colivia Sufletelor)

Anul 1144 dN – Cucerirea Tertiusului de către armata imperială. (Colivia Sufletelor)

Anul 1152 dN – Revoluția Subpământenilor de pe Tertius. (Colivia Umbrelor)

Anul 1153 dN – Moartea Marelui Grădinar Beto Starves și preluarea funcției de către Nika Starvos. (Colivia Umbrelor)

Anul 1153 dN – Asaltul Ordinului Umbrelor asupra capitalei imperiale Den. (Colivia Umbrelor)

Anul 1638 dN – înființarea Federației Planetelor Umane (FPU). (Colivia Umbrelor)

Anul 2045 dN – Expediția Josephinei pe Salno-Ter- tius. (Colivia Sufletelor)

Anul 2046 dN – Bătălia Zalusei. (Colivia Sufletelor)

Anul 2047 dN – Asasinarea împăratului Duan al XIV-lea cel Luminat. Urcarea pe tron a împărătesei Lana I și începutul regenței lui Rast. (Colivia Sufletelor)

Anul 2047 dN – întruparea lui El. (Colivia Umbrelor)

Anul 2047 dN – Declanșarea conflictului armat între FPU și Imperiul Krottanian. (Colivia Sufletelor)

Anul 2047 dN – Victoria amiralului Oleg Tvrda- glava în Bătălia de la Zus, cunoscută ca Vânătoarea Balenelor. Semnarea Tratatului de Prietenie dintre Noufed și Imperiul

---

[22] Colivia Sufletelor/Colivia Umbrelor - prima mențiune.

[23] dN - după Nimrod.

Krottanian. (Colivia Sufletelor)

Anul 2048 dN – întemeierea Arusei. (Colivia Sufletelor)

Anul 2049 dN – Nașterea lui Bald, ultimul împărat krottanian. (Colivia Sufletelor)

Anul 2051 dN – Revenirea lui Aren în Den. (Colivia Sufletelor)

Anul 2051 dN – Execuția regentului Rast. Atacul Umblătorilor Zalusieni asupra Krottanului. (Colivia Sufletelor)

Anul 2052 dN – Destrămarea Imperiului Krottanian. (Colivia Sufletelor)

Anul 2053 dN – Eliberarea Krottanului de către refugiații de pe Arusa, cu sprijinul Celor Cinci Sute de Copii ai Zeiței. (Colivia Sufletelor)

Colivia Sufletelor

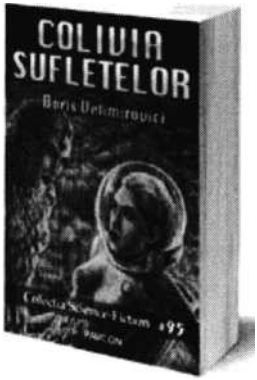

de Boris Velimirovici

„Premiul pentru cel mai bun roman de debut – Romcon 2019!”

„Premiul pentru cel mai bun roman de debut – Antaresfest 2019!”

„Colivia sufletelor” relatează povestea Josephinei, o cercetătoare a Laboratorului Federal de pe Zalusa, lună a gigantului gazos Sextus, care pornește într-o misiune de prospectare geologică pe planeta Tertius. În urma contactului cu o entitate descoperită în peșterile de pe Tertius, protagonista suferă o metamorfoză cu impact puternic nu doar asupra sa, ci a întregii Umanități.

Pasaje din „Colivia sufletelor” duc cu gândul la crizele socio- economoice actuale, aducând în prim plan problemele cu care se confruntă astăzi umanitatea. Confruntările armate sângeroase, refugiații care fug din zonele de conflict, asasinatele și atrocitățile asupra civililor sunt elemente care creionează o societate aflată în pragul colapsului.

Titlu: ***Colivia Sufletelor***
Autor: ***Boris Velimirovici***
Nr. Pag.: 256
Colecția Science-Fiction: #95
Comandați-o la: ***www.pavcon.ro***

Cuprins

El 5
Partea I
Capitolul I – Noul suveran 40
Capitolul II – Sub voalul ceții 64
Capitolul III – Totul sau nimic 80
Capitolul IV – Turnul Craniilor 95
Partea a II-a
Capitolul V – Trezirea fiarei 116
Capitolul VI – Revoluția 129
Capitolul VII – Extravers 145
Capitolul VIII – întâlnirea 181
Partea a III-a
Capitolul IX – Prințesa Nopții 204
Capitolul X – Urme în zăpadă 217
Capitolul XI – Asediul 232
Capitolul XII – Colivia Sufletelor 248
Cronologie 272
276